

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Factors Affecting Undergraduate Student Participation in Faculty Activity: A Case
Study of Faculty of Political Science, Chulalongkorn University

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Public Administration in Public Administration

Department of Public Administration

FACULTY OF POLITICAL SCIENCE

Chulalongkorn University

Academic Year 2020

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อสารนิพนธ์

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตระดับ

ปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โดย

นายกิตติธัช ทองจีน

สาขาวิชา

รัฐประศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธรรมา นิติเกษตรสุนทร

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

----- ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปกรณ์ ศิริประกอบ)

----- อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธรรมา นิติเกษตรสุนทร)

----- กรรมการ
(อาจารย์ ดร.กุลพธู ศักดิ์วิทย์)

----- กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธนพันธ์ ไส้ประกอบทรัพย์)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

กิตติธัช ทองจีน : ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะ
รัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (Factors Affecting Undergraduate Student
Participation in Faculty Activity: A Case Study of Faculty of Political
Science, Chulalongkorn University) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ผศ. ดร.สุธรรมา นิติเกษตร
สุนทร

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ มุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภท
กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานที่
สามารถนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนา ส่งเสริม ปรับปรุงการจัดกิจกรรมนิสิตให้เกิดประโยชน์
สูงสุดแก่นักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอย่างแท้จริง จากการวิจัยพบว่า กลุ่ม
ตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ศึกษาอยู่ชั้นปี 3 ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มี
การเข้าร่วมกิจกรรมระหว่าง 1-3 ครั้งต่อภาคการศึกษา มีเกรดเฉลี่ยระหว่าง 3.01-3.50 และเป็นผู้
มีรายได้เพียงพอต่อสิ่งที่มีราคาแพงบางครั้ง ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรม
นิสิต ด้านการมีส่วนร่วมในสังคม ด้านการยอมรับจากสังคม ด้านความรับผิดชอบ และด้าน
มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัจจัยด้านสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อ
การมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต พบว่า สื่อประเภทสื่อบุคคลอยู่ในระดับปานกลาง และสื่อที่ไม่ใช่บุคคล
อยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์
ปีการศึกษา 2563

ลายมือชื่อนิสิต
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6280012924 : MAJOR PUBLIC ADMINISTRATION

KEYWORD:

Kittituch Thongjen : Factors Affecting Undergraduate Student Participation in Faculty Activity: A Case Study of Faculty of Political Science, Chulalongkorn University. Advisor: Asst. Prof. SUTHAMMA NITIKASETSONTORN, Ph.D.

The research had objective to study the Influential factors on Faculty of Political science Chulalongkorn University undergraduate students' activity participations. The data were used as the approach to develop, promote, and improve activities for the benefits of all the students. From the analysis, it was found that the majority of the sample group consisted of female undergraduate students studying on junior in International Relations major. Their had an activity participation between 1-3 times per semester. Have a GPA between 3.01-3.50 and sometimes can earn enough for something that is expensive. Involvement aspect, social recognition aspect, responsibility aspect, and the relationship with fellow students were factors that had an effect on the incentive for participation in the activities and all these factors were at the moderate level. To advertising media, it was found that personal media had an effect on students' participation in the activities at the moderate level. However, impersonal advertising media had an effect on students' participation in the activities at the moderate level too.

Field of Study: Public Administration

Student's Signature

Academic Year: 2020

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือจากความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธรรมา นิตินทรสุนทร อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณท่านผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบ รวมทั้งให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ ยังได้รับความอนุเคราะห์จากนิสิตผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

อนึ่ง ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะมีประโยชน์อยู่ไม่น้อย จึงขอมอบส่วนดีทั้งหมดนี้ให้แก่เหล่าคณาจารย์ที่ได้ประสิทธิประสาทวิชาจนทำให้ผลงานวิจัยเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง และขอมอบความกตัญญูทเวทิตาคุณ แต่บิดา มารดา และผู้มีพระคุณทุกท่าน สำหรับข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นนั้น ผู้วิจัยขอน้อมรับผิดเพียงผู้เดียว และยินดีที่จะรับฟังคำแนะนำจากทุกท่านที่ได้เข้ามาศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานวิจัยต่อไป

กิตติธัช ทองจีน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....ค	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....ง	ง
กิตติกรรมประกาศ.....จ	จ
สารบัญ.....ฉ	ฉ
สารบัญตาราง.....ณ	ณ
สารบัญรูปภาพ.....ต	ต
บทนำ..... 1	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา..... 1	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา..... 4	4
1.3 สมมติฐาน..... 4	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย..... 4	4
1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา..... 5	5
1.6 นิยามคำศัพท์..... 5	5
บทที่ 2..... 8	8
ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 8	8
1. ข้อมูลพื้นฐานคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย..... 8	8
2. ข้อมูลนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี..... 11	11
3. แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมนิสิต..... 12	12
4. แนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ..... 22	22
5. แนวคิดเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์..... 35	35
6. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม..... 44	44

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	51
8. กรอบแนวคิดการวิจัย	59
บทที่ 3	60
ระเบียบวิธีการวิจัย	60
วิธีดำเนินการวิจัย	60
1. ลักษณะประชากรของวิจัยเชิงปริมาณ	60
2. การเลือกกลุ่มตัวอย่างของวิจัยเชิงปริมาณ	61
3. เครื่องมือและวิธีการในการสุ่มตัวอย่างของวิจัยเชิงปริมาณ	61
4. ความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของเครื่องมือของวิจัยเชิงปริมาณ	62
5. วิธีการรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ	63
6. วิธีการรวบรวมข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	67
บทที่ 4	70
ผลการวิจัย	70
ส่วนที่ 1 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล	71
ส่วนที่ 2 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิตระดับ ปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	74
ส่วนที่ 3 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภท กิจกรรมนิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	78
ส่วนที่ 4 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภท กิจกรรมนิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	82
ส่วนที่ 5 ข้อมูลเชิงอนุมานของผลการทดสอบสมมติฐาน	84
บทที่ 5	135
สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	135
สรุปผลการวิจัย	136
บรรณานุกรม	149

ภาคผนวก	152
ประวัติผู้เขียน	163

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 จำนวนนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี ประจำปีการศึกษา 2563 (กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิต, 2563).....	12
ตาราง 2 วิธีการสุ่มตัวอย่างจากแต่ละชั้นปีและภาควิชา	62
ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยที่วัดได้ของการมีส่วนร่วมตามประเภทของกิจกรรมนิสิต.....	64
ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยที่วัดได้ของระดับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต.....	65
ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยที่วัดได้ของสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต.....	66
ตาราง 6 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ	71
ตาราง 7 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปี.....	71
ตาราง 8 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภาควิชา	72
ตาราง 9 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนการเข้าร่วมกิจกรรม.....	72
ตาราง 10 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเกรดเฉลี่ย.....	73
ตาราง 11 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานะทางการเงิน	73
ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ	74
ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	75
ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม	76
ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม.....	77
ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านการมีส่วนร่วมในสังคม.....	78

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านการยอมรับจากสังคม.....	79
ตาราง 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านความรับผิดชอบ.....	80
ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต	81
ตาราง 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อบุคคล.....	82
ตาราง 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อที่ไม่ใช่บุคคล	83
ตาราง 22 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามเพศ.....	84
ตาราง 23 การเปรียบเทียบรายค่าของค่าเฉลี่ยของเพศ กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	85
ตาราง 24 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปี.....	85
ตาราง 25 การเปรียบเทียบรายค่าของค่าเฉลี่ยของชั้นปี กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	86
ตาราง 26 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามภาควิชา.....	87
ตาราง 27 การเปรียบเทียบรายค่าของค่าเฉลี่ยของภาควิชา กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	87

ตาราง 28 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามเกรดเฉลี่ย	88
ตาราง 29 การเปรียบเทียบรายค่าของค่าเฉลี่ยของเกรดเฉลี่ย กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	89
ตาราง 30 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามเกรดเฉลี่ย	89
ตาราง 31 การเปรียบเทียบรายค่าของค่าเฉลี่ยของจำนวนการเข้าร่วมกิจกรรม กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	90
ตาราง 32 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม	91
ตาราง 33 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Stepwise multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม	92
ตาราง 34 ผลวิเคราะห์ข้อมูล Stepwise multiple regression analysis.....	93
ตาราง 35 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ	95
ตาราง 36 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Stepwise multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ	96
ตาราง 37 ผลวิเคราะห์ข้อมูล Stepwise multiple regression analysis.....	97
ตาราง 38 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	99

ตาราง 39 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Stepwise multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	100
ตาราง 40 ผลวิเคราะห์ข้อมูล Stepwise multiple regression analysis.....	101
ตาราง 41 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีจรรยาบรรณ	103
ตาราง 42 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Stepwise multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีจรรยาบรรณ	104
ตาราง 43 ผลวิเคราะห์ข้อมูล Stepwise multiple regression analysis.....	105
ตาราง 44 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม.....	107
ตาราง 45 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Stepwise multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม.....	108
ตาราง 46 ผลวิเคราะห์ข้อมูล Stepwise multiple regression analysis.....	109
ตาราง 47 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม.....	111
ตาราง 48 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ	112
ตาราง 49 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ.....	114

ตาราง 50 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม.....	116
ตาราง 51 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม	118
ตาราง 52 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม.....	120
ตาราง 53 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ.....	121
ตาราง 54 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ.....	123
ตาราง 55 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม.....	125
ตาราง 56 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม	127
ตาราง 57 ผลการวิเคราะห์ผลสรุปการทดสอบสมมติฐาน.....	130

สารบัญรูปภาพ

หน้า

No table of figures entries found.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิต บริการชุมชนและสังคม คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีหน้าที่รับผิดชอบและกำกับดูแลในส่วนของการส่งเสริมและพัฒนาให้นิสิตสามารถจบการศึกษาและเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามเป้าประสงค์ของมหาวิทยาลัยได้อย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวิชาการและทางด้านกิจกรรมที่เกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกคณะ เล็งเห็นถึงความสำคัญที่จะต้องส่งเสริมให้นิสิตได้ทำกิจกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจถึงระบบในการปฏิบัติงานจริง ก่อให้เกิดความสามารถที่จะนำไปพัฒนาตามความถนัดของตน มุ่งเน้นการเปิดพื้นที่ให้นิสิตสำหรับการแสดงความคิด ความสามารถ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ ผ่านรูปแบบกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในส่วนที่จัดขึ้นโดยส่วนกลาง คณะ สโมสรนิสิต หรือแม้กระทั่งกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยชมรม

โดยทั่วไปกิจกรรมที่จัดให้กับนิสิตในสถานศึกษา หรือกิจกรรมนิตินั้น อาจจะสามารถจัดแบ่งตามลักษณะของกิจกรรมได้เป็น 7 ประเภท ได้แก่ กิจกรรมส่วนกลาง กิจกรรมด้านวิชาการ กิจกรรมด้านกีฬา กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมด้านนันทนาการ และกิจกรรมด้านการเมือง (สำเนา ขจรศิลป์, 2538) หน้า 127-128 ซึ่งกิจกรรมนิตินั้นมีความสำคัญต่อตัวนิสิตเองในหลากหลายรูปแบบ อาทิ การช่วยพัฒนานักศึกษาในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมจิตใจ การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ช่วยให้มีโอกาสได้ใช้พลังงานทางด้านร่างกาย ความคิด เพื่อทำสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่อตนเอง สถาบันการศึกษา และต่อประเทศชาติ (สำเนา ขจรศิลป์, 2538) หน้า 113 จากที่กล่าวข้างต้นนั้น เห็นได้ว่ากิจกรรมนิตินี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนานิสิตเพื่อให้เกิดทักษะในด้านต่างๆ รวมถึงสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมนิตินี้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนและชีวิตประจำวัน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อทั้งตนเอง และประเทศชาติในลำดับต่อไป

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แบ่งกิจกรรมของนิสิตออกเป็น 2 ประเภท ใหญ่ ๆ ได้แก่ กิจกรรมประจำ (กิจกรรมที่เคยจัดขึ้นแล้ว) และกิจกรรมใหม่ ซึ่งได้มีการแบ่งลักษณะของกิจกรรมเป็น 4 ด้าน ประกอบด้วย กิจกรรมด้านวิชาการ กิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม และกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

โดยแต่ละกิจกรรมนั้นเป็นการมุ่งเน้นให้นิสิตได้เข้าร่วมในด้านต่าง ๆ ตามความต้องการของนิสิต โดย นิสิตคณะรัฐศาสตร์ในแต่ละรุ่นจะมีความคิด ความต้องการ และรูปแบบของการจัดกิจกรรมรวมถึง การมีส่วนร่วมของนิสิตนั้นแตกต่างกันไป อีกทั้งเพื่อเป็นการเปิดโอกาสและเปิดพื้นที่ให้นิสิตได้ แสดงออก ซึ่งความคิด ความเชื่อ ความสามารถ ความถนัดของตนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งในด้านต่าง ๆ เห็นได้ว่ากิจกรรมนิสิตจึงเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยส่งเสริมและเติมเต็มเพื่อให้นิสิตได้เกิดการเรียนรู้และ พร้อมจะคิดสร้างสรรค์กิจกรรมตามความชอบ ความสนใจและความถนัดของตนเอง อีกทั้งยังส่งผลให้ นิสิตได้รับทักษะและมีพัฒนาการทางบุคลิกภาพในด้านต่าง ๆ ส่งเสริมให้นิสิตเป็นผู้ที่มีวินัย ในตนเอง มีค่านิยมในความเป็นไทยและจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม เป็นการสร้างความพร้อมที่จะเป็น พลเมืองที่ดีแก่ประเทศในอนาคตต่อไป

ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นการสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์เป้าหมายการพัฒนา คือ มุ่งให้คนไทยมี จิตสำนึกพลเมืองที่มีทัศนคติและพฤติกรรมที่มีประโยชน์ต่อส่วนรวม มีคุณธรรม จริยธรรม และมี ค่านิยมตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคมไทย ดังนั้น เมื่อมาพิจารณาพลเมืองที่เป็นเยาวชนไทยใน สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ สถาบันการศึกษาเองนั้นควรมุ่งผลผลิต บัณฑิตเพื่อให้สอดคล้องกับ เป้าหมายการพัฒนาของประเทศ อีกทั้งแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2551-2565) ของสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (2551: 3) จัดให้มีการทำขึ้นโดยมุ่งเน้นไปที่เป้าหมายในการ ยกกระดับคุณภาพอุดมศึกษาไทยเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน สนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืน ของท้องถิ่นไทย ส่วนหนึ่งของแผนฉบับนี้ได้ให้แนวทางการพัฒนาเยาวชน นิสิต นักศึกษา และบัณฑิต ในอนาคต โดยให้จัดการเรียนการสอนและกิจกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาการด้านการสื่อความ การตัดสินใจ การพัฒนาความเป็นผู้นำ การแก้ปัญหาการทำงานเป็นทีม ความอดทน และคุณธรรม ฯลฯ

จากภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลในส่วนการทำรายงานประจำปีของกลุ่มงานนั้น จึงเห็นถึงลักษณะของการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต โดยอาจสรุปข้อมูลการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้คือ (กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิตและสโมสร นิสิตรัฐศาสตร์, 2559-2562)

1. จำนวนกิจกรรม ประเภทกิจกรรมที่จัดขึ้นนั้น มีจำนวนในแต่ละปีไม่เท่ากัน อาทิ ในปีการศึกษา 2559 นิสิตได้จัดโครงการกิจกรรมทั้งสิ้น 25 โครงการ ในขณะที่ปี

การศึกษาต่อมาจำนวนกิจกรรมลดลงเหลือ 22 โครงการ และในปีการศึกษา 2561-2562 มีจำนวนโครงการที่นิสิตจัดขึ้น 24 และ 25 โครงการ ตามลำดับ

2. จำนวนนิสิตผู้รับผิดชอบหลักหรือผู้ปฏิบัติงานในโครงการโดยภาพรวมนั้น มีระดับของการช่วยเหลืองานที่แตกต่างกันในระยะ 4 ปี กล่าวคือ ในปีการศึกษา 2559 มีนิสิตเข้าร่วมปฏิบัติงานจำนวนประมาณ 567 คน (ตามรายงานการบันทึกผู้ปฏิบัติงาน) ในขณะที่เดียวกันในปีการศึกษาต่อมามีจำนวนผู้ปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นเป็น 1,050 คน ในปีการศึกษา 2561 ได้มีจำนวนลดลงเหลือเพียงประมาณ 655 คน และในปีการศึกษา 2562 มีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 975 คน
3. จำนวนนิสิตผู้เข้าร่วมกิจกรรมโครงการนิสิตภาพรวมในปีการศึกษา 2559 มีจำนวนประมาณ 2,538 คน และในปีต่อมามีจำนวนนิสิตเข้าร่วมลดลงกว่าครึ่งหนึ่ง คือ 1,237 คน เช่นเดียวกันกับในปีการศึกษา 2561 ที่มีจำนวนผู้เข้าร่วมใกล้เคียงกันคือ 1,281 คน จนกระทั่งในปีการศึกษา 2562 จึงมีการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตเพิ่มขึ้นอีกครั้งคือ 2,423 คน

จากข้อมูลข้างต้นเห็นได้ว่าในระยะเวลา 4 ปีจากการทำงานและเก็บข้อมูลของผู้วิจัยนั้น จำนวนโครงการ จำนวนผู้ปฏิบัติงาน และจำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนั้น มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในทุกปี ในปีการศึกษาที่คาดการณ์ว่าจะมีผู้สนใจเข้าร่วมในกิจกรรมเยอะ กลับมีจำนวนผู้ปฏิบัติงานและผู้เข้าร่วมจำนวนลดลง หรือแม้กระทั่งในส่วนของรายงานชื่อนิสิตที่เข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตนั้น กลับพบว่าในแต่ละปีมีนิสิตรายชื่อเดิมเข้าร่วมกิจกรรมเป็นส่วนใหญ่ จะมีบางกิจกรรมที่มีนิสิตใหม่ ๆ เข้าร่วม ซึ่งอาจประมาณได้ว่ามีความสนใจในกิจกรรมนั้น ๆ หรือเป็นไปได้ว่ามีเพื่อนนิสิตเป็นคนชักจูงให้เข้าร่วมกิจกรรมหรือชักจูงเข้าเป็นผู้ปฏิบัติงานในกิจกรรม

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาตนและพัฒนางาน ทำให้สามารถรับรู้ถึงความต้องการและความสนใจของนิสิตเองภายในคณะ รวมถึงสามารถที่จะนำแนวทางการต้องการของนิสิตนั้น เสนอต่อคณะผู้บริหารเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อไปทั้งในส่วนของคณะและของนิสิตเอง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ศึกษาสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. ศึกษาหาแนวทางการแก้ไขและความต้องการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3 สมมติฐาน

1. ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแตกต่างกัน
2. แรงจูงใจที่แตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแตกต่างกัน
3. สื่อประชาสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นเชิงปริมาณ มุ่งศึกษาการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตภายในคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งมีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1.4.1 ประชากร ได้แก่ นิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2563 ทั้งหมด จำนวน 963 คน (กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิต วันที่ 3 พฤศจิกายน 2563)

1.4.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2563 คำนวณขนาดตัวอย่างด้วยสูตรหาขนาดตัวอย่างของ yamane (1973, อ้างถึงใน (บุญธรรม กิจปริดาภิรุตย์, 2535 : 38) กำหนดความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้น (e) 5% บนความเชื่อมั่น 95% ได้ตัวอย่างทั้งสิ้น 283 คน

1.4.3 ตัวแปร ประกอบด้วย

1.4.3.1 ตัวแปรอิสระ คือ เพศ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ภาควิชาที่กำลังศึกษา จำนวนการเข้าร่วมกิจกรรม เกรดเฉลี่ย สถานทางการเงิน แรงจูงใจในการมีส่วนร่วมและสื่อประชาสัมพันธ์ที่มีผลต่อการมีส่วนร่วม

1.4.3.2 ตัวแปรตาม คือ การมีส่วนร่วม 4 ด้าน คือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการ การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการประเมินผล ผ่านประเภทกิจกรรมของนิสิต 4 ประเภท ได้แก่ กิจกรรมด้านวิชาการ กิจกรรมด้านกีฬา และการส่งเสริมสุขภาพ กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีสิ่งแวดล้อม และกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

1.5 ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1. เพื่อให้เกิดประโยชน์สำหรับนิสิตผู้จัดกิจกรรม ได้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน อีกทั้งสามารถปรับปรุงและพัฒนากิจกรรมของนิสิตให้เกิดความน่าสนใจและตอบสนองความต้องการของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อให้เกิดแนวทางสำหรับเจ้าหน้าที่และผู้บริหารในการได้ทราบถึงข้อมูลต่างๆ เพื่อการวางแผนการดำเนินงานกิจกรรมของนิสิตโดยภาพรวมให้มีประสิทธิภาพ เกิดการพัฒนากิจกรรมใหม่ ๆ ที่น่าสนใจภายในคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. เพื่อนิสิตจะได้รับการส่งเสริมให้เข้าร่วมกิจกรรมที่มีประโยชน์เกิดความตระหนักในความต้องการของตนเองซึ่งจะนำไปสู่การเข้าร่วมในการดำเนินกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.6 นิยามคำศัพท์

การมีส่วนร่วมกิจกรรม หมายถึง นิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีส่วนร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้นทั้งภายในและภายนอกคณะ โดยแบ่งลักษณะกิจกรรมออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

- กิจกรรมด้านวิชาการ หมายถึง นิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านวิชาการทั้งที่จัดขึ้นภายในและภายนอกคณะ เพื่อเป็นการส่งเสริมทักษะทางด้านวิชาการผ่านกระบวนการจัดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสมและสามารถนำไปพัฒนาตนเองและประเทศต่อไปได้

- กิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ หมายถึง นิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพทั้งที่จัดขึ้นภายในและภายนอกคณะ เพื่อเป็นการส่งเสริมการใช้ทักษะด้านกีฬา พร้อมทั้งเป็นการส่งเสริมสุขภาพ เป็นการฝึกให้รู้จักซึ่งการทำงานเป็นทีมและการสร้างความสามัคคีทั้งภายในและภายนอกคณะ

- กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม หมายถึง นิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อมทั้งที่จัดขึ้นภายในและภายนอกคณะ เพื่อเป็นการส่งเสริมการใช้ทักษะในการทำประโยชน์เพื่อสังคม เป็นการดำเนินกิจกรรมผ่านการมอบสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมและส่วนรวม อีกทั้งเป็นการฝึกให้นิสิตมีจิตสำนึกต่อสาธารณะมากยิ่งขึ้น

- กิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม หมายถึง นิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมทั้งที่จัดขึ้นภายในและภายนอกคณะ เพื่อเป็นการส่งเสริมการใช้ทักษะในการรักษาขนบธรรมเนียม ประเพณี และการสืบสานความเป็นเอกลักษณ์ของคณะ เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ของรุ่นสู่รุ่นและสานต่อซึ่งอัตลักษณ์

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง เพศ ชั้นปี ภาควิชา

- เพศ หมายถึง เพศชายและเพศหญิงของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ

- ชั้นปี หมายถึง นิสิตกำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปี 1-4 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ

- ภาควิชา หมายถึง ภาควิชาเอกที่กำลังศึกษาอยู่ ได้แก่ ภาควิชาการปกครอง ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา และภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์

- จำนวนการเข้าร่วม หมายถึง จำนวนครั้งที่นิสิตเข้าร่วมกิจกรรม ในระยะเวลาหนึ่งภาคการศึกษา

- เกรดเฉลี่ย หมายถึง ผลการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ

- สถานะทางการเงิน หมายถึง ความเพียงพอทางการเงินสำหรับการดำรงชีวิตประจำวันของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ

แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยของการจูงใจที่เป็นแรงกระตุ้นหรือผลักดันให้นิสิตคณะรัฐศาสตร์ตัดสินใจที่จะเข้าร่วมตามประเภทกิจกรรม แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

- การมีส่วนร่วมในสังคม หมายถึง ความต้องการของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ที่อยากเป็นส่วนหนึ่งในกลุ่มหรือเป็นส่วนหนึ่งในคณะกรรมการทำงาน ต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งร่วมกับนิสิตอื่นๆ อีกทั้งมีความต้องการที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับนิสิตอื่น ๆ
- การยอมรับจากสังคม หมายถึง การได้มาซึ่งการยอมรับและนับถือ หรือรวมถึงการชื่นชมจากกลุ่มคนในแวดล้อมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ที่ทำงาน อาจรวมถึงการได้รับคำยกย่อง ชมเชย หรือให้กำลังใจ จัดว่าเป็นการแสดงออกถึงการยอมรับในความสามารถของผู้ทำกิจกรรมนั้น ๆ
- ความรับผิดชอบ หมายถึง การที่นิสิตคณะรัฐศาสตร์ได้รับมอบหมาย หรือมีอำนาจในการดำเนินงานจัดกิจกรรมของนิสิต จนกระทั่งแล้วเสร็จโดยไม่มีการควบคุมการดำเนินงานจนมากเกินไป
- มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต หมายถึง การที่นิสิตคณะรัฐศาสตร์ นั้นเกิดความสัมพันธ์อันดีต่อเพื่อนนิสิตคนอื่น ๆ รวมถึงการมีเพื่อนต่างชั้นปี ต่างภาควิชาเพิ่มมากขึ้นสืบเนื่องจากการที่ได้พบปะ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมการดำเนินกิจกรรมของนิสิตด้วยกัน

สื่อประชาสัมพันธ์ หมายถึง เครื่องมือการสื่อสารชนิดหนึ่งของงานกิจกรรมนิสิต ในการเป็นช่องทางที่ใช้สำหรับส่งผ่านข้อมูลข่าวสารหรือแจ้งสารต่าง ๆ ไปยังนิสิตภายในคณะรัฐศาสตร์ โดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อนำเสนอกิจกรรมของนิสิต และเป็นการเชิญชวนให้นิสิตคณะรัฐศาสตร์เข้าร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้น

กิจกรรมนิสิต หมายถึง กิจกรรมใด ๆ ที่สถาบันการศึกษาอนุญาตให้จัดขึ้น ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนานิสิตในด้านต่าง ๆ อาทิเช่น กิจกรรมด้านวิชาการ กิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม และกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น โดยกิจกรรมดังกล่าวเปิดโอกาสให้นิสิตมีอิสระในการแสดงออกทางความคิด หรือแสดงความสามารถอย่างเต็มศักยภาพ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา และไม่มีคะแนนเข้ามาเกี่ยวข้องในการดำเนินกิจกรรม

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต ตามลักษณะของกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ข้อมูลนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี
3. แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมนิสิต
4. แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ
5. แนวคิดเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์
6. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิด

1. ข้อมูลพื้นฐานคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นหนึ่งในสถาบันการศึกษาที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย เริ่มก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2442 (ร.ศ. 118) พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นผู้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เริ่มจัดตั้งสถาบันการศึกษาแห่งนี้ขึ้น โดยพระราชทานนามว่า “โรงเรียนสำหรับฝึกหัดวิชาข้าราชการพลเรือน” โดยรับสมัครนักเรียนที่สอบผ่าน “ประโยคนักเรียน” มาแล้ว เข้าศึกษา “ประโยควิชา” ต่อ เมื่อเรียนจบ “ประโยควิชา” แล้วจึงจะได้รับประกาศนียบัตรของโรงเรียน แล้วต้องออกฝึกราชการตามกระทรวงต่างๆ เพื่อสอบ “ประโยคฝึกหัด” ในขั้นสุดท้ายจึงจะถือว่านักเรียนผู้นั้นสำเร็จวิชาจากสถานศึกษาข้าราชการพลเรือนโดยสมบูรณ์ โรงเรียนดังกล่าวนี้ได้เจริญขึ้นเป็นลำดับ ต่อมาจึงทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้นักเรียนในโรงเรียนนี้ถวายตัวเป็นมหาดเล็ก มีตำแหน่งเฝ้าฯ ทูลละอองธุลีพระบาทโดยใกล้ชิดและเข้าที่สมาคมในราชการให้มีความคุ้นเคยอีกด้วย

ในปี พ.ศ. 2445 (ร.ศ.121) พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเปลี่ยนนามโรงเรียนฝึกหัดวิชาข้าราชการพลเรือนเป็น “โรงเรียนมหาดเล็ก” ซึ่งทรงพระราชดำริเห็นว่านักเรียนโรงเรียนนี้ถวายเป็นมหาดเล็กทั้งสิ้น และตามประเพณีอันมีมาแต่โบราณข้าราชการโดยมากยอมถวายตัวศึกษาราชการในกรมมหาดเล็กก่อนที่จะไปรับราชการในกรมอื่น จึงควรให้มีนามโรงเรียนสมแก่นักเรียนที่ได้เป็นมหาดเล็ก

ต่อมาในปี พ.ศ. 2453 (ร.ศ. 129) ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชดำริเห็นว่าการที่จะฝึกนักเรียนในโรงเรียนมหาดเล็กให้ออกมารับราชการในกระทรวงมหาดไทยแต่กระทรวงเดียวนั้น ไม่เพียงพอควรที่จะขยายการศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อส่งผู้ที่สำเร็จการศึกษาออกไปรับราชการทุกกระทรวง ทบวง กรม และเพื่อเป็นอนุสาวรีย์เฉลิมพระปรมาภิไธยสมเด็จพระบรมชนกาศิราช พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเงินให้เป็นทุนสำหรับจัดการโรงเรียนต่อไป และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนนามโรงเรียนมหาดเล็กเป็นโรงเรียนข้าราชการพลเรือนพระราชทานนามว่า “โรงเรียนข้าราชการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” หนึ่งปีต่อมา ในวันที่ 26 มีนาคม 2459 ได้มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาโรงเรียนข้าราชการของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวขึ้นเป็น “จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” ซึ่งเมื่อแรกตั้งได้ แบ่งออกเป็น 4 คณะ คือ คณะแพทยศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์และวิทยาศาสตร์ และคณะรัฐประศาสนศาสตร์ ส่วนในด้านการศึกษายังเป็นไปในรูปแบบเดิม นอกจากตำแหน่งผู้บังคับบัญชาโรงเรียนซึ่งแต่เดิมเรียกชื่อว่า ผู้อำนวยการโรงเรียนนั้น ได้เปลี่ยนมาใช้ชื่อว่า คณบดี หลังจากประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ความนิยมในการเข้าศึกษาในคณะรัฐประศาสนศาสตร์ ได้ลดน้อยลง ในปีพ.ศ. 2472 มีนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่เพียง 35 คน เท่านั้น เนื่องจากผู้สำเร็จการศึกษาได้รับประกาศนียบัตรออกไปนั้น เมื่อเข้ารับราชการจะได้ตำแหน่งเพียงชั้นราชบุรุษเท่านั้น ซึ่งผู้ที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมปีที่ 5 ก็มีสิทธิสอบเข้ารับราชการในตำแหน่งนี้ได้แล้ว ส่วนนักเรียนที่ศึกษาจากคณะรัฐประศาสนศาสตร์ นอกจากจะสำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มาแล้ว ยังต้องศึกษาในคณะนี้อีกถึง 3 ปี ดังนั้น กระทรวงธรรมการจึงได้นำความทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ขอพระบรมราชานุญาตให้เลิกคณะนี้เสีย เมื่อนักเรียนที่เหลืออยู่สำเร็จหมดแล้ว ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ ได้มีพระบรมราชานุญาต

เมื่อกระทรวงธรรมการได้สั่งปฏิบัติการตามกระแสพระบรมราชโองการแล้ว ต่อมา มี สมุหเทศาภิบาลและข้าราชการฝ่ายปกครองจำนวนมากมาร้องทุกข์ ว่าควรจะมีการสอนวิชานี้ กระทรวงมหาดไทยก็เห็นว่าจะขาดประโยชน์อย่างยิ่ง ถ้าขาดนักปกครองที่ผลิตจากคณะรัฐประศาสนศาสตร์ จึงได้มีการประชุมพิจารณาระหว่างคณะกรรมการดำรงูปการมหาวิทยาลัย ผู้แทน กระทรวงมหาดไทยและผู้แทน ก.ร.พ. (กรรมการพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน) ที่ ประชุมมีความเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีการสอนวิชานี้ต่อไป แต่ต้องเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการศึกษา เสียใหม่และเปลี่ยนแปลงวิธีการรับนิสิตด้วย นอกจากนั้นได้เสนอความคิดเห็นให้เปลี่ยนชื่อคณะรัฐ ประศาสนศาสตร์ เป็นแผนกวิชาข้าราชการพลเรือน ซึ่งพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมี พระราชานุญาตตามข้อเสนอ และให้ขึ้นตรงต่อผู้บัญชาการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและหัวหน้า แผนกคือ ผู้อำนวยการ ซึ่งมีฐานะเท่ากับคณบดี

ต่อมาเมื่อวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2476 ได้มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้ตั้งคณะนิติศาสตร์ขึ้นในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยโอนโรงเรียนกฎหมาย เข้าสมทบในคณะนิติศาสตร์ด้วยในวันที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2476 ได้มีประกาศใช้พระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง พ.ศ. 2476 ซึ่งมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติว่า “ให้โอนคณะนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตลอดจนทรัพย์สินและงบประมาณ ของคณะเหล่านี้มาขึ้นต่อมหาวิทยาลัยนี้ ก่อนวันที่ 1 เมษายน พุทธศักราช 2477” คณะรัฐศาสตร์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจึงถูกยุบไปช่วงหนึ่ง

ต่อมาในปี พ.ศ. 2491 รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการบริหารประเทศในอันที่ จะได้ปฏิบัติราชการที่เพียบพร้อมไปด้วยบุคคลที่มีความรู้ความชำนาญในการปกครองและการบริหาร ให้มีจำนวนเพียงพอ จึงได้จัดตั้งคณะรัฐศาสตร์ขึ้นในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอีกครั้งหนึ่ง โดยการตรา พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในวันที่ 18 สิงหาคม 2491 หลังจากที่ได้ยุบเลิกไปเป็นเวลา ถึง 15 ปีเศษ คณะรัฐศาสตร์ได้กลับมาผลิตบัณฑิต เพื่อรับใช้สังคมอีกครั้ง จนถึงทุก (คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2563)

2. ข้อมูลนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี

คณะรัฐศาสตร์ได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยการตราพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฉบับที่ 3 พ.ศ. 2491 ซึ่งมีผลบังคับใช้ในวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2491 โดยได้มีการพัฒนาอย่างเป็นขั้นตอน บุกเบิกความเป็นสมัยใหม่ทางวิชาการไม่เฉพาะในสาขาสังคมศาสตร์อื่นๆ ด้วย มีวิชาด้านนี้เปิดสอนอยู่หลายสาขา คือ การปกครอง การทูต รัฐประศาสนศาสตร์การคลังและเศรษฐศาสตร์นิติศาสตร์สังคมวิทยา มานุษยวิทยา และประชากรศาสตร์

คณะรัฐศาสตร์เป็นสถาบันทางวิชาการชั้นสูงทำหน้าที่ผลิตบัณฑิต สร้างผลงานทางวิชาการ ให้บริการวิชาการแก่ชุมชน ส่งเสริมประชาธิปไตยและจริยธรรมทางการเมือง ทั้งยังเป็นแหล่งความรู้และแหล่งอ้างอิงของแผ่นดิน ทางด้านรัฐศาสตร์เพื่อให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ในสาขาวิชา รัฐศาสตร์อันนำมาซึ่งการสร้างคุณค่าแห่งสังคมทั้งภายในและระหว่างประเทศ มีพันธกิจที่สำคัญดังนี้

- 1) ผลิตบัณฑิตรัฐศาสตร์ที่มีความรู้และทักษะที่ได้มาตรฐานในระดับนานาชาติและเหมาะสมกับสังคมสามารถครองตนได้อย่างมีคุณธรรมและเป็นผู้นำสังคม
- 2) บุกเบิกองค์ความรู้ใหม่และบูรณาการความรู้ด้านรัฐศาสตร์เพื่อประโยชน์ของสังคมไทย
- 3) ถ่ายโอนองค์ความรู้ด้านรัฐศาสตร์แก่สาธารณชนเพื่อพัฒนาสังคมไทยไปสู่การพึ่งพาตนเองอย่างยั่งยืนในประชาคมโลก
- 4) ส่งเสริมจริยธรรมและวัฒนธรรมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยคณะรัฐศาสตร์เป็นแหล่งความรู้และนวัตกรรมทางสังคม ของประเทศในระดับโลก ที่ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นรากฐาน เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

คณะรัฐศาสตร์มุ่งสร้างบัณฑิตให้มีความรู้ในเนื้อหาทางรัฐศาสตร์อย่างเข้มข้น และเน้นให้มีประสบการณ์ที่สอดคล้องกับโลกการปฏิบัติงานจริง ดังนั้นหลักสูตรของคณะรัฐศาสตร์จึงได้มีการปรับเปลี่ยนให้ทันสมัยอยู่เสมอโดยเฉพาะหลักสูตรรัฐศาสตรบัณฑิต ซึ่งมุ่งเน้นให้นิสิตได้ศึกษาแบบบูรณาการ โดยเชื่อมโยงเนื้อหาในลักษณะที่เป็นสหสาขาวิชา ทั้งทางรัฐศาสตร์สังคมศาสตร์และสาขาวิชาอื่นๆ นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้นิสิตสามารถเลือกเรียนในวิชาที่สนใจ เพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะและประสบการณ์ในการทำงานและกิจกรรม รวมถึงฝึกให้นิสิตนำเอาความรู้จากต่างสาขามาใช้ในการอธิบายความเป็นไปของระบบเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองยุคใหม่ โดยในระดับปริญญาบัณฑิต หลักสูตรหลักสูตรรัฐศาสตรบัณฑิต ประกอบด้วย 4 สาขา ได้แก่ สาขาวิชาการ

ปกครอง, สาขาวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ และสาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา (คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2563)

ในปัจจุบันคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีนิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี รวม 4 ภาควิชา ประมาณ 963 คน (กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิต, 2563)

ภาควิชา	ชั้นปี			
	1	2	3	4
ปกครอง	54	57	63	56
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	61	56	70	76
สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	58	54	67	65
รัฐประศาสนศาสตร์	54	49	67	56
รวม	227	216	267	253
รวมทั้งสิ้น	963			

ตาราง 1 จำนวนนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี ประจำปีการศึกษา 2563 (กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิต, 2563)

3. แนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมนิสิต

ความหมายของกิจกรรมนิสิต

นักวิชาการหลายคนท่านได้ให้ความหมายของคำว่า “กิจกรรมนิสิต” ไว้ โดยส่วนมากจะมุ่งเน้น ในเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนานิสิตให้มีศักยภาพในด้านต่าง ๆ อาทิเช่น ด้านบุคลิกภาพ ด้านอารมณ์ ด้านการเข้าสังคม รวมถึงทักษะความรู้ต่าง ๆ เพื่อจะสามารถทำให้นิสิตเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ อีกทั้งยังเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ดังเช่น

สุพรรณณี อินทรบุญสม (สุพรรณณี อินทรบุญสม, 2551) กล่าวว่า “กิจกรรมนิสิต” หรือภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Student activities” หมายถึง กิจกรรมใด ๆ ที่สถาบันการศึกษากำหนดขึ้นให้ผู้เรียนได้ร่วมปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่ไม่มีในห้องเรียน และพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนให้พร้อมที่จะดำเนินชีวิตในสังคมหลังจบจากสถาบันการศึกษา

สมพิศ โห้งาม (สมพิศ โห้งาม, 2550) ได้ให้ความหมายของคำว่า “กิจกรรมนิสิต” ไว้ว่ากิจกรรมนิสิต คือกิจกรรมที่สถานศึกษากับผู้เรียนร่วมมือกันจัดให้มีขึ้นทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน ในการเสริมสร้างประสบการณ์และเพิ่มพูน ความรู้แก่ผู้เรียนให้บรรลุยังประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยการจัดกิจกรรมดังกล่าวนี้จะไม่มีการให้คะแนนใด ๆ ทั้งสิ้น

Good (1973, หน้า 10 อ้างถึงใน (สุพรรณิ อินทรบุญสม, 2551) ได้ให้นิยามของคำว่า “กิจกรรมนิสิต” ไว้ว่า เป็นโปรแกรมและการดำเนินงานที่นิสิตหรือสถาบันจัดขึ้น เพื่อสร้างความสนุกสนาน เพิ่มพูน ความรู้และส่งเสริมพัฒนาการในด้านต่าง ๆ เปิดโอกาสให้นิสิตได้แสดงความสามารถ ทักษะแต่ไม่มีการให้หน่วยกิต ต้องจัดหาเงินมาดำเนินการเองและจะต้องอยู่ในความควบคุมแนะนำ ของสถานศึกษาการจัดการจัดกิจกรรมจะต้องตั้งอยู่บนฐาน หรือแนวทางที่จะดำเนินการให้ไปสู่เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

Frederick (1969, หน้า 6 อ้างถึงใน (สุพรรณิ อินทรบุญสม, 2551) ได้กล่าวถึงความหมายของ “กิจกรรมนิสิต” ว่า กิจกรรมนิสิต คือกิจกรรมที่ครอบคลุมถึงกิจกรรมทั้งหลายที่นิสิตมีความสมัครใจ มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมภายใต้การยอมรับและการสนับสนุนของสถาบันการศึกษาโดยมีอาจารย์ดูแลช่วยเหลือให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้และการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนั้น ไม่มีผลต่อหน่วยกิตหรือคะแนนในการที่จะช่วยให้นิสิตได้เลื่อนชั้นหรือสำเร็จการศึกษา

Hophe (1968, หน้า 41 อ้างถึงใน (ศุภลักษณ์ ร่วมจิตร, 2556) ได้ให้ความหมายของ “กิจกรรมนิสิต” ว่า เป็นงานหรือรายการกิจกรรมต่าง ๆ ที่สถาบันจัดขึ้นเพื่อมุ่งช่วยนิสิตทั้งรายบุคคลหรือรายกลุ่มได้มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการอยู่ร่วมกันอย่างชุมชนทางวิชาการ (Academic community) โดยมีการจัดสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการ ความใฝ่ฝันความเจริญงอกงามด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ ด้านสังคม ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้นิสิตได้ประสบความสำเร็จอย่างเต็มความสามารถเท่าที่จะทำได้

จากความหมายข้างต้นของคำว่า “กิจกรรมนิสิต” จึงสามารถอนุมานได้ว่า กิจกรรมนิสิต คือกิจกรรมใด ๆ ที่จัดขึ้นและอยู่ภายใต้การดูแลของสถาบันการศึกษานั้น ๆ ซึ่งโดยส่วนใหญ่มักเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นิสิตได้เรียนรู้ทักษะในด้านต่าง ๆ อาทิ ด้านของบุคลิกภาพ ด้านวิชาความรู้ ด้านการแก้ปัญหา ด้านการเผชิญสถานการณ์ ด้านการมีคุณธรรมจริยธรรม ด้านการทำตามบทบาทหน้าที่ในสังคม อีกทั้งยังผ่านการลงมือปฏิบัติจริง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้คอยให้คำแนะนำหรือคำปรึกษา เพื่อนิสิตจะพร้อมที่จะเป็นบัณฑิตที่ดีอันพึงประสงค์ของสถาบันการศึกษาและประเทศชาติต่อไป ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ หน่วยกิต หรือการคำนวณคะแนนในวิชาเรียนใด ๆ ทั้งสิ้น

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนิสิต

วัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมนั้น มักจะเป็นแนวทางเพื่อใช้สำหรับการจัดกิจกรรมนิสิต โดยจะช่วยให้ผู้ดำเนินกิจกรรม ไม่ว่าจะเป็นส่วนของนิสิต หรือกระทั่งสถาบันการศึกษาก็ตามได้ทราบถึงขอบเขตความรับผิดชอบของตนเอง ทั้งนี้ได้มีบรรดานักวิชาการหลากหลายท่านได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมนิสิต ดังเช่น

สมพิศ โห้งาม (สมพิศ โห้งาม, 2550) หน้า 5-6 ได้กล่าวว่า วัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมนิสิตนั้นมีความสำคัญต่อบุคคลหลายกลุ่มในสถาบันการศึกษา สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. มีความสำคัญต่อตัวนิสิต กล่าวคือ ช่วยให้นิสิตได้มีโอกาสคลายเครียดจากการเรียนการสอนในห้องเรียนปกติเนื่องจากหากนิสิตมุ่งแต่เรียนและทำงานตามที่อาจารย์มอบหมายอย่างจริงจังจนไม่มีเวลาหยุดพัก ย่อมทำให้หย่อนสมรรถภาพลง ไม่มีสมรรถภาพทัดเทียมกับผู้อื่นได้
2. มีความสำคัญต่อผู้สอน เนื่องจากส่งเสริมให้ผู้สอนมีสัมพันธภาพอันดีแก่ผู้เรียนได้รู้จักเข้าใจและสามารถช่วยเหลือ หรือแก้ไขปัญหาของผู้เรียนได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น
3. มีความสำคัญต่อผู้บริหารสถาบันการศึกษา ช่วยให้ผู้บริหาร ๆ ได้ข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวนิสิต เพื่อนำมาศึกษาหรือใช้ประโยชน์กับตัวนิสิต ผู้ปกครอง นายจ้าง หรือสถาบันการศึกษาอื่น ๆ ซึ่งต้องการข้อมูลเกี่ยวกับตัวนิสิต เป็นต้น
4. มีความสำคัญต่อฝ่ายแนะแนวในกรณีที่ เป็นสถาบันการศึกษาระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาจะช่วยให้ได้รับข้อมูลด้านความถนัด และความสนใจจากการสังเกต และบันทึกข้อมูลประจำวัน ในการร่วมกิจกรรมของนักเรียนรายบุคคลเพื่อนำ ไปประกอบการให้คำ ปรึกษาแก่นักเรียนในการตัดสินใจวางแผนเลือกสายการเรียนให้เหมาะสมกับตนที่สุด

5. มีความสำคัญต่อประเทศชาติกล่าวคือเสริมสร้างประชาชาติที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณภาพ สมรรถภาพ และประสิทธิภาพ ในด้านปัญญาศีลธรรม จรรยา มารยาท เพราะได้ส่งเสริมนิสิตในด้านกิจกรรมต่าง ๆ ให้มีความรู้และประสบการณ์อยู่เนื่อง ๆ อันสรรค์สร้างให้นิสิตเติบโตเป็นพลังสังคมของชาติต่อไป

อีกทั้งยังมีนักวิชาการ นักการศึกษา อีกหลายท่านได้ร่วมแสดงทัศนะเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนิสิตไว้อย่างครอบคลุมอีกมากมาย อาทิเช่น

Stroup (1965, หน้า 14 อ้างถึงใน (กรสรวง มณีมาลา, 2552) ได้กล่าวว่า กิจกรรมนิสิตจัดขึ้นเพื่อสนับสนุน วัตถุประสงค์ขั้นพื้นฐานของสถาบัน และกิจกรรมนิสิตเป็นศูนย์กลางของกระบวนการอุดมศึกษาในการพัฒนานิสิตแต่ละคนให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์

Williamson (1961, หน้า 532 อ้างถึงใน (กรสรวง มณีมาลา, 2552) ได้กล่าวว่า การกำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมนิสิตที่ชัดเจนจะเป็นแนวทางในการจัดดำเนินกิจกรรมนิสิตนักศึกษา

Jamias (1969, หน้า 98 อ้างถึงใน (กรสรวง มณีมาลา, 2552) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมนิสิตไว้ดังนี้ (1) เพื่อฝึกฝนการมีส่วนร่วมในวิถีชีวิตแห่งประชาธิปไตย (2) เพื่อพัฒนาสติปัญญา และสร้างความกระตือรือร้นในตัวนิสิต (3) เพื่อฝึกนิสิตในด้านศิลปะและด้านความงามของสังคม (4) เพื่อให้นิสิตได้ค้นพบและพัฒนาความสามารถพิเศษของตน (5) เพื่อสร้างเสริมความร่วมมือในสังคม (6) เพื่อสร้างโอกาสให้นิสิตรู้สำนึกถึงกฎเกณฑ์และระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ (7) เพื่อพัฒนาความเ้าความสนใจของนิสิตในสถาบันการศึกษานั้น และ(8) เพื่อสร้างเสริมขวัญและสถาบันการศึกษา

จากวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมนิสิตข้างต้นที่กล่าวมานั้น อาจอนุมานได้ว่า ในการจัดกิจกรรมนิสิตนั้น มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเป็นการฝึกและการพัฒนานิสิต ที่กำลังศึกษาในสถาบันการศึกษานั้น ๆ ให้เป็นผู้ซึ่งมีความรู้ ความสามารถ และพร้อมที่จะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ภายในห้องเรียนมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานหรือการจัดกิจกรรมจริงได้ อีกทั้งเป็นการปลูกฝังค่านิยมที่ดี มีคุณธรรมจริยธรรม และทักษะในด้านต่าง ๆ ที่จำเป็นอย่างยิ่งในการใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย รวมถึงนอกรั้วมหาวิทยาลัย อาทิ ด้านการวางตัวอย่างเหมาะสม ด้านการทำตามบทบาทผู้นำหรือผู้ตามที่ดี ด้านการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้าง ด้านการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างเต็มศักยภาพที่มี

เป็นต้น อีกทั้งกิจกรรมนิสิตยังเป็นการส่งเสริมให้นิสิตเป็นผู้ซึ่งพร้อมที่จะออกไปดำเนินชีวิตในสังคมภายนอกได้อย่างมีคุณภาพ โดยจะนำมาซึ่งชื่อเสียงและเกียรติคุณของสถาบันการศึกษานั้น ๆ ที่ได้สร้างรากฐานในการเรียนรู้การใช้ชีวิตและการปฏิบัติงานจริงให้กับนิสิต

ประเภทของกิจกรรมนิสิต

ในส่วนของกรจำแนกประเภทของกิจกรรมนิสิตตามวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมหรือตามลักษณะกิจกรรมที่ทำนั้น สำหรับคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้แบ่งกิจกรรมนิสิตตามลักษณะของกิจกรรมออกเป็น 4 ประเภทหลักๆ (รายงานผลการดำเนินงานกลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิตและสโมสรนิสิตรัฐศาสตร์คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2561) คือ

1. กิจกรรมด้านวิชาการ
2. กิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ
3. กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม
4. กิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

กิจกรรมด้านวิชาการ

เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องวิชาการในและต่างประเทศ เป็นกิจกรรมนอกหลักสูตรเพื่อส่งเสริมให้นิสิตได้มีโอกาสเรียนรู้ด้านทฤษฎี แนวคิด ตลอดจนแนวทางการศึกษาทางรัฐศาสตร์เป็นสำคัญ และสามารถเชื่อมโยง วิเคราะห์ วิวิจารณ์ ทฤษฎี และแนวคิดดังกล่าวกับปรากฏการณ์ทางสังคมการเมืองที่เกิดขึ้น อันจะทำให้ทราบถึงสาเหตุของการอุบัติขึ้นของปรากฏการณ์ เรียนรู้วิถีทางและเครื่องมือในการพิจารณาพลวัตของปรากฏการณ์ จนสามารถสรุปและสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ อันยังผลในการประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต และถ่ายทอดความรู้ให้แก่สังคมในรูปของงานวิจัย และบริการชุมชน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสนับสนุนกิจกรรมทางวิชาการของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้เป็นที่ยอมรับในสังคม และเกิดการยอมรับในคุณภาพของนิสิต
2. เพื่อให้นิสิตรัฐศาสตร์ได้เพิ่มพูนวิสัยทัศน์ และประสบการณ์ทางการศึกษารัฐศาสตร์โดยกระบวนการเรียนรู้นอกห้องเรียน โดยนำองค์ความรู้ ทฤษฎีที่ได้จากการศึกษาในชั้นเรียนมาประยุกต์ใช้ให้เกิดเป็นรูปธรรม

3. เพื่อส่งเสริมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ ได้มีโอกาสเป็นผู้จัดกิจกรรม เข้าร่วมประชุม สัมมนา ในระดับชาติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. กิจกรรมทางวิชาการของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นที่ยอมรับในสังคม และเกิดการยอมรับในคุณภาพของนิสิต
2. นิสิตรัฐศาสตร์ได้เพิ่มพูนวิสัยทัศน์ และประสบการณ์ทางการศึกษารัฐศาสตร์โดยกระบวนการเรียนรู้นอกห้องเรียน โดยนำองค์ความรู้ ทฤษฎีที่ได้จากการศึกษาในชั้นเรียนมาประยุกต์ใช้ให้เกิดเป็นรูปธรรม
3. นิสิตคณะรัฐศาสตร์ ได้มีโอกาสเป็นผู้จัดกิจกรรม เข้าร่วมประชุม สัมมนา ในระดับชาติ

กิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

เป็นกิจกรรมกีฬาหรือส่งเสริมสุขภาพ เป็นกิจกรรมนี้มุ่งส่งเสริมให้มีความรู้ และทักษะในการเล่นกีฬาปลูกฝังความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความสามัคคีในหมู่คณะ พัฒนาด้านร่างกาย และจิตใจให้สมบูรณ์ให้นิสิต รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเล่นกีฬา และเพื่อให้หลีกเลี่ยงจากยาเสพติด ทั้งนี้กิจกรรมกีฬาจะใช้เป็นสื่อได้หลายประการ อีกทั้งสร้างชื่อเสียงให้กับคณะและมหาวิทยาลัย กิจกรรมประเภทนี้ได้แก่ กิจกรรมของชมรมกีฬาประเภทต่างๆ และกีฬาน้องใหม่ นอกจากนี้ยังมีการแข่งกีฬาเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่าง คณะสถาบันอุดมศึกษา และนิสิตเก่า เป็นต้น

วัตถุประสงค์

1. ส่งเสริมนิสิตให้มีความรู้ทักษะในการเล่นกีฬา
2. ปลูกฝังความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
3. ปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพอนามัย
4. เพื่อให้นิสิตรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเล่นกีฬา และเพื่อหลีกเลี่ยงจากยาเสพติด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นิสิตมีความรู้ ทักษะ ในการเล่นกีฬา
2. นิสิตมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
3. นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพอนามัย
4. นิสิตรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเล่นกีฬา และหลีกเลี่ยงจากยาเสพติด

กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม

เป็นกิจกรรมนี้มุ่งปลูกฝังคุณธรรมให้รู้จักช่วยเหลือ ผู้ด้อยโอกาส รู้จักการทำงานร่วมกันและได้รับประสบการณ์ตรงจากการทำกิจกรรม รู้จักเสียสละส่วนตนเพื่อส่วนรวมนำความรู้ทางวิชาการและประสบการณ์ของตนเองในการพัฒนา ชุมชนและสังคมอีกทั้งเป็นการฝึกความสามารถในการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมให้นิสิตใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในการบำเพ็ญสาธารณะประโยชน์ อาสาพัฒนาชนบทอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม และเพื่อสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่ท้องถิ่น
2. เพื่อให้นิสิตได้รับประสบการณ์โดยตรงอันก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในสภาพที่แท้จริงของสังคมในชุมชนเมือง และชนบท ซึ่งจะทำให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพที่แท้จริงของสังคม ตลอดจนมีความสำนึกถึงความรับผิดชอบที่มีต่อสังคม โดยเฉพาะชนบท เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว
3. เพื่อเสริมสร้างให้นิสิตมีความสามัคคี รับผิดชอบ และเสียสละเพื่อส่วนรวมในระหว่างศึกษาอยู่ในร่วมหาวิทยาลัย
4. เพื่อฝึกให้นิสิตเป็นผู้นำที่มีความสามารถและเป็นผู้ตามที่ดี โดยรู้จักการทำงานด้วยกันเป็นหมู่คณะรู้จักผ่อนปรน และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นิสิตใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในการบำเพ็ญสาธารณะประโยชน์ อาสาพัฒนาชนบท อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และเพื่อสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่ท้องถิ่น
2. นิสิตได้รับประสบการณ์โดยตรงอันก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในสภาพที่แท้จริงของสังคมในชุมชนเมือง และชนบท ซึ่งจะทำให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพที่แท้จริงของสังคม ตลอดจนมีความสำนึกถึงความรับผิดชอบที่มีต่อสังคม โดยเฉพาะชนบท เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว
3. นิสิตมีความสามัคคี รับผิดชอบ และเสียสละเพื่อส่วนรวมในระหว่างศึกษาอยู่ในร่วมหาวิทยาลัย
4. นิสิตเป็นผู้นำที่มีความสามารถและเป็นผู้ตามที่ดี โดยรู้จักการทำงานด้วยกันเป็นหมู่คณะรู้จักผ่อนปรนและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

กิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

เป็นกิจกรรมมุ่งหวังเพื่ออนุรักษ์ ส่งเสริม เผยแพร่ แลกเปลี่ยน พัฒนาศิลปวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ปลูกฝังค่านิยม ความภาคภูมิใจ ความซาบซึ้งในศิลปวัฒนธรรมไทย ทั้งนี้จะเน้นให้นิสิตเป็นส่วนหนึ่งของการอนุรักษ์และสืบสาน ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น กิจกรรมประเภทนี้ได้แก่การร่วมกิจกรรมทางศาสนา การจัดนิทรรศการ การแสดงทางด้านนาฏศิลป์ ดนตรีไทย ดนตรีสากล การละเล่นพื้นเมือง กิจกรรมตาม ขนบธรรมเนียมประเพณีและท้องถิ่น อีกทั้ง มีการจัดงานสำคัญตามประเพณีไทย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นิสิตผู้เข้าร่วมโครงการ รับรู้และเข้าใจเรื่องราวภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรม ศิลปะ ดนตรีที่เชื่อมโยงอยู่ในวิถีชีวิต
2. เพื่อให้นิสิตผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้รับความรู้ ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ได้ฝึกทักษะ ได้แสดงความสามารถด้านศิลปวัฒนธรรม
3. เพื่อสร้างบรรยากาศและกิจกรรมทางวัฒนธรรมภายในมหาวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นิสิตผู้เข้าร่วมโครงการ รับรู้และเข้าใจเรื่องราวภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรม ศิลปะ ดนตรี ที่เชื่อมโยงอยู่ในวิถีชีวิต
2. นิสิตผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้รับความรู้ ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ได้ฝึกทักษะ ได้แสดงความสามารถด้านศิลปวัฒนธรรม
3. ภายในคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ มีบรรยากาศและกิจกรรมทางวัฒนธรรม

ซึ่งในการแบ่งกิจกรรมนิสิตออกเป็นประเภทต่าง ๆ นั้น ถือได้ว่าเป็นการทำให้กิจกรรมสามารถตอบสนองต่อความต้องการของแต่ละบุคคลได้ตรงจุดมากยิ่งขึ้น และยังเป็นการ สะดวกต่อการประเมินผลการจัดกิจกรรมว่า กิจกรรมประเภทใดมีคนเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด เพราะเหตุใด อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้คนเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ เพื่อให้เมื่อทราบผลแล้วจะสามารถนำมา พัฒนาต่อ หรือปรับปรุงแก้ไขงานกิจกรรมนิสิต

หลักการจัดกิจกรรมนิสิต

การจัดกิจกรรมนิสิตถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการส่งเสริมและพัฒนา นิสิตซึ่งถือได้ว่าเป็นการช่วยสรรค์สร้างให้นิสิตสามารถพัฒนาสมรรถภาพตนเองให้มีความรู้ ความสามารถตลอดจนในส่วนของทักษะความเชี่ยวชาญ ทั้งในด้านวิชาการรวมไปถึงด้านกิจกรรมต่าง ๆ ที่แต่ละบุคคลนั้นให้ความสนใจที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ จนกระทั่งเมื่อสำเร็จการศึกษาจนได้ กลายเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมและพัฒนาประเทศชาติได้เป็นอย่างดี และเต็มกำลังความสามารถของแต่ละบุคคลนั้นมีอยู่ ดังนั้น การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้แก่นิสิตจึงถือ เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะพัฒนานิสิตให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ จึงถือได้ว่าเป็นหน้าที่ของ ผู้บริหารสถานศึกษาและบุคลากรสายปฏิบัติการที่จะต้องวางแผนและกำหนดหลักการในการจัด กิจกรรมนิสิตให้เป็นระบบและรอบคอบ ซึ่งประกอบไปด้วยหลักการจัดกิจกรรมนิสิตดังต่อไปนี้

Middleton (1994) อ้างถึงใน (อับดุลเลาะ เจ๊ะหลง, 2555) ได้กล่าวถึงการ ดำเนินงานกิจกรรมนิสิตว่าควรยึดหลัก ดังต่อไปนี้ 1) นิสิตทุกคนมีส่วนร่วมเป็นสมาชิกของสถาบัน 2) การให้นิสิตมีส่วนร่วมและเข้าร่วมในกิจกรรมใด ๆ ให้เป็นไปตามหลักประชาธิปไตย 3) กิจกรรมนิสิต ควรส่งเสริมนิสิตในด้านการปรับตัว 4) โครงการกิจกรรมทุกโครงการต้องเป็นกิจกรรมสร้างเสริม โดยอาศัยพื้นฐานจากความต้องการของนิสิตและสถาบัน เป็นหลัก 5) กิจกรรมต่าง ๆ ควรได้รับการ แนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีคุณสมบัติเหมาะสม และอาจารย์ที่ปรึกษาควรเป็นผู้แนะนำที่ดี 6) ค่าใช้จ่ายในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตควรให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ 7) นิสิตและบุคลากรที่ ทำงานผูกพันกับกิจกรรมนิสิตต้องเป็นผู้มีความกระตือรือร้น 8) ผู้บริหารสถาบันควรใช้อำนาจยับยั้งได้ แต่ไม่ควรใช้อำนาจนั้นบ่อย 9) งานของอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมนิสิตควรยึดเป็นส่วนหนึ่งของงานครู 10) เวลาที่จัดกิจกรรมควรใช้นอกเวลาเรียน 11) สถาบันการศึกษาและแหล่งชุมชนจะต้องทราบ เกี่ยวกับโครงการของกิจกรรมต่าง ๆ 12) ต้องถือว่างานกิจกรรมนิสิตมีความสำคัญเท่า ๆ กับงานด้าน อื่น ๆ ของสถาบัน 13) กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นควรมีความสัมพันธ์กับกิจกรรมทางวิชาการ 14) นิสิต ควรได้รับการแนะนำให้เข้าร่วมกิจกรรมที่เหมาะสมกับความถนัดของตนเอง 15) การจัดกิจกรรมนิสิต ควรให้นิสิตทุกคนได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมนั้น 16) กิจกรรมนิสิตควรส่งเสริมค่านิยมที่ดีนอกจากนี้

Lestes and Lauren (1963, pp. 252-253) อ้างถึงใน (เสาวนีย์ วรรณประดิษฐ์, 2558) ได้เสนอเพิ่มเติมอีกกว่าที่ปรึกษาในการจัดกิจกรรมนิสิตนั้น ควรเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีคุณภาพ และมีความเหมาะสม และต้องมีการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพระหว่างสถานศึกษาอาจารย์ที่ศึกษานิสิต ที่ต้องทำกิจกรรมร่วมกัน

ปัญหาและข้อควรระวังในการดำเนินงานกิจกรรมนิสิต

ในส่วนของการดำเนินกิจกรรมนิสิตย่อมมีการประเมินผลการจัดกิจกรรม โดยจะทำให้พบปัญหาหรืออุปสรรคจากการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ซึ่งจากการศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมนิสิตของอับดุลเลาะ เจ๊ะหลง (อับดุลเลาะ เจ๊ะหลง, 2555) ทำให้สามารถสรุปประเด็นปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินงานกิจกรรมในสถาบันอุดมศึกษา ได้ดังต่อไปนี้ 1) คณะกรรมการนิสิตขาดความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงาน เช่น การวางแผน การประสานงาน และการประเมินผล 2) จำนวนของนิสิตที่เข้าร่วมโครงการมีจำนวนน้อย 3) นิสิตส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญจึงไม่ให้ความร่วมมือ 4) บุคลากรในฝ่ายกิจกรรมมีจำนวนไม่เพียงพอ 5) ปัญหาด้านบุคลากรของสถาบันที่ควบคุมดูแล และปรัชงานกิจกรรมนิสิตขาดความรู้ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่อาจารย์ไม่ให้ความสนใจกิจกรรมนิสิตและไม่ยอมรับเป็นที่ปรึกษาให้กับองค์กรกิจกรรมนิสิต 6) ปัญหาเรื่องเวลา นิสิตมีช่วงเวลาของการจัดกิจกรรมน้อยเนื่องจากมีตารางเรียนมากในแต่ละสัปดาห์ทำให้มีเวลาว่างน้อยจึงไม่สนใจทำกิจกรรม และสถาบันบางแห่งไม่มีชั่วโมงกิจกรรมนิสิต มีแต่ชั่วโมงวิชาการ 7) ปัญหาเรื่องการเงินและงบประมาณ มีเงินให้ทำกิจกรรม แต่การเบิกเงินใช้มีปัญหา เนื่องจากกระบวนการขอใช้เงินมีขั้นตอนหลายขั้นตอน ทำให้ยุ่งยากในการขอใช้ 8) ปัญหาเรื่องสถานที่ที่จัดกิจกรรมบางแห่งไม่เหมาะสม และบางแห่งมีปัญหาเรื่องการใช้สถานที่เพื่อจัดกิจกรรม ทำให้กิจกรรมบางแห่งไม่เหมาะสม และนิสิตไม่สนใจในการทำ กิจกรรม 9) ผู้บริหารไม่ให้ความสำคัญต่องานด้านกิจกรรมนิสิตเท่าที่ควร 10) มหาวิทยาลัยขาดสถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

จากปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินกิจกรรมที่กล่าวมาข้างต้นนั้น สามารถอนุมานได้ว่า ประเด็นปัญหาต่าง ๆ นั้น ได้เกิดขึ้นกับผู้บริหารสถาบันการศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษา บุคลากรสายปฏิบัติการ นิสิต และระบบการดำเนินกิจกรรม ดังนั้น การที่จะสามารถแก้ปัญหาได้ในทุกฝ่าย จึงมีความจำเป็นต้องพูดคุยและทำความเข้าใจในการดำเนินกิจกรรมนิสิต เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เกิดการร่วมมือกันจากทุกฝ่ายต่อการจัดกิจกรรมนิสิต ส่งผลให้บรรลุตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายตามที่ตั้งไว้

4. แนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ความหมายของแรงจูงใจ

“แรงจูงใจ” คือแรงขับ ภายในบุคคลที่เป็นแรงกระตุ้นหรือแรงบังคับให้เกิดการกระทำในลักษณะต่าง ๆ ตามแรงขับนั้น ๆ โดยแรงขับนั้นเกิดจากความกดดัน ที่มีผลมาจากความจำเป็นที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ซึ่งโดยปกติแล้วนั้นแต่ละบุคคลจะพยายามต่อสู้กับความรูสึกนึกคิด และจิตใต้สำนึกเพื่อเป็นการลดความกดดันผ่านพฤติกรรมที่เคยกระทำมาก่อนหน้านี้ อีกทั้งช่วยเติมเต็มความจำเป็นและช่วยปลดปล่อยความกดดันที่เกิดขึ้นกับความรูสึกของตนเอง (นภวรรณ คณานุรักษ์, 2550) หน้า 46 โดยส่วนใหญ่จะมีการกำหนดเป้าหมายที่จำเพาะและเลือกรูปแบบของการกระทำอันเป็นผลมาจากบุคลิกภาพ การรับรู้ การเรียนรู้ และทัศนคติ (วุฒิ สุขเจริญ, 2552) หน้า 64 ซึ่งสามารถเรียกสาเหตุเหล่านั้นที่ทำให้กลไกภายในร่างกายได้รับแรงกระตุ้นนี้ว่า แรงจูงใจ และเป็นเหตุให้บุคคลนั้น ๆ ได้เกิดการแสดงพฤติกรรมออกมาโดยมีทิศทางมุ่งไปสู่เป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง (พิบูล ทีปะपाल, 2550) หน้า 134 แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก่อนที่คนจะมีพฤติกรรมใด ๆ เกิดขึ้นมา มักจะต้องเริ่มด้วยกระบวนการทางความคิด คือต้องอาศัยประสบการณ์เกิดการมีการลำดับ เหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาเข้าด้วยกัน แล้วก่อให้เกิดการตัดสินใจที่จะกระทำขึ้น ฉะนั้น หากจำเป็นต้องการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม จะต้องศึกษาไปถึงขั้นที่ว่า อะไรคือเหตุที่ทำให้เกิดความคิด ทำให้เกิดการตัดสินใจ และส่งผลให้เกิดการลงมือกระทำในที่สุด (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 2-3 ซึ่งสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเหล่านั้นก็คือแรงจูงใจนั่นเอง

แรงจูงใจ (Motive) ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างขวัญและกำลังใจในการทำงาน ในแต่ละบุคคล ซึ่งโดยปกติแต่ละบุคคลนั้นมีความสามารถจะกระทำอะไร ๆ ได้หลายอย่าง หรือมีลักษณะพฤติกรรมแตกต่างกันออกไป แต่ลักษณะของพฤติกรรมเหล่านั้นนั้น มักจะแสดงออกเพียงบางอย่างเท่านั้น สิ่งที่จะเป็นตัวดึงเอาความสามารถของคนออกมาใช้นั้นก็คือ “แรงจูงใจ” ซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งที่จะชักจูงให้คนทำงานด้วยใจ (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 2-3 เป็นแรงแห่งความพยายามที่เข้มข้น (Intensity) ไม่ย่อท้อ (Persistence) เพื่อให้คนปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างสมัครใจเต็มใจ เพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายตามที่ต้องการ (Jerald & Robert, 1997) อ้างถึงใน (สุพานี สฤกษ์วานิช, 2552) หน้า 154) เป็นพลังที่มีอยู่ในใจแต่ละบุคคล ซึ่งพลังนี้จะมีผลอย่างยิ่งต่อการทำงานของแต่ละคนเพื่อให้บรรลุซึ่งผลสำเร็จ (Schermerhorn, 2003) อ้างถึงใน (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) หน้า 184)

หรือเพื่อให้ได้รับรางวัล(Reward) นับได้ว่าเป็นสิ่งที่ยั่วยุให้บุคคลนั้นๆ ไปถึงซึ่งวัตถุประสงค์ที่มีสัญญาเกี่ยวกับรางวัลที่ได้รับ (Dale, 1965, p. 379) อ้างถึงใน (สุพรรณิ อินทรบุญสม, 2551) หน้า 29)

จากข้อมูลข้างต้นอาจอนุมานได้ว่า แรงจูงใจนั้นเป็นสาเหตุที่ส่งเสริมให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา ซึ่งเป็นปัจจัยที่ช่วยให้เกิดแรงกระตุ้นหรือแรงผลักดันให้บุคคลเกิดการตัดสินใจไม่กระทำบางสิ่งบางอย่าง หรืออาจเป็นแรงขับให้บุคคลนั้นลงมือกระทำบางสิ่งบางอย่างจนบรรลุผลสำเร็จได้ หากจะกล่าวถึงแรงจูงใจในการทำงาน จึงอาจหมายถึง ปัจจัยหรือแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลมีความตั้งใจ ทุ่มเททำงานอย่างมีคุณภาพ จนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของงาน โดยหากว่าบุคคลนั้นมีแรงจูงใจที่ผิด หรือขาดแรงจูงใจ อาจทำให้บุคคลไม่สามารถทำงานจนสำเร็จได้ ล่วงหรืออาจสำเร็จแต่ได้งานที่มีผลงานคุณภาพต่ำกว่ามาตรฐานที่ตั้งไว้

กระบวนการเกิดแรงจูงใจ

โดยทั่วไปกระบวนการในการเกิดแรงจูงใจนั้น มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นความต้องการ (Need stage) เริ่มต้น จากความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนอง (Unsatisfied need) (David, 2002) อ้างถึงใน (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) หน้า 185-186) เป็นภาวะขาดสมดุลที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลขาดสิ่งที่จะทำให้ส่วนต่าง ๆ ภายในร่างกายดำเนินหน้าที่ไปตามปกติสิ่งที่ขาดนั้นอาจเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตอย่างมหันต์ เช่น อาหาร หรืออาจเป็นสิ่งสำคัญต่อความสุข, ความทุกข์ของจิตใจ เช่น ความรัก หรืออาจเป็นสิ่งจำเป็นเล็กน้อยสำหรับบางคน เช่น สิ่งพิมพ์รายวัน เป็นต้น บางครั้งความต้องการอาจเกิดขึ้นจากภาวะที่มาคุกคามสุขภาพของบุคคลเช่น ความเจ็บ ปวดจะทำให้บุคคลเกิดความต้องการแสดงพฤติกรรมที่จะป้องกันไม่ให้เกิดความเจ็บปวดนั้น ๆ ขึ้น (สุรพล เพชรไกร, 2554) หรืออาจเกิดจากสิ่งเร้าหรือสิ่งจูงใจ (Incentives) จากภายนอกมากระตุ้นให้เราเกิดแรงจูงใจบางสิ่งบางอย่างขึ้นมา เช่น การประกาศยกย่องพนักงานบริการยอดเยี่ยม การมอบรางวัลให้แก่พนักงานที่มียอดขายสูงสุด จึงทำให้คนเราเกิดแรงจูงใจที่อยากจะได้บ้างจึงเลือกแสดงพฤติกรรมอย่างมีเป้าหมาย หรือเพื่อให้ได้รางวัลหรือผลลัพธ์ที่จะตอบสนองความต้องการดังกล่าว (สุพานี สฤกษ์วานิช, 2552) หน้า 155

2. ขั้นแรงขับ (Drive stage) เมื่อความต้องการในขั้นแรกนั้น ยังไม่ได้รับการตอบสนอง (Unsatisfied need) จึงทำให้เกิดความตึงเครียด (Tension) ซึ่งจะมีผลต่อการเกิดแรงขับในตัวบุคคล (Drive) (David, 2002) อ้างถึงใน (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) หน้า 185-186) บุคคลจะนิ่งเฉยอยู่ไม่ได้

อาจมีความกระวนกระวายไม่เป็นสุข ภาวะที่บุคคลเกิดความกระวนกระวายอยู่เฉย ๆ ไม่ได้นี้ เรียกว่า เกิดแรงขับซึ่งระดับความกระวนกระวายจะมีมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับระดับความต้องการด้วย ถ้าต้องการมากก็กระวนกระวายมากเช่น เมื่อร่างกายขาดน้ำ จะเกิดอาการคอแห้งกระหายน้ำ เกิดความรู้สึกกระวนกระวายอยู่ไม่เป็นสุข เป็นต้น (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 5

3. ขั้นพฤติกรรม (Behavior stage) เมื่อเกิดความกระวนกระวายขึ้น ความกระวนกระวายนั้นจะผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาแรงขับจะเป็นพลังให้แสดงพฤติกรรมได้รุนแรงหรือมากน้อยต่างกัน เช่น คนที่กระหายน้ำ มากกับคนที่กระหายน้ำ เพียงเล็กน้อยย่อมมีพฤติกรรมในการดื่มน้ำต่างกัน กระหายน้ำ มากอาจหาได้ทั้งน้ำเย็น น้ำอัดลม น้ำมะพร้าว น้ำอ้อยมาดื่มได้ ในขณะที่คนกระหายน้ำน้อย เพียงน้ำเย็นแก้วเดียวก็พอ หรือบางคนกระหายน้ำมาก หากพบน้ำตามแอ่งน้ำ ก็ดื่มใจที่ได้ดื่มแล้ว (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 5

4. ขั้นลดแรงขับ (Drive reduction stage) เป็นขั้นสุดท้ายคือแรงขับจะลดลง ภายหลังการเกิดพฤติกรรมที่ตอบสนองความต้องการแล้ว คือเมื่อความต้องการบรรลุเป้าหมาย (Goal achievement) จะเกิดความพึงพอใจ (Need satisfaction) และในที่สุดก็จะสามารถลดความตึงเครียดของบุคคลลงได้ (Reduction of tension) (David, 2002) อ้างถึงใน (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) หน้า 185-186)

จากข้อมูลข้างต้นอนุมานได้ว่า กระบวนการที่จะส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจนั้น เริ่มจากการที่มนุษย์นั้นมีความต้องการหรืออยู่ในสภาวะขาดซึ่งบางสิ่งบางอย่าง โดยส่วนใหญ่สิ่งเหล่านั้นมักจะเป็นสิ่งที่ส่งผลให้เกิดแรงขับ หรือพลังขับเคลื่อนให้มนุษย์นั้น แสดงออกเป็นพฤติกรรมในการแสวงหาสิ่งที่ต้องการเหล่านั้น ส่งผลทำให้ความต้องการเหล่านั้นได้รับการตอบสนอง

ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจสามารถเกิดจากสัญชาตญาณภายในตัวตนของมนุษย์ที่มักจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติต่อสิ่งเร้า (Stimuli) ที่เข้ามากระทบ จนนำไปสู่แรงจูงใจที่เกิดจากกระบวนการทางความคิดของมนุษย์ ส่งผลทำให้เกิดการตอบสนองต่อสิ่งเร้า ซึ่งแรงจูงใจนั้นมีด้วยกัน หลายประเภท (Blythe, 2008, pp. 32-33) อ้างถึงใน (วุฒิ สุขเจริญ, 2552) หน้า 67) อันได้แก่

1. แรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายใน (Dormant motives) เป็นแรงจูงใจที่อยู่ใต้จิตสำนึก ซึ่งมนุษย์ไม่รู้ว่า ตนเองมีความปรารถนา เช่น เมื่อบุคคลเริ่มเข้าสู่วัยกลางคน มีความต้องการวิตามินและอาหารเสริม แต่บุคคลนั้นไม่ได้ตระหนักรู้ถึงความต้องการนี้

2. แรงจูงใจระดับจิตสำนึก (Conscious motives) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลตระหนักรู้ว่า ตนเองมีความต้องการเช่น บุคคลที่เริ่มมีสุขภาพไม่ดีอ่อนเพลียง่าย ทำให้เกิดความตระหนักรู้ว่าตนเองต้องการอาหารเสริมหรือวิตามินเพิ่มเติม

3. แรงจูงใจทางอารมณ์ (Emotional motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากอารมณ์ของบุคคล เช่น บุคคลมีความรู้สึกที่ดีต่ออาหารเสริมและวิตามินของบริษัท ๆ หนึ่ง

4. แรงจูงใจเชิงเหตุผล (Rational motives) เป็นแรงจูงใจของบุคคลที่เกิดจากการพิจารณาด้วยเหตุผล เช่น บุคคลมีการพิจารณาเชิงเหตุผลว่าการซื้ออาหารเสริมหรือวิตามินไปรับประทาน โดยที่ไม่ได้รับคำปรึกษาจากแพทย์อาจส่งผลเสียต่อร่างกาย

5. แรงจูงใจทุติยภูมิ (Secondary motives) เป็นแรงจูงใจของบุคคลที่เป็นเหตุผลอยู่เบื้องหลังการตัดสินใจ เช่น บุคคลมีความรู้สึกที่ดีต่อโรงพยาบาลแห่งหนึ่งจึงเลือกที่จะไปใช้บริการที่โรงพยาบาลแห่งนั้น

6. แรงจูงใจปฐมภูมิ (Primary motives) เป็นแรงจูงใจของบุคคลที่นำไปสู่การตัดสินใจ เช่น บุคคลตัดสินใจไปใช้บริการที่ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ แทนที่จะไปใช้บริการที่โรงพยาบาล

นอกจากนี้ ยังมีในส่วนของแรงจูงใจด้านสังคม ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความต้องการผูกพันกับผู้อื่น (Affiliation need) เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงจำเป็นต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นนอกเหนือจากพ่อแม่ พี่น้อง ความผูกพันกันนั้นทำให้เกิด ความพึงพอใจ และสบายใจ ในการที่จะอยู่ร่วมกัน หรือทำงานเกี่ยวข้องกัน เพื่อสนองความต้องการต่าง ๆ Morgan and King (1966, p. 281) อ้างถึงใน (สุพรรณิ อินทรบุญสม, 2551) หน้า 32) โดยที่ Ausubel (1968, pp. 368-379) อ้างถึงใน (สุพรรณิ อินทรบุญสม, 2551) หน้า 32) ได้ยกตัวอย่างไว้ความต้องการนี้ไว้ เช่น ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม เป็นต้น

2. ความต้องการฐานะ (Status need) ในชุมชนที่อาศัยอยู่ด้วยกัน เป็นจำนวนมาก การแบ่งแยกระดับชั้น จะเกิดขึ้นเสมอคนส่วนมากจึงพยายามจะสร้างฐานะของตนเองให้ทัดเทียมหรือให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในสังคมเดียวกัน ซึ่งมีหลายรูปแบบ เช่น อยากได้ตำแหน่ง (Rank) หรืออยากได้

เกียรติยศและอำนาจ (Prestige and power) รวมทั้งความต้องการใฝ่ รู้ความต้องการการเปลี่ยนแปลง ความต้องการความรู้ความต้องการชื่อเสียงเป็นต้น (Ausubel, 1968, pp. 368-379) อ้างถึงใน (สุพรรณิ อินทรบุญสม, 2551) หน้า 32)

จากข้อมูลข้างต้นอาจอนุมานได้ว่า ประเภทของแรงจูงใจนั้น สามารถจะแบ่งเป็นแรงจูงใจด้านร่างกาย ซึ่งมักจะเกิดจากความปรารถนาส่วนตัวภายในบุคคล หรือเกิดจากสิ่งเร้าภายนอกที่ส่งผลให้เกิดความต้องการและตัดสินใจลงมือกระทำ อีกส่วนหนึ่งคือแรงจูงใจทางด้านสังคม ถือว่าเป็นความต้องการการยอมรับจากสังคม หรือต้องการเป็นส่วนหนึ่งที่ได้ผูกพันอยู่กับกลุ่มคนและได้รับการยกย่องให้เกียรติ ตลอดไปจนถึงการยกระดับฐานะทางสังคมจนถึงการประสบความสำเร็จในชีวิต

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ

แรงจูงใจนั้นถือเป็นสาเหตุของพฤติกรรมต่าง ๆ ที่มนุษย์มักจะแสดงออก จึงมีนักวิชาการได้เสนอแนวคิดหรือทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจไว้ ดังเช่น

ทฤษฎีลำดับขั้นแห่งความต้องการ (Needs hierarchy theory) โดย Maslow (1943)

ทฤษฎีแรงจูงใจของมนุษย์ (A theory of human motivation) ของ Maslow นี้ประกอบด้วยความต้องการตามลำดับความสำคัญ และความจำเป็นอยู่ 5 ชั้น ดังต่อไปนี้

1. ความต้องการทางกาย (The physiological needs) ความต้องการที่ถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของทฤษฎีนี้เรียกว่า “แรงขับทางกาย” ถือเป็นความต้องการที่มีความรุนแรง หรือมีกำลังหรืออำนาจมากที่สุดในการบรรเทาความต้องการที่มีทั้งหมด อาทิ มนุษย์ผู้ที่ขาดซึ่งอาหาร ความปลอดภัย ความรักและการยอมรับ ย่อมจะก่อให้เกิดความหิวอาหารรุนแรง มีความต้องการที่จะกินอาหารมากกว่า ความต้องการที่จะได้รับความปลอดภัย ความรัก หรือแม้กระทั่งการยอมรับ จากที่กล่าวมานั้นเห็นได้ว่า หากความต้องการทั้งหมดนั้นไม่ได้รับซึ่งการบำบัดและยังมีความต้องการทางด้านร่างกายมากที่สุดอยู่ ความต้องการในด้านอื่น ๆ ก็จะไม่เกิดขึ้น หรืออาจถูกผลักไปอยู่เบื้องหลังความต้องการทางกายเสียก่อน อาทิ เมื่อมนุษย์เกิดความหิว ความรู้สึกหรือสติทั้งหมดนั้น มักจะจดจ่ออยู่ความหิวเพียงอย่างเดียวและสมรรถภาพทั้งหมดที่มีอยู่ก็จะถูกนำมาใช้เพื่อตอบสนองต่อความพอใจให้กับความรู้สึกหิวทั้งสิ้น นับตั้งแต่กระแสประสาทส่งความรู้สึกและรับความรู้สึกสติปัญญา ความจำ นิสัย

ร่วมถึงด้านอื่น ๆ ก็จะถูกนำมาใช้เพื่อตอบสนองความหิวเพียงเท่านั้น ส่วนความสามารถอื่น ๆ ที่มีอยู่ และไม่อาจทำให้หิวหิวได้นั้น จะถูกเก็บเอาไว้ยังไม่มีนำมาใช้ในเวลาที่กำลังหิว

ตัวอย่างในส่วนนี้นั้น อาจเห็นได้จากการขาดสมาธิในการทำงานในขณะที่มีหิว กล่าวคือ เมื่อเกิดความหิวแล้วนั้นก็จะทำอะไรไม่ได้ เป็นต้นว่า คิดตัวเลขหรือโจทย์ไม่ถูก ไม่สนใจในบทสนทนาของผู้อื่นไม่ยอกที่จะตัดสินใจเมื่อมีผู้อื่นถาม ฯลฯ จนกว่าที่จะได้รับประทานอาหารจนอิ่มท้อง ถึงจะสามารถทำงานอื่นต่อไปได้ หากต้องการที่จะซึ่งเห็นสมรรถภาพหรือลักษณะที่ไม่สมบูรณ์เต็มที่ของผู้หนึ่งนั้น ก็สามารถทดลองให้อุดอาหารหรือน้ำอย่างเด็ดขาดเป็นระยะเวลาานติดต่อกัน ในภาวะที่ก่อเกิดความกดดันทางด้านร่างกายอย่างรุนแรงนั้น มักจะได้ผลของการวัดเป้าหมายกับความต้องการจากพฤติกรรมที่ขาดความจริงไปหลายส่วน อาทิ การสอบถามบุคคลที่หิวมากกว่า เห็นอะไรจากรูปที่ให้ดู อาจจะได้คำตอบว่า เป็นข้าวหน้าเป็ด ก๋วยเตี๋ยวผัด แชนด์วิช ฯลฯ หรืออาจจะเอ่ยชื่ออาหารอื่น ๆ ที่ต้องการออกมาแทนที่จะตอบให้ตรงกับสิ่งที่เห็นจริง ๆ ในรูป แต่หากว่า ทดลองกับผู้ที่ มีอาหารบริบูรณ์และเก็บบรรจุอาหารไว้ในท้องตลอดเวลาแล้ว อาจจะทำให้เกิดความต้องการชั้น สูงกว่าขึ้นมา อาทิเช่น ต้องการความปลอดภัย เป็นต้น (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 12-14

อนุมานได้ว่า ความต้องการทางร่างกายส่วนใหญ่นั้น มักจะเป็นความต้องการด้านปัจจัยสี่ของมนุษย์ คือ ต้องการซึ่งอาหาร เครื่องนุ่งห่ม อากาศหายใจ น้ำดื่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ความต้องการทางเพศ การพักผ่อนหย่อนใจ หรือแม้กระทั่งความสะดวกสบาย เป็นต้น (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) หน้า 191

2. ความต้องการความปลอดภัย (The safety needs) เมื่อความต้องการทางกายได้รับการตอบสนองอย่างเต็มที่แล้วนั้น มักจะมีความต้องการใหม่ ๆ เกิดเพิ่มขึ้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นความต้องการความปลอดภัย ซึ่งในที่นั้นเป็นความต้องการที่มีความสำคัญ ลำดับต่อจากความต้องการทางกายและในขณะเดียวกันบางครั้งอาจเกิดขึ้นพร้อมกันก็ได้ อาทิ ในขณะที่มีหิวอย่างมากนั้น ก็ยังนึกถึงความปลอดภัยไปพร้อม ๆ กัน กล่าวคือ จะไม่รับประทานอาหารที่ไม่แน่ใจว่า จะสะดวกและปลอดภัยเพียงพอ หรืออาจจะมีบ้างในบางกรณีที่หิวจัดมาก ๆ เพราะเกิดการอดอาหารมาเป็นระยะเวลาาน จนสามารถรับประทานอาหารบดที่พอหาได้เป็นครั้งแรกเพื่อประทังความหิวไปก่อน เห็นได้ว่าความต้องการความปลอดภัยของแต่ละบุคคลมักจะมีแตกต่างกันไปตามสภาพความเป็นอยู่ โดยสิ่งแวดล้อมบางแห่งอาจทำให้ความต้องการความปลอดภัยนั้นอยู่ในระดับที่รุนแรงกว่า อาทิ การต้องเผชิญกับภัยอันตรายต่าง ๆ ของบุคคลที่อาศัยอยู่ในป่าเขา หรืออาศัยอยู่ในท้องถื่นทุรกันดาร ส่วน

บุคคลที่อาศัยอยู่ในเมือง ซึ่งเป็นสังคมที่ได้จัดการเรื่องความปลอดภัยไว้ในระดับที่มีความพร้อมกว่า ก็ จะรู้สึกถึงความปลอดภัยจากสัตว์ป่า จากภาวะอุณหภูมิของอากาศที่รุนแรง และจากความปลอดภัย เป็นต้น แต่บุคคลที่อาศัยอยู่ในเมืองอาจจะแสดงความต้องการความปลอดภัยในรูปแบบที่ประณีตมาก ยิ่งขึ้น คือความต้องการงานที่มีสวัสดิการ มีความคุ้มครองที่ดี มีความต้องการเก็บออมเงินไว้ใน ธนาคาร รวมไปถึงมีความต้องการประกันภัยในรูปแบบต่าง ๆ อาทิ ประกันการเจ็บป่วยหรือพิการ และประกันชีวิต เป็นต้น (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 12-14 นอกจากนี้ใน ส่วนของความ ต้องการความปลอดภัย ถือได้ว่าเป็นความต้องการมีเสถียรภาพในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของ ชีวิต ทรัพย์สิน รวมถึงความมั่นคงทางด้านอาชีพการงานอีกด้วยเช่นกัน (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) หน้า 191

3. ความต้องการความรัก (The love needs) ในส่วนของการรักในที่นี้ไม่ เปรียบเสมือนกับความรักระหว่างเพศ โดยอาจศึกษาได้จากความต้องการทางด้านร่างกายโดยตรง แต่ ในที่นี้นั้นเป็นความรักที่มีความต้องการความผูกพัน ซึ่งเป็นความพอใจที่พร้อมจะให้และได้รับความรัก จากผู้อื่น ความต้องการชนิดนี้นั้น มักจะเห็นได้จากการเกิดความรู้สึกว่าหิวของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เมื่อมีภาวะขาดเพื่อน ขาดญาติ ขาดผู้ซึ่งเป็นที่รัก ขาดสังคม หรือแม้กระทั่งขาดการติดต่อกับผู้อื่น จากการศึกษาทางจิตวิทยาคลินิกนั้น พบว่า ผู้ที่ปรับตัวไม่ได้และผู้ที่มีอาการป่วยทางจิตอย่างรุนแรง มักมีสาเหตุขึ้นพื้นฐานมาจากการขาดความต้องการด้านความรัก ในขณะเดียวกันนั้นบางครั้งความ ต้องการความรักในบุคคลอาจมีความรุนแรงยิ่งไปกว่าความต้องการด้านอื่น ๆ ยกเว้นเสียแต่ความ ต้องการทางกาย เห็นได้จากโดยทั่วไปว่าโดยส่วนใหญ่บุคคลที่อยู่ในสังคมย่อมต้องการที่จะมีทั้งผู้ที่ตน รักใคร่ชอบพอและต้องการเป็นที่ชอบพอรักใคร่ของผู้อื่นด้วย (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 12-14

อนุมานได้ว่า ความต้องการความรักนี้ อาจหมายถึงความต้องการทางสังคม (Social needs) กล่าวคือ มีความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น อยากจะมีเพื่อน อยากให้สังคมยอมรับ ต้องการความรักความเข้าใจจากผู้อื่น รวมไปถึงการอยากจะมีส่วนร่วมในสังคม เป็นต้น (นิติพล ภูตะ โชติ, 2556) หน้า 191 โดยส่วนใหญ่การที่จะตอบสนองความต้องการประเภทนี้ได้ นั้น อาจจะเป็นการ การจัดตั้งกลุ่มกิจกรรม หรือในส่วนของชมรมต่าง ๆ ให้เกิดขึ้น อาทิ ชมรมดนตรีไทย ชมรมดนตรีสากล ชมรมฟุตบอล เป็นต้น ทำให้บุคคลเหล่านั้นมีโอกาสรวมกลุ่มกันพูดคุย ปรึกษาหารือ รวมถึง แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันมากยิ่งขึ้น (สุพานี สฤกษ์วานิช, 2552) หน้า 159

4. ความต้องการความนับถือ (The esteem needs) เมื่อมนุษย์นั้นไม่มีความหิว มีความปลอดภัย และมีความรักใคร่ผูกพันกับผู้อื่นแล้ว ย่อมจะนึกถึงสิ่งที่มีความละเอียดมากขึ้นไปอีกว่า ตนเองนั้นมีคุณสมบัติด้านใดบ้างที่พอจะให้คนอื่นนับถือ หรือเคารพในตนเอง ตลอดไปจนถึงการให้คนอื่นยอมรับได้บ้าง ความต้องการในส่วนนี้จึงนำไปสู่การสร้างสมความสำเร็จ ความสามารถ ความเหมาะสม และความเชื่อมั่น ที่จะสามารถเผชิญกับโลกโดยอิสระตามลำพังให้แก่ตนเอง รวมไปถึงให้เป็นที่ยอมรับ ให้ได้ความสนใจและได้รับความสำคัญ จากผู้อื่นไปด้วยพร้อมกัน เมื่อความต้องการความนับถือนั้น เกิดการได้รับการตอบสนองจนเป็นที่พอใจก็จะทำให้รู้สึกมีความเชื่อมั่น มีคุณค่า มีพลัง มีสมรรถภาพ และมีความสมดุล ที่จะสามารถดำเนินชีวิตอยู่อย่างมีประโยชน์และมีความสำคัญในสังคม ตรงข้ามกันกับบุคคลที่ขาดความนับถือในตนเองและขาดความนับถือจากผู้อื่นนั้น มักจะมีความรู้สึกอ่อนแอ มีปมด้อยและไร้คุณค่าเกิดขึ้น ซึ่งอาจจะนำไปสู่การมีชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ หรือไม่เพียบพร้อม (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 12-14 โดยที่ความต้องการในส่วนนี้ มักจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในสังคม ก่อให้เกิดความต้องการอยากจะเป็นคนเด่นคนดังในสังคม ต้องการให้ผู้อื่นในสังคมนั้นยกย่อง ยอมรับและมองว่าตนเองมีคุณค่า (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) หน้า 191

5. ความต้องการเป็นคนที่สมบูรณ์ (The need for self-actualization) ในส่วนของความต้องการนี้นั้น ไม่เพียงแต่เป็นความต้องการที่จะรู้สึกว่าเป็นคนดำรงชีวิตอยู่ในความเป็นจริงได้เพียงใด แต่ยังรวมถึงความต้องการที่จะพัฒนาตนเองให้ดีที่สุดเท่าที่สามารถจะกระทำได้ หรือการอยากเป็นอย่างอื่นเท่าที่ความพยายามและโอกาสที่จะเอื้ออำนวยให้ อาทิ นักดนตรีไม่เพียงแต่จะได้บรรเลงหรือขับร้องเพลง หรือศิลปิน ไม่เพียงแต่จะได้วาดภาพเพียงเท่านั้น ยังคงมีสิ่งอื่นสิ่งใดที่สามารถทำได้อีกหลายอย่าง หากมีความพยายามและโอกาสที่เอื้ออำนวยให้ เป็นต้นว่า ศิลปินอาจมีความรู้รอบตัวที่เกี่ยวข้องกับด้านภูมิศาสตร์และด้านธรณีวิทยาอีกแขนงหนึ่ง หรือแม้กระทั่งศิลปินอาจประสบความสำเร็จทางด้านธุรกิจเป็นอย่างยิ่งอีกทางหนึ่ง ทั้งนี้หากบุคคลคิดและมีต้องการที่จะก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น จนสามารถจะทำให้เป็นไปได้ด้วยความพยายามก็จะสามารถก้าวถึงจุดนั้นได้ตั้งใจปรารถนา แต่ทว่าความต้องการในลักษณะนี้ไม่ได้เกิดขึ้นง่ายนักกับทุกบุคคล ต้องอาศัยความพอใจของบุคคลในความต้องการเบื้องต้นก่อนหน้านี้นี้เป็นลำดับ กล่าวคือ มีความต้องการทางกาย มีความปลอดภัย มีความรัก มีความนับถือตนเองพร้อมแล้วนั้น จึงจะเกิดความต้องการชนิดนี้ขึ้นได้ (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 12-14 ในส่วนนี้อาจเรียกได้ว่า เป็นความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต โดยส่วนใหญ่ในแต่ละบุคคลมักจะตั้งเป้าหมายสูงสุดในชีวิตแตกต่างกันออกไป บางคนอาจมี

ความต้องการอย่างง่าย หรือบางคนอาจมีความต้องการที่มากกว่าระดับบุคคลทั่วไปที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตของตนเอง (นิตินพ ภูตะโชติ, 2556) หน้า 191

Theory X-Y Theory โดย Douglas McGregor (1960)

ทฤษฎีแรงจูงใจ อีกทฤษฎีหนึ่งที่เรียกว่า Theory X-Y Theory เสนอโดย McGregor นั้นได้มีฐานแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะทางธรรมชาติของมนุษย์ที่มุ่งเน้นไปในทิศทางลบ โดยการตั้งข้อสันนิษฐานว่า สังคมมนุษย์นั้น มักจะเต็มไปด้วยบุคคลผู้ซึ่งขาดระเบียบวินัย มีความต้องการหาเงินให้ได้มากที่สุด โดยที่จะต้องทำงานน้อยที่สุด Theory X จึงตั้งอยู่บนแนวคิดที่ว่า คนส่วนใหญ่นั้นมักชอบรับการชี้แนะ รับคำสั่งไม่สนใจที่จะรับผิดชอบและต้องการความปลอดภัยสิ่งอื่นใด รวมถึงความเชื่อที่ว่า เมื่อบุคคลเรานั้นได้รับการจูงใจด้วยเงิน สวัสดิการ การข่มขู่และการลงโทษ (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 15-16 สิ่งเหล่านั้นนับได้ว่าเป็น การใช้ระบบบริหารแบบรวมอำนาจ กล่าวคือ การใช้กฎระเบียบข้อบังคับ (นิตินพ ภูตะโชติ, 2556) หน้า 201

ในส่วนของ Y Theory นั้น เป็นแนวคิดที่ว่าด้วย มนุษย์สามารถบังคับตนเองได้ สามารถสร้างสรรค์งานได้ ไม่ใช่บุคคลที่มีความเกียจคร้าน หากมีแรงจูงใจอย่างเหมาะสม (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 15-16 ถือได้ว่าเป็นการใช้ระบบบริหารแบบกระจายอำนาจ กล่าวคือ ใช้กฎระเบียบข้อบังคับเท่าที่มีความจำเป็นต้องใช้ และมอบรางวัลให้แก่พนักงานตามความสามารถของผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งในหลักของความเป็นจริงแล้วนั้น มักจะมีคนประเภท X และ Y อยู่ปะปนกันในสังคม หรือกลุ่มคน

เพราะฉะนั้น ผู้นำจะต้องใช้ความระมัดระวังอย่างมากในการแก้ไขปัญหาและการหาแรงจูงใจหลาย ๆ วิธี เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะของแต่ละบุคคล (นิตินพ ภูตะโชติ, 2556) หน้า 201) ทั้งนี้ McGregor ยังคงเชื่อว่า ทฤษฎี Y น่าจะมีความเป็นไปได้ว่า มีความถูกต้องและสมเหตุสมผลมากกว่า ทฤษฎี X จึงได้มีการเสนอแนะว่า ในส่วนของการทำงานควรจะให้ผู้ปฏิบัติงานได้เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในการมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบ หรืออาจให้ทำงานที่ท้าทายและสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้ร่วมงาน ก็จะสามารถจูงใจให้การทำงานเกิดผลดีมากที่สุด (พิบูล ทีปะपाल, 2550) หน้า 139

ทฤษฎีความต้องการ 3 ประเภท โดย McClelland(1961)

McClelland และเพื่อนเชื่อว่า ในความต้องการของบุคคลที่จะเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ประกอบไปด้วย 3 ประการ คือ

1. ความต้องการประสบความสำเร็จ (Needs for achievement: nAch) นับได้ว่าเป็นความต้องการแสวงหาแนวทางเพื่อที่จะสามารถก้าวไปข้างหน้า มักจะใช้ความพยายามเพื่อมุ่งไปสู่ความสำเร็จและมักจะมีคามรับผิดชอบในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จากการศึกษาของ McClelland นั้น พบว่ากว่า 85 เปอร์เซ็นต์ของนิสิตนักศึกษาที่มีความต้องการประสบความสำเร็จสูง มักจะเข้าสู่อาชีพที่มีความต้องการผู้มีความสามารถที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและการตัดสินใจ รวมถึงการมีโอกาที่ประสบความสำเร็จที่ใหญ่ยิ่ง อาทิ งานการจัดการธุรกิจ เป็นต้น (พิบูล ทีปะपाल, 2550) หน้า 143 ในส่วนของตัวอย่างความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ อาจยกตัวอย่างได้ว่า บุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้นมีความต้องการที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ มีความต้องการทำงานให้ดีกว่าผู้อื่น มีความต้องการทำงานได้ยอดเยี่ยม มีความต้องการทำงานกับคนเก่ง มีความต้องการที่จะสามารถบรรลุเป้าหมายที่ค่อนข้างยาก มีความต้องการที่จะสามารถแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อน มีความต้องการที่จะสามารถทำงานที่ท้าทาย หรือแม้กระทั่งความต้องการที่จะสามารถพัฒนาวิธีการที่ดีขึ้นในการทำงาน เป็นต้น (สุพานิ สฤกษ์วานิช, 2552) หน้า 162

2. ความต้องการความรักความผูกพัน (Needs for affiliation: nAff) ในส่วนของความต้องการประเภทนี้มีความคล้ายคลึงกับความต้องการในระดับที่ 3 ของ Maslow ซึ่งจะให้ความสำคัญกับความต้องการที่อยากจะอยู่ร่วมกับผู้อื่น มากกว่าที่จะมีความต้องการในความสำเร็จ ตัวอย่างเช่น ในการศึกษาโดยการทดลองบุคคลให้มีโอกาสเลือกผู้ช่วยในการทำงานอย่างหนึ่ง กลับพบว่าในตัวบุคคลที่ต้องการประสบผลสำเร็จสูง (nAch) นั้น มักจะเลือกผู้ช่วยที่มีคุณสมบัติแสดงถึงความสามารถเป็นหลักสำคัญ ในส่วนทางด้านบุคคลที่ต้องการความรักความผูกพันสูง (nAff) มักจะเลือกเพื่อนของบุคคลนั้นเองมาเป็นผู้ช่วยในการร่วมงาน จึงเห็นได้ชัดว่า บุคคลผู้ซึ่งมีความต้องการความรัก ความผูกพันสูง มักจะตัดสินใจโดยยึดถือความสบายใจในการทำงานมากกว่าที่จะยึดถือความต้องการที่จะมีความสำเร็จของงานเป็นหลัก (พิบูล ทีปะपाल, 2550) หน้า 143 ในส่วนของตัวอย่างความต้องการความรักความผูกพัน อาทิ การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้นมีความต้องการที่จะมีเพื่อนหรือมีกลุ่ม มีความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม มีความต้องการที่จะเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อน มีความต้องการที่จะสามารถทำงานร่วมกับคนอื่น ๆ ที่เป็นมิตรและมีความร่วมมือที่ดี มีความ

ต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง รวมไปถึงมีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมที่น่าพอใจเป็นต้น (สุพานี สฤกษ์วานิช, 2552) หน้า 162

3. ความต้องการอำนาจบารมี (Needs for power: nPow) นับได้ว่าเป็นความต้องการในอำนาจบารมี เพื่อที่จะสามารถนำไปใช้ในการควบคุมกำกับผู้อื่น โดยในส่วนของความต้องการอำนาจนั้น อาจจำแนกออกเป็น 2 ทิศทางหลัก ๆ คือ ในทิศทางบวก ถือเป็นความปรารถนาในการอยากมีอำนาจบารมี ที่จะสามารถเชิญชวนและดลบันดาลใจผู้อื่นให้คล้อยตามยอมรับได้ ในส่วนทิศทางลบนั้น ถือเป็นความปรารถนาหรือความต้องการให้มีความเด่นเหนือผู้อื่น และผู้อื่นยอมรับยอมจำนนด้วย (พิบูล ทิปะपाल, 2550) หน้า 143 อีกทั้งยังสามารถแบ่งความต้องการอำนาจออกเป็นความต้องการอำนาจเพื่อตัวเอง กล่าวคือ การใช้อำนาจเพื่อเป็นการควบคุมและใช้ประโยชน์จากคนอื่นเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง กับความต้องการอำนาจเพื่อสังคม กล่าวคือ การใช้เชิงสร้างสรรค์เพื่อผลประโยชน์ขององค์การหรือส่วนรวมเป็นสำคัญ ได้อีกด้วย (สุพานี สฤกษ์วานิช, 2552) หน้า 162 ในส่วนของตัวอย่างความต้องการอำนาจบารมี อาทิ การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีความต้องการบังคับบัญชาผู้อื่น สั่งงานผู้อื่น ชี้นำผู้อื่น มีอำนาจเหนือคนอื่น มีตำแหน่งเหนือคนอื่น มีอิทธิพลเหนือคนอื่น เป็นต้น (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) หน้า 195

ทฤษฎีสองปัจจัย โดย Herzberg (1960)

ทฤษฎีสองปัจจัย (Two-factor theory) หรือในชื่ออื่น ๆ ที่ใช้เรียก เช่น “ทฤษฎีการจูงใจ-อนามัย” หรือ “ทฤษฎีการจูงใจและการธำรงรักษา” โดย เฮิร์ซเบิร์ก มีความเชื่อว่าการสัมพันธ์ของคนที่มีต่องานกับทัศนคติของบุคคลที่มีต่องานนั้น มักจะเป็นตัวกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของงานเป็นอย่างดี ซึ่งจากแนวคิดดังกล่าว เฮิร์ซเบิร์ก จึงได้ตั้งคำถามเพื่อสอบถามพนักงานขึ้นว่า “คนเราต้องการอะไรจากการทำงาน” และขอร้องให้ผู้ตอบบรรยายรายละเอียด รวมไปถึงการให้บอกสิ่งที่เขารู้สึกว่า “พอใจ” หรือ “ไม่พอใจ” มากเป็นพิเศษด้วย (พิบูล ทิปะपाल, 2550) หน้า 139) โดยจากการสำรวจนั้น พบว่า มีปัจจัยหลากหลายปัจจัยที่ทำให้บุคคลรู้สึกพอใจและไม่พอใจในการทำงาน ซึ่งสามารถแบ่งแยกปัจจัยดังกล่าวออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ดังนี้

1. ปัจจัยรักษา หรือ ปัจจัยอนามัย นับได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีผลในการเสริมสร้างความไม่พอใจในการทำงาน อาจหมายถึง การที่ผู้บังคับบัญชาจะจูงใจผู้ใต้บังคับบัญชาจากความไม่พอใจ อาทิ นโยบายบริษัท การบังคับบัญชา การบริหารจัดการความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล สภาพการ

ทำงาน บรรยากาศแวดล้อมในการทำงาน ความมั่นคงในอาชีพ เงินค่าตอบแทน ซึ่งในส่วนของปัจจัยเหล่านี้ไม่สามารถจูงใจให้พนักงานมีผลผลิตเพิ่มได้แต่เป็นการป้องกันไม่ให้ผลผลิตลดลง อีกทั้งเป็นปัจจัยที่มีผลในทางป้องกันมากกว่าที่จะสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นได้ มักจะมีส่วนในการป้องกันแรงจูงใจที่จะส่งเสริมไม่ให้เกิดขึ้นในทางลบ ในส่วนของปัจจัยที่จะมีผลต่อความพึงพอใจเกี่ยวกับส่วนตนเพื่อที่จะทำงานนั้นคือลักษณะของงาน หน้าที่ความรับผิดชอบ การได้รับการยกย่อง ความก้าวหน้าความสำเร็จ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้หากได้รับการตอบสนองไม่เพียงพออาจจะทำให้พนักงานเกิดความไม่พอใจขึ้นก็เป็นได้ (มุกมณี มีโชคชูสกุล, 2555) หน้า 179 ในส่วนของตัวอย่างปัจจัยรักษาหรือปัจจัยอนามัย อธิเช่น เกี่ยวข้องกับนโยบายการบริหารของบริษัท การบังคับบัญชาความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชา เงื่อนไขในการทำงาน เงินเดือน ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ชีวิตส่วนตัว สถานภาพ ความมั่นคงในงาน เป็นต้น (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) หน้า 188

2. ปัจจัยจูงใจเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการทำงาน เพราะถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้คนทำงานเกิดการทุ่มเทความสามารถและพยายามทำงานให้ดีที่สุด ซึ่งปัจจัยจูงใจจะมีผลต่อความสำเร็จของงาน ส่งผลให้บุคคลที่ทำงานเกิดความพึงพอใจในงาน อีกทั้งปัจจัยดังกล่าวจะมีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานต่อบุคคลที่ทำงานโดยตรง ยกตัวอย่างปัจจัยจูงใจ อาทิ การประสบความสำเร็จ การได้รับการยอมรับ ลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้า การเจริญเติบโต เป็นต้น (นิติพล ภูตะโชติ, 2556) หน้า 188-189

ซึ่งจากการสำรวจของ เฮิร์ชเบิร์ก ที่เลือกเฉพาะนักบัญชีและวิศวกร จำนวน 200 คน จนเกิดเป็นทฤษฎีนี้ขึ้นมาได้นั้น ทำให้ทฤษฎีนี้อาจใช้ได้เพียงกลุ่มคนเฉพาะบางกลุ่มเท่านั้น ซึ่งนอกจากนี้โดยทั่วไปบุคคลส่วนใหญ่มักโทษสภาพแวดล้อมภายนอกที่จะส่งผลให้ตนเกิดความไม่พอใจหรือทำงานออกมาได้ไม่ดีในขณะเดียวกัน แต่เมื่อผลงานออกมาดีก็มักจะคิดว่าสิ่งเหล่านั้นเกิดจากปัจจัยภายในตนเอง แต่อีกนัยหนึ่งทฤษฎีนี้เป็นการเสนอให้ผู้บริหารได้ตระหนักว่า มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจอยู่ 2 กลุ่ม ผู้บริหารจึงควรปรับปรุงปัจจัยรักษาหรือปัจจัยอนามัยก่อน แล้วจึงจะดำเนินงานในส่วนของปัจจัยจูงใจ อธิเช่น ควรจัดสภาพแวดล้อมในการทำงานให้ดีขึ้น จากนั้นจึงออกแบบงานใหม่ให้มีการขยายขอบเขตงานให้มากขึ้น เป็นต้น (สุพานี สฤกษ์วานิช, 2552) หน้า 165 ซึ่งนอกจากนี้ การที่จะทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจในการทำงาน อาจทำได้โดย 1) ลดเวลาที่ใช้ในการทำงานลง และจัดให้มีช่วงเวลาพักผ่อนเพิ่มมากขึ้น 2) เพิ่มค่าจ้างให้เหมาะสมมากขึ้น 3) เพิ่มประโยชน์สิทธิพิเศษ หรือสวัสดิการ 4) ฝึกอบรมด้านมนุษยสัมพันธ์ให้บุคคลสามารถทำงาน

ร่วมกันได้ 5) ฝึกให้มีการรับรู้ทางอารมณ์และความรู้สึกของคนในกลุ่มมากขึ้น 6) ฝึกให้มีการสื่อสารกันอย่างมีประสิทธิภาพ 7) เปิดให้บริการให้คำแนะนำปรึกษาแก่ลูกจ้างอย่างเหมาะสม (สุรพล เพชรไกร, 2554) หน้า 18-19

จากข้อมูลข้างต้นเกี่ยวกับแนวคิดแรงจูงใจและทฤษฎีต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้น ผู้วิจัยได้เลือกแรงจูงใจที่สามารถส่งผลต่อแนวโน้มในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต 4 อันดับ ได้แก่

1. แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม
2. แรงจูงใจด้านการยอมรับจากสังคม
3. แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ
4. แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม ในที่นี้นั้น กล่าวคือ การที่บุคคลหนึ่งมีความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งในกลุ่ม หรือเป็นส่วนหนึ่งในการทำงาน มีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งร่วมกับผู้อื่น หรือมีความต้องการที่จะคลุกคลีมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งจะสอดคล้องกับความต้องการทางสังคม ตามทฤษฎีของ Maslow และความต้องการความรักความผูกพัน ตามทฤษฎีของ McClelland

แรงจูงใจด้านการยอมรับจากสังคม ในที่นี้นั้น กล่าวคือ การที่บุคคลหนึ่งมีความต้องการที่จะได้รับการชื่นชม ยกย่องในความสามารถหรือในสิ่งที่ตนทำ อีกทั้งรวมถึงมีความต้องการคำชมเชยจากคนรอบข้าง โดยจะส่งผลทำให้รู้สึกพึงพอใจเมื่อตนได้ทำในสิ่งที่ท้าทายความสามารถและทำได้สำเร็จ ซึ่งจะสอดคล้องกับความต้องการการนับถือ ตามทฤษฎีของ Maslow และความต้องการประสบความสำเร็จ ตามทฤษฎีของ McClelland

แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ ในที่นี้นั้น กล่าวคือ การที่บุคคลหนึ่งมีความต้องการที่จะทำงานจนบรรลุผลสำเร็จโดยไม่ต้องมีการควบคุมมากนัก โดยแรงจูงใจในการทำงานตั้งอยู่บนความต้องการขั้นพื้นฐาน อาทิเช่น การมีสภาพแวดล้อมการทำงานที่ดี มีความสัมพันธ์กับหัวหน้างานที่ดี มีการสื่อสารขอบเขตงานที่ชัดเจน อีกทั้งพร้อมที่จะรู้จักการพัฒนาความสามารถของตนเองให้มากขึ้น ซึ่งจะสอดคล้องกับ ทฤษฎี X-Y ของ McGregor และทฤษฎีสองปัจจัย ของ Herzberg รวมไปถึงการมีความต้องการเป็นคนที่สมบูรณ์แบบ ตามทฤษฎีของ Maslow

แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต ในที่นี้นั้น กล่าวคือ การที่บุคคลหนึ่งมีความต้องการที่จะมีกลุ่มเพื่อนได้พูดคุย พร้อมทั้งสามารถปรึกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เกิดความเข้าใจกันและกัน ซึ่งจะสอดคล้องกับ ทฤษฎีสองปัจจัย ของ Herzberg การมีความต้องการด้านสังคม ตามทฤษฎีของ Maslow รวมไปถึงการมีความต้องการความรักความผูกพัน ตามทฤษฎีของ McClelland

5. แนวคิดเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์

ความหมายของการประชาสัมพันธ์

การประชาสัมพันธ์ ตรงกับ ภาษาอังกฤษ คือคำว่า Public relations ซึ่งเกิดมาจาก คำศัพท์ 2 คำ คือ Public หมายถึง หมู่คน ประชาชน หรือสาธารณชน ในส่วนของ Relations หมายถึง การสัมพันธ์ ดังนั้น Public relations หรือการประชาสัมพันธ์ จึงมีความได้ว่าการสัมพันธ์กับคนหมู่มาก (วิมลพรรณ อาภาเวท, 2553) หน้า 4 โดยส่วนใหญ่มักจะใช้ความพยายามในการวางแผนเพื่อให้เกิดอิทธิพลต่อความคิดเห็นของประชาชน นับเป็นการเผยแพร่หรือชี้แจงให้ประชาชนรับรู้และเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ตลอดจนวิธีการดำเนินงานของสถาบัน ถือว่าเป็นการผสมผสานความคิดเห็นของประชาชนที่เกี่ยวข้องให้เข้ากับจุดมุ่งหมายและวิธีการดำเนินงานของสถาบัน (Bernays, 1952, p.3) อ้างถึงใน (วิมลพรรณ อาภาเวท, 2553) หน้า 5) โดยส่วนมากมักจะยอมรับการดำเนินธุรกิจของสถาบัน เป็นการสื่อสารที่เน้นน้ำใจ (Marston, 1979, p. 3) อ้างถึงใน (วิมลพรรณ อาภาเวท, 2553) หน้า 5) และถือเป็นการสื่อสารสองทาง (Cutlip & Center, 1978, p. 4) อ้างถึงใน (วิมลพรรณ อาภาเวท, 2553) หน้า 5) ซึ่งจะมีการรับฟังความคิดเห็นของกันและกันระหว่างสถาบันหรือองค์กรกับประชาชนหรือกลุ่มเป้าหมายเพื่อนำไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดการยอมรับและให้เกิดความร่วมมือสนับสนุนในที่สุด (นภาพรณ อัจฉริยะกุล, ม.ป.ป., หน้า 1 อ้างถึงใน (วิมลพรรณ อาภาเวท, 2553) หน้า 5) ซึ่งมักจะเป็นการปฏิบัติกิจกรรมที่ต่อเนื่องและหวังผลในระยะยาว (พรทิพย์ พิมลศิลป์, 2544, หน้า 33) อ้างถึงใน (วิมลพรรณ อาภาเวท, 2553) หน้า 5)

อรุณรัตน์ ชินวรรณ (อรุณรัตน์ ชินวรรณ, 2553) ได้มีการกล่าวถึงการประชาสัมพันธ์ไว้ว่า เป็นกระบวนการหนึ่งในการบริหารจัดการข้อมูลขององค์กร เพื่อให้ข่าวสารขององค์กรแต่ละองค์กรนั้นเกิดการสื่อสารที่ดีเป็นที่รับรู้ของคนในองค์กรและนอกองค์กรได้มีความเข้าใจถึงภารกิจขององค์กร อีกทั้งเป็นการนำมาซึ่งการให้ความร่วมมือและการสนับสนุนจนองค์กรประสบความสำเร็จ

อนุมานได้ว่า การประชาสัมพันธ์ถือว่าเป็นการสัมพันธ์กับคนหมู่มาก โดยผ่านการวางแผนที่จะสื่อสารข้อมูลเรื่องราวต่าง ๆ ให้กับคนภายในและภายนอกองค์กร อีกทั้งพร้อมที่จะรับฟังความคิดเห็นของอีกฝ่ายเพื่อที่จะนำมาปฏิบัติให้เกิดผลในระยะยาวจนองค์กรเหล่านั้นเกิดผลในการประสบความสำเร็จ

วัตถุประสงค์ของการประชาสัมพันธ์

ในส่วนของระดับของวัตถุประสงค์นั้นมักขึ้นอยู่กับสิ่งที่สถาบันหรือองค์กรเหล่านั้นต้องการอะไร ซึ่งในลักษณะทั่วไปแล้ววัตถุประสงค์พื้นฐานของการประชาสัมพันธ์อาจจำแนกได้ 3 ประการ (วิมลพรรณ อาภาเวท, 2553) หน้า 15 คือ

1. เพื่อก่อ อาจหมายถึง การสร้างความเข้าใจอันดีให้เกิดขึ้นระหว่างกลุ่มประชาชนทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน ก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน อีกทั้งเป็นการส่งเสริมเพื่อให้การดำเนินงานของสถาบันเป็นไปด้วยความราบรื่น นอกจากนี้ยังถือได้ว่าเป็นการสร้างความนิยม ความเข้าใจ และเรียกร้องการสนับสนุนจากประชาชนที่มีต่อตัวสถาบันเองอีกด้วย
2. เพื่อกัน อาจหมายถึง การป้องกันและรักษาชื่อเสียงในส่วนของสถาบัน เพื่อไม่ให้ประชาชนที่เกี่ยวข้องในส่วนนั้น ๆ หมดศรัทธาและขาดความนิยม ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการทำงานของสถาบันด้วยเช่นกัน
3. เพื่อแก้ อาจหมายถึง การแก้ไขความเข้าใจผิดหรือแก้ไขในส่วนของภาพลักษณ์และชื่อเสียงของสถาบันให้ถูกต้อง เพราะในบางครั้งการดำเนินงานของสถาบันอาจจะก่อให้เกิดการเข้าใจผิดกันได้จึงมีความจำเป็นต้องรีบดำเนินการแก้ไขให้ดี

ซึ่งนอกจากการจำแนกเป็น 3 ประการแล้วนั้น ยังสามารถแบ่งวัตถุประสงค์ของการประชาสัมพันธ์ออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ได้อีก (วิมลพรรณ อาภาเวท, 2553) หน้า 15-16 ได้แก่

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป อาทิ เพื่อเป็นการสร้างความนิยมให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชน เพื่อเป็นการป้องกันและรักษาชื่อเสียงของสถาบัน หรือเพื่อเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีทั้งประชาชนภายในและภายนอกองค์กร เป็นต้น
2. วัตถุประสงค์เฉพาะงานหรือเฉพาะกิจ อาทิ เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจ เพื่อเป็นการแก้ไขความเข้าใจผิด เพื่อเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือ หรือเพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง เป็นต้น

3. วัตถุประสงค์เพื่อการบริหาร อาทิ เพื่อเป็นการเรียกร้องความร่วมมือจากผู้ปฏิบัติงานในสถาบันและจากประชาชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีภายในสถาบัน เพื่อเป็นการให้ข่าวสารความรู้นโยบายระเบียบปฏิบัติแก่คนในสถาบัน เพื่อเป็นการพัฒนาการติดต่อสื่อสารเพื่อเสริมสร้าง ช่วยเหลือแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องในการบริหารสถาบัน หรือเพื่อเป็นการตรวจสอบความคิดเห็นของประชาชนและกลุ่มคนในสถาบัน เป็นต้น

ในขณะเดียวกันนั้น อรุณรัตน์ ชินวรรณ (อรุณรัตน์ ชินวรรณ, 2553) หน้า 4-6 ยังได้แบ่งวัตถุประสงค์โดยทั่วไปของการประชาสัมพันธ์ออกเป็น 4 ประการ ด้วยเช่นกัน คือ

1. เพื่อสร้างความนิยมศรัทธา ผ่านการประชาสัมพันธ์ว่า องค์กรนั้น ๆ มีการดำเนินการอย่างไรบ้าง มีส่วนในการรับผิดชอบต่อสังคมอย่างไร มีการสื่อสารที่ทำให้สังคมหรือประชาชนนั้นมีทัศนคติที่ดีต่อองค์กร ส่งผลให้สิ่งที่ตามมานั้นคือการได้รับความนิยมชมชอบจากสังคม

2. เพื่อป้องกันและรักษาชื่อเสียง ผ่านการใช้การประชาสัมพันธ์ในการสร้างความเข้าใจให้กับสังคม ซึ่งในที่นี้หากเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เข้าใจผิดและส่งผลเสียหายต่อภาพลักษณ์องค์กร มักจะต้องใช้การประชาสัมพันธ์เพื่อเป็นการส่งเสริมในการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องให้สังคม

3. เพื่อสร้างความเข้าใจอันดี เป็นสิ่งที่จะต้องทำกับคนภายในองค์กรเพื่อเป็นการชี้แจงนโยบายหรือวัตถุประสงค์ ซึ่งหากคนในองค์กรนั้น ๆ มีความสามัคคีกลมเกลียวก็จะทำให้เป็นกำลังสำคัญให้กับองค์กร และในส่วนของภายนอกองค์กรคือประชาชนทั่วไปนั้น ก็จะต้องชี้แจงรวมถึงเผยแพร่กิจกรรมต่าง ๆ ผ่านการสื่อเพื่อให้ได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนในที่สุด

4. เพื่อสนับสนุนกิจกรรมทางการตลาด เพราะเมื่อประชาชนเกิดการยอมรับและมีความเข้าใจในองค์กรแล้ว หากองค์กรมีความต้องการให้ประชาชนสนับสนุน ประชาชนก็จะพร้อมและยินดีให้ความร่วมมือมากยิ่งขึ้น

อนุมานได้ว่า ในส่วนของวัตถุประสงค์หลัก ๆ ในการประชาสัมพันธ์นั้น กล่าวได้ว่าเพื่อการสื่อสารหรือส่งสารระหว่างกลุ่มคนทั้งในและนอกองค์กร ซึ่งประกอบไปด้วยในเรื่องของการสื่อสารเรื่องทั่วไป การสร้างความเข้าใจให้ถูกต้อง การชี้แจงข้อผิดพลาดและการป้องกันความผิดพลาดที่อาจจะก่อให้เกิดขึ้นในการดำเนินงาน อีกทั้งยังเป็นการก่อให้เกิดการยอมรับและให้ความร่วมมือกันระหว่างผู้สื่อสารและผู้รับสารอีกด้วยเช่นกัน

ประเภทของการประชาสัมพันธ์

การแบ่งประเภทของการประชาสัมพันธ์ อาจสามารถแบ่งได้ตามหลักเกณฑ์ออกเป็น 3 แบบ (วิมลพรรณ อาภาเวท, 2553) หน้า 17-25 คือ

1. แบ่งตามกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นการแบ่งการประชาสัมพันธ์ที่มุ่งไปยังกลุ่มเป้าหมายภายในสถาบันกับการประชาสัมพันธ์ภายนอกสถาบัน

1.1 การประชาสัมพันธ์ภายใน กล่าวได้ว่า เป็นการประชาสัมพันธ์กับประชากรภายในองค์กร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดี หรือเพื่อเป็นการรายงานความเคลื่อนไหวและความคืบหน้า ส่งผลให้เกิดซึ่งความร่วมมือกันภายในองค์กร

1.2 การประชาสัมพันธ์ภายนอก กล่าวได้ว่า เป็นการประชาสัมพันธ์กับประชาชนที่สถาบัน หรือตัวองค์กรนั้นต้องไปติดต่อสื่อสารด้วย อาจจะต้องใช้วิธีที่เหมาะสมในการสื่อสารสืบเนื่องมาจากกลุ่มคนภายนอกนั้น มักจะมีพื้นฐานที่จะสามารถรับรู้แตกต่างกัน ทั้งส่วนที่เกิดจากเพศ อายุ การศึกษา ประสบการณ์หรือวัฒนธรรม

2. แบ่งตามยุทธวิธีการดำเนินงาน

2.1 การประชาสัมพันธ์เชิงรุก กล่าวได้ว่า เป็นการสร้างภาพลักษณ์ในเชิงบวกให้กับสถาบัน ซึ่งสามารถทำได้หลากหลายวิธี อาทิเช่น การรณรงค์การให้ความรู้ การสร้างจิตสำนึกหรือทัศนคติที่ดี และเมื่อเกิดความเข้าใจที่ตรงกันแล้วจึงให้ความร่วมมือสนับสนุน นับได้ว่าเป็นหลักของการก่อหรือป้องกันเพื่อที่จะไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดต่อสถาบัน

2.2 การประชาสัมพันธ์เชิงรับ กล่าวได้ว่า เป็นการแก้ไขความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนต่าง ๆ เมื่อสถาบันนั้นเกิดภาวะปัญหา ถือได้ว่าเป็นลักษณะของการตั้งรับในสิ่งที่เกิดขึ้น เพื่อก่อให้เกิดความพึงพอใจจนกระทั่งภาวะปัญหานั้นคลี่คลายผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

3. แบ่งตามประเภทของหน่วยงาน

3.1 การประชาสัมพันธ์ของรัฐ กล่าวได้ว่า เป็นการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่สำคัญต่าง ๆ จากภาครัฐลงไปสู่ภาคประชาชน เพื่อเป็นการสื่อสารทั้งในส่วนของกฎหมายหรือนโยบาย รวมถึงการเรียกร้องการสนับสนุนการให้ความร่วมมือจากประชาชน

3.2 การประชาสัมพันธ์ธุรกิจ กล่าวได้ว่า เป็นการสร้างความน่าเชื่อถือและสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นระหว่างกลุ่มประชาชนที่สถาบันมีความจำเป็นจะต้องไปติดต่อธุรกิจด้วย อีกทั้งเพื่อเป็นการชี้แจงนโยบายหรือการดำเนินธุรกิจให้มีความชัดเจนและเกิดความเข้าใจที่ตรงกัน

3.3 การประชาสัมพันธ์ขององค์กรสาธารณกุศล กล่าวได้ว่า เป็นการเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้องค์กรนำมาซึ่งการได้รับการสนับสนุนจากประชาชน อันสืบเนื่องจากองค์กรประเภทนั้นๆ ก่อตั้งขึ้นด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ ถึงแม้ว่าอาจจะได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐบ้าง แต่ในระหว่างที่มีการดำเนินงานก็มีความจำเป็นต้องมีรายได้หรือเงินทุนมาบริหารจัดการดำเนินงานด้วยเช่นกัน ซึ่งหากว่ามีการประชาสัมพันธ์ที่ดีจะทำให้มีรายได้เข้ามาเพิ่มเติมมากยิ่งขึ้น

หลักการประชาสัมพันธ์

การดำเนินงานประชาสัมพันธ์มีแนวโน้มแนวทางที่ใช้ยึดเป็นหลัก ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประการ (วิมลพรรณ อาภาเวท, 2553) หน้า 26-27 คือ

1. การบอกกล่าวหรือชี้แจงเผยแพร่ให้ทราบ กล่าวได้ว่า เป็นการบอกกล่าวให้ประชาชนทราบถึงนโยบาย วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการดำเนินงาน รวมถึงผลงาน ตลอดจนข่าวสารความเคลื่อนไหวให้สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับทราบ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้สถาบันเป็นที่รู้จักและเลื่อมใส โดยผ่านการบอกกล่าวนี้อาจทำมาในรูปแบบของข่าวประชาสัมพันธ์ บทความ สารคดีหรือกิจกรรมที่ทางสถาบันจัดขึ้น

2. การป้องกันและการแก้ไขความเข้าใจผิด กล่าวได้ว่า เป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งที่สถาบันต้องคอยมองหาสาเหตุของสิ่งที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิด เพื่อจะหาแนวทางป้องกันไว้ก่อนหรือในขณะเดียวกันหากความเข้าใจผิดเกิดขึ้นแล้ว ก็มีความจำเป็นที่จะต้องรีบทำการแก้ไขอย่างเหมาะสมและสามารถแก้ไขได้ทันทั่วทั้งที่ ซึ่งในที่นี้สามารถทำได้ทั้งในทางตรงและทางอ้อม

2.1 การแก้ไขความเข้าใจผิดทางตรง ถือเป็นการออกถ้อยแถลงการณ์หรือประกาศเพื่อเป็นการชี้แจงไปตามข้อเท็จจริงนั้น ๆ โดยคำชี้แจงจะต้องมีความกระชับ ชัดเจน แก้ไขได้ตรงจุดตรงประเด็น และจะต้องมีหลักฐานที่มาของคำแถลงการณ์

2.2 การแก้ไขความเข้าใจผิดทางอ้อม ถือเป็นการทำให้ประชาชนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายนั้น ได้สัมผัสและสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อเป็นการลบล้างการเข้าใจผิดนั้น โดยยึดหลักของการใช้ความจริงใจ

3. การสำรวจประชามติ กล่าวได้ว่า เป็นการกระทำเพื่อรับรู้ถึงความรู้สึกนึกคิดของประชาชน ต้องการที่จะทราบว่าประชาชนมีความต้องการอะไร ไม่ต้องการอะไร ชอบหรือไม่ชอบสิ่งไหน ตลอดไปจนถึงการแสดงท่าทีต่าง ๆ ที่ประชาชนมีต่อสถาบัน เพื่อที่สถาบันนั้นจะสามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง

การใช้สื่อในการประชาสัมพันธ์

สื่อที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ อาจจะหมายถึง เครื่องมือหรือตัวกลางที่ใช้สำหรับการ นำ ข่าวสารเรื่องราวจากองค์กรหรือหน่วยงานไปสู่ประชาชน โดยส่วนใหญ่สื่อ นั้น อาจจำแนกได้หลาย ประเภทหลายหลักเกณฑ์ ซึ่งในแต่ละหลักการกำหนดประเภทของสื่อเพื่อการประชาสัมพันธ์จะต้อง คำนึงถึงลักษณะที่เป็นรูปธรรม หรือลักษณะที่พัฒนาได้ประโยชน์ในปัจจุบันและศักยภาพเพื่ออนาคต (ทวีศักดิ์ สิทธิเวช, 2550) โดยในที่นี้สื่อที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์สามารถแบ่งออกได้เป็น 7 ประเภท คือ

1. สื่อบุคคล อาจหมายถึง ตัวบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ สู่ บุคคลอื่น ๆ สื่อบุคคลจัดได้ว่า เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสูงสำหรับการประชาสัมพันธ์โดยเฉพาะอย่าง ยิ่งในการโน้มน้าวจิตใจ สืบเนื่องมาจากการสื่อสารติดต่อกับผู้รับสารโดยตรง ส่วนใหญ่มักจะอาศัย การพูดหรือการใช้คำพูดในลักษณะต่าง ๆ อาทิ การสนทนาพบปะพูดคุย การประชุม การสอน การให้ สัมภาษณ์ การได้วาที การอภิปราย การปาฐกถา รวมไปถึงการพูดในโอกาสพิเศษต่าง ๆ แต่ทั้งนี้สื่อ บุคคลก็ยังคงมีข้อจำกัดอยู่บ้าง เป็นต้นว่า ในกรณีที่เนื้อหาหรือสารเป็นเรื่องซับซ้อน การที่จะใช้คำพูด เพียงอย่างเดียวอาจไม่สามารถสร้างความเข้าใจได้ในทันที อีกทั้งยังเป็นสื่อที่ไม่ถาวรยากแก่การ ตรวจสอบและอ้างอิง นอกเสียจากว่าจะมีผู้บันทึกคำพูด นั้น ๆ ไว้เป็นลายลักษณ์อักษรหรือได้มีการ บันทึกเสียงเอาไว้ (บุปผาวรรณ ฤทธิ์สุวรรณ, 2550) หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า สื่อบุคคลคือ ตัว บุคคลเองที่ทำหน้าที่เป็นสื่อหรือช่องทางในการเผยแพร่ข่าวสารไปยังประชาชนหรือกลุ่มเป้าหมาย โดยตรง อันได้แก่ ประชาชน บุคลากร ครอบครัว ครู นักเรียน ผู้นำความคิดเห็น หรือจะเป็นผู้ ประกอบอาชีพต่าง ๆ เป็นต้น (อรุณรัตน์ ชินวรรณ, 2553)

2. สื่อมวลชน เนื่องจากข้อจำกัดที่เกิดขึ้นของสื่อบุคคลที่ไม่สามารถใช้เป็นสื่อกลาง ในการถ่ายทอดข่าวสารเพื่อการประชาสัมพันธ์สู่กลุ่มคนจำนวนมากพร้อมกันได้ในเวลาเดียวกันอย่าง รวดเร็วนั้น ทำให้มนุษย์นั้นจึงเกิดการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสาร ส่งผลให้เกิดเป็นสื่อมวลชนเพื่อมา รับใช้ภารกิจดังกล่าว ซึ่งในส่วนของสื่อมวลชนนั้นอาจแบ่งประเภทตามคุณลักษณะของสื่อได้เป็น 5 ประเภท อันได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุกระจายเสียง วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532)

โดยเมื่อกำหนดลักษณะแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า ในส่วนของ สื่อหนังสือพิมพ์และ นิตยสารจะมีความคงทนถาวร สามารถนำข่าวสารมาอ่านใหม่ได้ซ้ำอีกได้ แต่ยังคงเป็นข้อจำกัดสำหรับ บุคคลที่ตาบอดก็ตีหรือในบุคคลอ่านหนังสือไม่ออกด้วยเช่นกัน

ทางด้านสื่อวิทยุกระจายเสียง ถือได้ว่าเป็นสื่อที่ส่งไปได้ไกลเพราะใช้คลื่นวิทยุในการ ส่งสัญญาณ ทำให้ไม่มีข้อจำกัดในส่วนของด้านการขนส่งเหมือนหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร อีกทั้งยังสามารถรับฟังในขณะที่กำลังทำงานอย่างอื่นไปพร้อมกันด้วยได้ แต่ก็ยังคงมีข้อจำกัดก็คือผู้ฟังไม่สามารถย้อนกลับมาฟังได้ใหม่อีก เพราะฉะนั้น หากไม่ได้ตั้งใจหรือให้ความสนใจฟังในบางครั้งก็อาจ ทำให้ได้ข่าวสารที่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์

ทางด้านสื่อวิทยุโทรทัศน์และภาพยนตร์ จัดได้ว่าเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพในการ สื่อสารมากที่สุด อันเนื่องมาจากสามารถเห็นภาพเคลื่อนไหวพร้อมกับการได้ยินเสียง ทำให้ประสาทใน การรับรู้เป็นไปอย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็ยังคงมีข้อจำกัดคือจะต้องมี ไฟฟ้าหรือแบตเตอรี่สำหรับการใช้งาน ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงพื้นที่ห่างไกลที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ (บุปผาวรรณ ฤทธิ์สุวรรณ, 2550)

3. สื่อสิ่งพิมพ์ ถือเป็นสื่อในการประชาสัมพันธ์ที่หน่วยงานต่าง ๆ เป็นผู้ผลิตและ เผยแพร่ไปสู่กลุ่มเป้าหมาย ซึ่งมักจะมีวัตถุประสงค์ในการผลิตและรูปแบบของสิ่งพิมพ์ที่แตกต่างกัน ออกไปตามความต้องการ ในที่นี้อาจจะเป็นสิ่งพิมพ์ที่ไม่ได้เย็บเล่ม อาทิ แผ่นปลิว แผ่นพับ โปสเตอร์ จดหมายข่าว เป็นต้น หรือเป็นในอีกรูปแบบหนึ่งที่ยึดเป็นเล่ม อาทิ วารสาร เอกสารเผยแพร่ หนังสือ ในโอกาสพิเศษ รายงานประจำปี เป็นต้น โดยในปัจจุบันนั้นความนิยมในการใช้สื่อประเภทสิ่งพิมพ์เพื่อ การประชาสัมพันธ์นี้มีอยู่มากและมีรูปแบบที่หลากหลายออกไปอีกมากมาย อาทิ ในรูปปฏิทิน รูป ลอก สมุดบันทึก ซึ่งล้วนแต่เป็นสื่อที่เข้าถึงประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีอายุการใช้งานที่ ค่อนข้างนาน แต่ยังคงมีข้อจำกัดในเรื่องการนำเสนอเนื้อหาเพราะจำเป็นต้องให้มีความเหมาะสมกับ กลุ่มเป้าหมาย อาทิ แผ่นพับที่เขียนด้วยภาษาวิชาการถ้านำไปให้ประชาชนในชนบทอ่าน ก็อาจจะ ไม่สามารถเข้าใจในเนื้อหาที่ต้องการประชาสัมพันธ์ได้เลย (บุปผาวรรณ ฤทธิ์สุวรรณ, 2550) หรืออีก นัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า สื่อสิ่งพิมพ์หมายถึง สื่อที่ใช้การตีพิมพ์เข้ามาเกี่ยวข้องกับส่วนหนึ่งและองค์กรใช้ เป็นสื่อหรือช่องทางในการเผยแพร่ข่าวสารไปยังประชาชนกลุ่มเป้าหมาย จัดได้ว่าเป็นสื่อที่สามารถ ควบคุมได้และควบคุมไม่ได้ อันได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร เป็นต้น

4. สื่อโสตทัศน จัดได้ว่าเป็นสื่อที่ผู้รับสารสามารถได้รับทั้งภาพและเสียง ซึ่งโดยปกติ นั้น สื่อโสตทัศนสามารถจำแนกได้เป็น 2 ส่วน ก็คือ ส่วนที่เป็นสื่อวัสดุและส่วนที่เป็นสื่ออุปกรณ์ ใน ส่วนของสื่อวัสดุอาจจะสามารถใช้งานได้ด้วยตัวเองโดยตรง อาทิ ภาพวาด แบบจำลอง หรือของ ตัวอย่าง หรืออาจมีความจำเป็นต้องนำไปใช้ร่วมกับสื่ออุปกรณ์ อาทิ เทปบันทึกเสียง เทปวีดิทัศน์ फिल्मภาพยนตร์ แผ่นดิสเก็ต แผ่นซีดีรอม เป็นต้น ซึ่งในส่วนที่เป็นสื่ออุปกรณ์ อาทิ เครื่องเล่นเทป บันทึกเสียง เครื่องเล่นวีดิทัศน์ เครื่องฉายภาพยนตร์และเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ซึ่งอาจเรียกสื่อ โสตทัศนได้อีกอย่างหนึ่งว่า สื่ออิเล็กทรอนิกส์ กล่าวคือ ใช้สำหรับติดต่อสื่อสารกันด้วยภาพและเสียง โดยผ่านการใช้กระบวนการทางเทคนิคผ่านสื่อที่อาศัยคลื่นไฟฟ้าเป็นตัวนำพาให้เกิดภาพหรือเสียง โดยส่งตรงไปสู่กลุ่มเป้าหมายในระยะไกล

โดยในภาพรวมแล้วนั้น สื่อโสตทัศนจัดได้ว่ามีข้อดี คือ ค่อนข้างมีความน่าสนใจ เพราะเป็นสื่อที่คงทนถาวร สามารถนำมาใช้ได้บ่อยครั้งและยังสามารถคัดลอกเพื่อนำไปใช้ที่อื่นได้ง่าย แต่ก็ยังคงมีข้อจำกัดอยู่เช่นกัน คือ การที่จะต้องใช้อุปกรณ์ซึ่งบางประเภทมีราคาค่อนข้างสูง อีกทั้งยัง ต้องมีความรู้ในการใช้และมีความจำเป็นต้องใช้ไฟฟ้าหรือแบตเตอรี่เป็นแหล่งพลังงานในการทำงาน

ในส่วนของปัจจุบันนี้ มีเครื่องมือที่เรียกว่า “คอมพิวเตอร์” เข้ามามีอิทธิพลเป็น อย่างมากในการติดต่อสื่อสารและการใช้ในงานประชาสัมพันธ์ เรียกได้ว่าเป็นการประชาสัมพันธ์โดย ใช้สื่อผสม (Multi-media) ซึ่งเป็นที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางเพราะเป็นสื่อที่สามารถดึงดูด ความสนใจของบุคคลได้เป็นอย่างดี สืบเนื่องจากสามารถให้ทั้งภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหวและเสียงที่ สมจริงเป็นธรรมชาติ อีกทั้งผู้รับยังสามารถมีส่วนร่วมและตอบสนองต่อสื่อดังกล่าวได้ทันที ในส่วน ของข้อจำกัดนั้นคือ ยังคงมีความยุ่งยากในการจัดเตรียมอุปกรณ์ อีกทั้งผู้รับสารจำเป็นต้องมีความรู้ใน การใช้คอมพิวเตอร์พอสมควรและต้องใช้ไฟฟ้าหรือแบตเตอรี่เป็นแหล่งพลังงานหลักในการทำงานอีก เช่นกัน

นอกจากนี้ยังอยู่ในยุคที่เรียกได้ว่า “โลกไร้พรมแดน” การสื่อสารพร้อมทั้ง ประชาสัมพันธ์นั้นสามารถกระทำผ่านระบบอินเทอร์เน็ต (Internet) ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ขึ้นเรื่อย ๆ และจะกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของมนุษย์โลก โดยในส่วนของอินเทอร์เน็ตนั้น มีข้อดี ก็คือสามารถเข้าถึงประชาชนทั่วทุกมุมโลกได้อย่างรวดเร็ว อีกทั้งยังเป็นการสื่อสารในรูปสอง ทางที่ผู้รับสามารถโต้ตอบเพื่อซักถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไม่เข้าใจได้โดยตรงผ่านทางระบบ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) (บุปผาวรรณ ฤทธิ์สุวรรณ, 2550) หรือยิ่งไปกว่านั้นคือมีการสื่อสาร

ผ่านรูปแบบออนไลน์อื่น ๆ อีกมากมาย แต่ก็ยังคงมีข้อจำกัดอยู่บ้างในส่วนของความเสถียรในการทำงาน

5. สื่อกิจกรรม นับได้ว่าปัจจุบันสื่อนี้นั้นมีความหมายที่เกิดการขยายขอบเขตกว้างขวางไปถึงกิจกรรมที่เกิดขึ้นนั้นสามารถถ่ายทอดหรือสื่อสารความรู้สึกนึกคิด ความรู้ อารมณ์และเรื่องราวข่าวสารไปสู่กลุ่มเป้าหมายได้ โดยสื่อประเภทกิจกรรมมีได้มากมายหลายรูปแบบ อาทิ การจัดประชุม สัมมนาฝึกอบรม การแถลงข่าว การสาธิต การจัดริ้วขบวน การจัดนิทรรศการ การจัดแข่งขัน กีฬา การจัดแสดง การจัดกิจกรรมทางการศึกษา การจัดกิจกรรมเสริมอาชีพ การจัดกิจกรรมการกุศล เป็นต้น ซึ่งในส่วนของสื่อกิจกรรมนั้นสามารถที่จะปรับปรุงดัดแปลงแก้ไขให้ยืดหยุ่น อีกทั้งเหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ แต่ก็ยังคงมีข้อจำกัดคือ ผู้รับมีจำนวนจำกัดเฉพาะกลุ่มที่ร่วมกิจกรรมนั้น ๆ เท่านั้น (บุปผาวรรณ ฤทธิ์สุวรรณ, 2550)

6. สื่อสมัยใหม่ (Modern Media) นับว่าเป็นสื่อที่เป็นที่นิยมใช้กันในยุคสังคมข่าวสาร หรือยุคสารสนเทศ (Information age) ที่กำลังเกิดกระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) โดยประเภทของสื่อสมัยใหม่ที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์นั้น อาจกล่าวได้คือ

6.1 ดาวเทียม (Satellite) หรือ สถานีทวนสัญญาณไมโครเวฟที่ลอยอยู่เหนือพื้นโลก เพื่อใช้ในการสื่อสารระหว่างประเทศ

6.2 อินเทอร์เน็ต (Internet) ซึ่งอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทต่อชีวิตประจำวันของคนเราเป็นอย่างมากและแพร่หลายในปัจจุบัน ตลอดจนในสังคมและในหน้าที่การทำงาน รวมถึงอาชีพต่าง ๆ แม้กระทั่งการประชาสัมพันธ์ก็นำอินเทอร์เน็ตเข้ามาใช้สำหรับการติดต่อสื่อสารเพื่อการประชาสัมพันธ์ที่ได้มีการจัดทำขึ้นบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งถือได้ว่าเป็นสื่อสมัยใหม่ที่มีการนำมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดเช่นเดียวกับสื่ออื่น ๆ ซึ่งโดยส่วนมากอินเทอร์เน็ตที่ใช้ทำการประชาสัมพันธ์ส่วนใหญ่มักจะใช้ผ่านทาง E-mail หรือระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และระบบข้อมูลจาก World Wide Web (WWW) โดยการจัดทำเป็น Website เพื่อให้ผู้รับสามารถเปิดเข้าไปดูและติดตามข้อมูลต่าง ๆ ได้ (บุปผาวรรณ ฤทธิ์สุวรรณ, 2550) หรือแม้กระทั่งในปัจจุบันก็เกิดช่องทางที่เพิ่มมากขึ้นสำหรับการประชาสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ตในรูปแบบออนไลน์ ผ่านแอปพลิเคชันต่าง ๆ

7. อื่น ๆ อาทิ หอกระจายข่าวซึ่งเป็นสื่อกระจายเสียงที่ถูกจัดตั้งขึ้น โดยการใช้พื้นที่ขนาดเล็กภายในชุมชน ซึ่งใช้ในการสื่อสารกับชาวบ้าน ในส่วนนี้ยังคงมีหลายหน่วยงานใช้หอกระจายข่าวเป็นสื่อกลาง โดยการส่งเทป แผ่นพับ ใบปลิว จดหมายข่าวหรือบทความ รวมทั้งหนังสือมาให้ผู้ดำเนินงานหอกระจายข่าวเป็นสื่อกลางในการช่วยเผยแพร่ ซึ่งหอกระจายข่าวเองนั้นไม่มีหน่วยงานใด

เป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงหรือผู้รับผิดชอบหลัก ทำให้หอกระจายข่าวมีการถูกรบกวนน้อยกว่าสื่อประเภทอื่น อีกทั้งสิ่งนี้นั้นจัดได้ว่าเป็นเสมือนการบังคับใช้ชุมชนให้ต้องมีการเข้ามาจัดการบริหารงานเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อชุมชนนั่นเอง สำหรับข้อด้อย เนื่องจากหน่วยงานที่เข้ามาสนับสนุนไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้ดำเนินงาน และหอกระจายข่าวส่วนใหญ่มักจะมีการดำเนินการอย่างไม่ต่อเนื่องและผู้ดำเนินรายการก็ได้ประโยชน์ไม่เต็มที่ ส่งผลทำให้การดำเนินงานหอกระจายข่าวไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร (บุปผาวรรณ ฤทธิ์สุวรรณ, 2550)

จากข้อมูลข้างต้นเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎี สื่อประชาสัมพันธ์ อนุมานได้ว่าประเภทของสื่อประชาสัมพันธ์นั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ กล่าวคือ สื่อที่เป็นบุคคลและสื่อที่ไม่ใช่บุคคล ซึ่งจากการศึกษาข้อมูลของสื่อประชาสัมพันธ์นี้ ผู้วิจัยจึงได้นำสื่อ 2 ประเภทดังกล่าวมาใช้ในการทำวิจัย เนื่องจากคาดว่า จะส่งผลต่อแนวโน้มในการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยด้วยเช่นกัน

6. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม

ความหมายของการมีส่วนร่วม

คาสเปอร์สัน และเบรทแบงค์ (Kasperson & Breitbank, 1974) อ้างถึงใน (ทานตะวัน อินทร์จันทร์, 2546) หน้า 19 ได้มีการให้ความหมายการมีส่วนร่วม ไว้ว่า เป็นการที่ประชาชนหรือกลุ่มคนทำตนเป็นผู้สร้างสรรค์กิจกรรมในกระบวนการพัฒนาซึ่งจะบังเกิดผล คือสามารถแสดงบทบาทที่มีความสร้างสรรค์ได้และผลของกิจกรรมนั้น จะต้องย้อนกลับมาสู่พวกเขาเอง รวมถึง United Nations Research Institute of Social Development (UNRISD) ได้มีการระบุความหมายว่าเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประชาชนในเรื่อง 1. การตัดสินใจ 2. การเข้าร่วมกิจกรรม 3. การร่วมรับผลประโยชน์อย่างเป็นธรรมที่เกิดจากกิจกรรมนั้น ๆ สหประชาชาติ (Nation, 1981) p. 11 ให้ความหมาย การมีส่วนร่วม (Participation) ไว้ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนา
2. การเข้ามีส่วนร่วมให้เกิดการพัฒนา
3. การเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในเรื่องพัฒนา

ลิส (Lisk, 1985) อ้างถึงใน (ปรีดา เจษฎารางกุล, 2550) หน้า 24) ได้มีการให้ความหมายการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนนั้นจะต้องมีความสัมพันธ์กับแนวคิดของการเชื่อใจและการยอมรับตนเองเพื่อที่จะนำไปสู่การมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างยั่งยืน ซึ่งจะสามารถสังเกตได้จากระดับความพึงพอใจ ระดับความไว้วางใจ รวมไปถึงจนถึงต้องครอบคลุมทัศนคติ ความคาดหวังและกิจกรรมที่ต้องปฏิบัติร่วมกัน

เฮต แฟร์ไชลด์ และคณะ (Fairchild, et. al., 1964) อ้างถึงใน (ทานตะวัน อินทร์จันทร์, 2546) หน้า 19) ได้มีการให้ความหมายของคำว่า “การมีส่วนร่วม” ไว้ ซึ่งการมีส่วนร่วมหมายถึง การที่ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมร่วมกัน หรือการเข้ามามีส่วนที่จะติดต่อสัมพันธ์กันและอาจหมายถึงสถานการณ์ทางสังคมด้วยก็ได้

วิลเลียม (Erwin, 1976) อ้างถึงใน (ปรีดา เจษฎารางกุล, 2550) หน้า 24) ได้ให้ความหมายของ “การมีส่วนร่วม” ไว้ว่า เป็นกระบวนการซึ่งให้ประชาชนเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานพัฒนาาร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ รวมถึงแก้ปัญหาของตนเอง โดยเน้นการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องอย่างแข็งขันกับประชาชน ซึ่งใช้ความคิดสร้างสรรค์และความชำนาญของประชาชนในการแก้ไขร่วมกับการใช้วิทยาการที่เหมาะสมและสนับสนุน มีการติดตามการปฏิบัติงานขององค์กรและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

อาภรณ์พันธ์ จันทรสว่าง (อาภรณ์พันธ์ จันทรสว่าง, 2522) หน้า 19 ได้มีการอธิบายเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนไว้ว่า “การมีส่วนร่วม (Participation)” นั้น เป็นผลซึ่งเกิดมาจากการเห็นพ้องต้องกันในเรื่องของความต้องการและทิศทางของการเปลี่ยนแปลง โดยความเห็นพ้องต้องกันจะต้องมีมากจนเกิดเป็นความคิดริเริ่มโครงการเพื่อปฏิบัติ อาจกล่าวได้ว่า กว่าจะเป็นความเห็นพ้องต้องกัน จะต้องมีความคิดริเริ่มโครงการเพื่อการปฏิบัติการณ์นั้น ๆ เหตุผลเบื้องต้นของการที่มีคนมารวมกันได้ ควรจะต้องมีการตระหนักว่า ปฏิบัติการทั้งหมด หรือการกระทำทั้งหมดที่ทำโดยกลุ่มหรือทำในนามกลุ่มนั้น เกิดการกระทำผ่านองค์กร (Organization) ดังนั้น องค์กรจะต้องเป็นเสมือนตัวนำให้บรรลุถึงความเปลี่ยนแปลงข้างต้น

ไพรัตน์ เตชะรินทร์ (2527, หน้า 6) อ้างถึงใน (ยุทธพงษ์ เข้าประมงค์, 2558) ได้มีการให้ความหมายของการมีส่วนร่วมของชุมชนว่า หมายถึง กระบวนการรัฐซึ่งได้มีการทำการส่งเสริม ชักนำ สนับสนุนและสร้างโอกาสให้ประชาชนในชุมชนทั้งในรูปส่วนบุคคล กลุ่มคน ชมรม สมาคม มูลนิธิและองค์กรอาสาสมัครรูปต่าง ๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่องร่วมกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และนโยบายการพัฒนาที่กำหนดไว้

ปรัชญา เวสารัชช (ปรัชญา เวสารัชช, 2528) หน้า 5 ได้ให้คำนิยามความหมายของการมีส่วนร่วมไว้ว่า เป็นการที่ประชาชนนั้นได้เข้ามาเกี่ยวข้องโดยการใช้ความพยายามหรือทรัพยากร ในส่วนของตนต่อกิจกรรมซึ่งมุ่งสู่การพัฒนาชุมชน โดยการมีส่วนร่วมต้องมีองค์ประกอบดังนี้

1. ประชาชนเข้าเกี่ยวข้องในกิจกรรมการพัฒนา
2. ผู้เข้าร่วมได้ใช้ความพยายามบางอย่างส่วนตัว เช่น ความคิด ความรู้ ความสามารถ แรงงาน หรือทรัพยากรบางอย่าง เช่น เงินและวัสดุในกิจกรรมพัฒนา

วรรณิการ์ ภูมิวงศ์พิทักษ์ (วรรณิการ์ ภูมิวงศ์พิทักษ์, 2540) หน้า 12 ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมไว้ ดังนี้ การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง กระบวนการที่ให้ประชาชน ไม่ว่าจะเป็นปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มคนที่เห็นพ้องต้องกันเข้ามามีส่วนร่วมรับผิดชอบในการดำเนินงาน โดยการร่วมคิด ร่วมลงมือปฏิบัติ ร่วมแบ่งปันผลประโยชน์ และร่วมในการติดตาม ประเมินผล

มรกต ศรีรัตนา (2535) อ้างถึงใน (ณรงค์ วาริชล, 2550) หน้า 5 ได้มีการให้ความหมายของการมีส่วนร่วมว่า “การมีส่วนร่วม” หมายถึง การเกี่ยวข้องกันทางด้านจิตใจ และอารมณ์ของบุคคลหนึ่งในสถานการณ์กลุ่ม ซึ่งผลของการเกี่ยวข้องดังกล่าวเป็นเหตุเร้าใจให้กระทำการ ให้บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มนั้น ทำให้เกิดการร่วมรับผิดชอบกับกลุ่ม

วิลเลียม (William, 1980) อ้างถึงใน (ธนวัฒน์ คำภีลานัน, 2550) หน้า 9 ได้ให้ความหมายว่า “การมีส่วนร่วม” หมายถึง การเกี่ยวข้องทางสังคมด้านจิตใจและอารมณ์ (Mental and Emotional Involvement) ของบุคคลหนึ่งในสถานการณ์ (Group Situation) ซึ่งผลของการเกี่ยวข้องดังกล่าวเป็นเหตุเร้าใจให้กระทำการให้ (Contribution) บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มนั้น ทำให้เกิดความรู้อีกส่วนรับผิดชอบกับกลุ่ม

จากความหมายของการมีส่วนร่วมข้างต้น อนุมานได้ว่า เป็นการที่ประชาชนหรือกลุ่มบุคคล หรือในงานวิจัยนี้อาจหมายถึงนิสิต นักศึกษา ที่มีแนวคิดหรือจุดมุ่งหมายในลักษณะที่เหมือนกันเข้ามาดำเนินการกิจกรรมนั้นให้แล้วเสร็จตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดแล้วรับผลประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งจำเป็นต้องเข้ามามีส่วนร่วมในทุกขั้นตอน อาทิ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์และการมีส่วนร่วมในการประเมินผลกิจกรรมนั้น ๆ

ทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม

ทฤษฎีการกระทำทางสังคม (The Theory of Social Action) ของ เยาวมาลย์ (เยาวมาลย์ จ้อยจุฬี, 2542) หน้า 15 - 16 ได้อธิบายถึงการกระทำทางสังคมของมนุษย์ (Action of Human) ในลักษณะที่สามารถนำไปปรับใช้ทางสังคมทั่วไป กล่าวคือ การกระทำใด ๆ ของมนุษย์จะขึ้นอยู่กับความสนใจและระบบค่านิยมของบุคคล

1. บุคลิกภาพของแต่ละบุคคล (Personality)
2. ระบบสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่ (Social System)
3. วัฒนธรรม (Culture) ในสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่และวัฒนธรรมนี้จะเป็นตัวกำหนดเกี่ยวกับความคิด ความเชื่อถือ (Idea of Believes) ความสนใจ (Primary of Interest) และระบบค่านิยมของบุคคล (Ystem of Value Orientation)

จำนง อติวัฒนสิทธิ์ (จำนง อติวัฒนสิทธิ์, 2532) หน้า 60 - 63 ได้ศึกษาเรื่องการกระทำของมนุษย์ (Human Action) โดยได้มีการกำหนดความหมายการกระทำว่าเป็นพฤติกรรมของมนุษย์ทั้งที่เป็นแบบเปิดและลึกลับ ซึ่งบุคคลผู้ทำนั้น กำหนดให้มีความหมายเป็นส่วนตัว ความเข้าใจในระบบความหมายเกิดขึ้นได้ 2 ประการ กล่าวคือ

1. ความหมายส่วนตัวจากการกระทำของบุคคลหนึ่งสามารถเข้าใจได้จากการสังเกตโดยตรง
2. มีการเข้าใจสิ่งเร้า เราสามารถแสดงความรู้สึกออกมาด้วยตัวเราเองในการให้เหตุผลซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของผู้นำหรือถ้าการกระทำของบุคคลไม่มีเหตุผลแล้วอาจจะเข้าในส่วนประกอบแห่งอารมณ์ที่มีการกระทำเกิดขึ้น โดยอาศัยการเข้าไปมีส่วนร่วมที่มีความเห็นอกเห็นใจต่อมนุษย์ผู้สังเกตไม่จำเป็น ต้องเห็นด้วยกับแนวทฤษฎีหรือจุดมุ่งหมายขั้นสูงสุดหรือค่านิยมของผู้นำ แต่โดยสติปัญญาแล้วเราอาจเข้าใจสถานการณ์และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้อง อีกนัยหนึ่งการกระทำบางอย่างเกิดขึ้นจากแรงกระตุ้นสามารถถือได้ว่าการอธิบายที่แท้จริงของการกระทำเพราะแรงกระตุ้น

จะมีอยู่ในส่วนลึกของจิตใจผู้กระทำและสำหรับผู้สังเกตนั้น แรงกระตุ้นเป็นพื้นฐานที่เหมาะสมสำหรับการศึกษาพฤติกรรม และเวเบอร์ได้กล่าวว่า การกระทำทางสังคม 4 ชั้น คือ

2.1 การกระทำที่มีเหตุผลเป็นการกระทำที่ใช้วิธีการอันเหมาะสมในอันที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ที่เลือกไว้อย่างมีเหตุผล การกระทำดังกล่าวมุ่งไปในด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม

2.2 การกระทำที่เกี่ยวกับค่านิยม เป็นการกระทำเช่นนี้มุ่งไปในด้านจริยธรรมและศีลธรรมอย่างอื่น เพื่อดำรงไว้ซึ่งความเป็นระเบียบในชีวิตทางสังคม

2.3 การกระทำตามประเพณี เป็นการกระทำที่ไม่เปลี่ยนแปลง โดยยึดแบบอย่างที่ทำกันมาในอดีตเป็นหลัก พฤติกรรมการกระทำตามประเพณีที่ไม่คำนึงถึงเหตุผล

ลักษณะและรูปแบบของการมีส่วนร่วม

แอนดรูว์ และสตีเฟล (Andrew & Stiefel, 1980) อ้างถึงใน (ทานตะวัน อินทร์จันทร์, 2546) หน้า 19) ได้กล่าวถึงลักษณะของการมีส่วนร่วมไว้ 4 ประการ คือ

1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ
2. การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการ
3. การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์
4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผล

อิระวัชร จันทรประเสริฐ (2541) อ้างถึงใน (ณรงค์ วาริชล, 2550) หน้า 6 กล่าวถึง การมีส่วนร่วมไว้ ดังนี้ **จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**

1. การมีส่วนร่วมในลักษณะตัวบุคคล เป็นการให้ความสำคัญกับปัจเจกบุคคลที่เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ

2. การมีส่วนร่วมในลักษณะของกลุ่มขบวนการ โดยที่มีการมุ่งสร้างพื้นฐานอำนาจจากการสร้างกลุ่มและโครงสร้างภายในหน่วยงาน

3. การมีส่วนร่วมในลักษณะโครงการ เป็นการให้ความสำคัญที่การจัดโครงการอันก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมที่ดี เน้นกลุ่มเป้าหมาย การถ่ายทอดระบบเทคนิค ความรู้ การกระจายอำนาจสู่ประชาชน

4. การมีส่วนร่วมในลักษณะสถาบัน เป็นการให้ความสำคัญในแง่ของการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสถาบัน มีการถ่ายทอดหรือขยายโครงสร้างอำนาจของกลุ่ม ผลประโยชน์และชนชั้นทางสังคม

5. การมีส่วนร่วมในลักษณะนโยบาย จะมุ่งเน้นเรื่องหลักการยอมรับการมีส่วนร่วมของประชาชนและผู้เสียเปรียบในสังคม และนำมากำหนดนโยบายและแผนงานระดับชาติ

แชพิน (Chapin) อ้างถึงใน (ยุพิน ระพิพันธุ์, 2544) หน้า 21 ได้ทำการศึกษาแบบของการมีส่วนร่วมและแบ่งการมีส่วนร่วมออกเป็น 4 แบบ ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมร่วมประชุม
2. การมีส่วนร่วมออกเงิน
3. การมีส่วนร่วมเป็นกรรมการ
4. การมีส่วนร่วมเป็นผู้นำ

โคเฮน และอัฟฮอฟฟ์ (Cohen & Uphoff, 1977) อ้างถึงใน (ธนวัฒน์ คำภีลานันท์, 2550) หน้า 21 - 22 ได้อธิบายและวิเคราะห์รูปแบบการมีส่วนร่วมไว้ โดยสามารถแบ่งออกเป็น 4 รูปแบบ คือ

1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ริเริ่มตัดสินใจ ดำเนินการตัดสินใจ และตัดสินใจลงมือปฏิบัติการ
2. การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ (Implementation) ประกอบไปด้วยการสนับสนุนทางด้านทรัพยากร การเข้าร่วมในการบริหาร และการประสานขอความร่วมมือ
3. การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ (Benefits) ทางด้านต่าง ๆ ประกอบไปด้วยผลประโยชน์ทางด้านวัสดุ ผลประโยชน์ทางสังคมและผลประโยชน์ส่วนบุคคล
4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) เกี่ยวกับการควบคุมและการตรวจสอบการดำเนินกิจกรรมทั้งหมด และเป็นการแสดงถึงการปรับตัวในการมีส่วนร่วมต่อไป

ขั้นตอนของการมีส่วนร่วม

โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์ (2528, หน้า 94) อ้างถึงใน (ทานตะวัน อินทร์จันทร์, 2546) หน้า 20 ได้มีการให้ขั้นตอนการมีส่วนร่วมของประชาชน ดังนี้

1. การค้นหาปัญหา สาเหตุของปัญหา และพิจารณาแนวทางแก้ไข
2. การตัดสินใจเลือกแนวทางแก้ไข และวางแผนหรือโครงการแก้ไขปัญหา
3. การปฏิบัติการแก้ไขปัญหตามแผนและโครงการที่วางไว้
4. การรับประโยชน์จากโครงการ
5. การประเมินผลโครงการ

ฉอาน วุฒิกรรรมรักษา (ฉอาน วุฒิธรรมรักษา, 2526) หนา 16 ไดจําแนกการมีส่วร่วมไว้ 5 ช้ันตอน คือ

1. ช้ันกำหนดความต้องการ
2. ช้ันวางแผนดำเนินการ
3. ช้ันตัดสินใจ
4. ช้ันดำเนินการ
5. ช้ันติดตามผลงาน

นอกจากนี้ ยังได้แบ่งลักษณะการเข้าร่วมไว้อีก เป็นการร่วมประชุม ร่วมแสดงความคิดเห็น ร่วมตัดสินใจ ร่วมออกแรง ร่วมออกเงิน วัสดุ อุปกรณ์ ร่วมเป็นกรรมการ

จอห์น และอัฟฮอฟ (Jonh & Uphoff, 1980) อ้างถึงใน (ทานตะวัน อินทร์จันทร์, 2546) หนา 21 ได้มีการแบ่งชนิดของการมีส่วนร่วมออกเป็น 4 ชนิด คือ

1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (ว่าควรทำอะไร)
2. การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ (Implementation) ประกอบด้วย การสนับสนุนด้านทรัพยากรการบริหาร และการประสานขอความร่วมมือ
3. การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ (Benefits) ไม่ว่าจะเป็ผลประโยชน์ทางด้านวัตถุ ผลประโยชน์ทางสังคม หรือผลประโยชน์ส่วนบุคคล
4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากข้อมูลข้างต้นเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎี การมีส่วนร่วม อนุมานได้ว่า การมีส่วนร่วมเป็นสิ่งทีส่งผลต่อแนวคิดหรือจุดมุ่งหมาย ความต้องการทีมีลักษณะคล้ายคลึงกัน เพื่อเข้ามาดำเนินกิจกรรมให้เสร็จตามเป้าประสงค์ ซึ่งมุ่งเน้นทีจะได้รับผลประโยชน์ร่วมกันจากการมีส่วนร่วมในทุกชั้นตอน โดยลักษณะการมีส่วนร่วม 4 ประการ ของ โคเฮน และอัฟฮอฟฟ์ (Cohen & Uphoff, 1977 อ้างถึงใน (ธนวัฒน์ คำภีลานัน, 2550) หนา 21 - 22 ได้แก่

- การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ อาทิ การริเริ่มตัดสินใจ ดำเนินการตัดสินใจ และตัดสินใจลงมือปฏิบัติการ เป็นต้น
- การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ อาทิ การสนับสนุนทางด้านทรัพยากร การเข้าร่วมในการบริหาร และการประสานขอความร่วมมือ เป็นต้น

- การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ อาทิ ผลประโยชน์ทางด้านวัสดุ ผลประโยชน์ทางสังคมและผลประโยชน์ส่วนบุคคล เป็นต้น
- การมีส่วนร่วมในการประเมินผลกิจกรรม อาทิ การควบคุมและการตรวจสอบ การดำเนินกิจกรรมทั้งหมด และเป็นการแสดงถึงการปรับตัวในการมีส่วนร่วมต่อไป เป็นต้น

โดยแบ่งลักษณะการมีส่วนร่วมตามลักษณะของกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ ออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

- กิจกรรมด้านวิชาการ หมายถึง การได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านวิชาการผ่านขั้นตอนและกระบวนการการมีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือแนวคิดที่วางไว้
- กิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ หมายถึง การได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพผ่านขั้นตอนและกระบวนการการมีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือแนวคิดที่วางไว้
- กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม หมายถึง การได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อมผ่านขั้นตอนและกระบวนการการมีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือแนวคิดที่วางไว้
- กิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม หมายถึง การได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมผ่านขั้นตอนและกระบวนการการมีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือแนวคิดที่วางไว้

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อับดุลเลาะ เจ๊ะหลง (อับดุลเลาะ เจ๊ะหลง, 2555) ได้ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรม นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จากการศึกษากรณีดังกล่าวผู้วิจัย พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานีมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับ “มาก” ผลจากการวิเคราะห์ทำให้ได้แนวทางการจัดกิจกรรมนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ดังนี้ มหาวิทยาลัยควรจัดให้มีเวทีแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ทางวิชาการของกลุ่มนักศึกษา เพื่อเป็นช่องทางในการถ่ายทอดองค์ความรู้จากการทำกิจกรรมระหว่างนักศึกษาตนเอง อีกทั้งควรจัดให้มีกิจกรรมที่ส่งเสริมสุขภาพร่วมกันกับกลุ่มนักศึกษาอาจารย์บุคลากรและผู้บริหารเพื่อสร้างความผูกพันระหว่างกัน และในส่วนของกิจกรรมนักศึกษานั้นควรที่จะต้องเอื้อต่อการพัฒนาชุมชน สร้างความ

สามัคคีและสามารถเข้าถึงกลุ่มบุคคลในชุมชนให้ดียิ่งขึ้น ตลอดจนการจัดกิจกรรมนักเรียนนั้น ควรที่จัดให้มีการส่งเสริมการยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

ศุภลักษณ์ ร่วมจิตร (ศุภลักษณ์ ร่วมจิตร, 2556) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีใน 5 ด้าน ประกอบไปด้วย ด้านกิจกรรมวิชาการ ด้านกิจกรรมกีฬา ด้านกิจกรรมพัฒนาสังคมและบำเพ็ญประโยชน์ ด้านกิจกรรมศิลปวัฒนธรรม และด้านกิจกรรมนักศึกษาสัมพันธ์ จำแนกตามเพศ ชั้นปีและคณะที่ศึกษา จากการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับ “มาก” 2) นักศึกษาชายและหญิง มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3) นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 4) นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะที่ต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สุรศักดิ์ ไชยวัง (สุรศักดิ์ ไชยวัง, 2552) ศึกษาความต้องการในการจัดกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา 5 ด้าน ประกอบไปด้วย ด้านวิชาการ ด้านกีฬาและส่งเสริมสุขภาพด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม ด้านนันทนาการและด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ผ่านการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษา จำแนกตามคณะวิชาและเขตพื้นที่ จากการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวผลการวิจัยพบว่า 1) ความต้องการในการจัดกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ส่วนใหญ่อยู่ในระดับ “มาก” โดยด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อมมีความต้องการมากที่สุด 2) ผลเปรียบเทียบความต้องการในการจัดกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เมื่อจำแนกตามตัวแปรคณะวิชา สรุปได้ว่า ด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม และด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และความต้องการในการจัดกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เมื่อจำแนกตามตัวแปรเขตพื้นที่สรุปได้ว่า ด้าน นันทนาการ และด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

กรสรวง มณีมาลา (กรสรวง มณีมาลา, 2552) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมชมรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงและเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในกิจกรรมชมรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่มีสถานภาพนักศึกษาต่างกัน ทางด้านเพศ คณะที่ศึกษา ชั้นปีที่ศึกษาและภูมิลำเนาและศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมตามความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลจากการศึกษากรณีดังกล่าวผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีระดับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมชมรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ทั้ง 4 ด้าน ประกอบไปด้วย ด้านวิชาการ ด้านกีฬา ด้านศิลปะและวัฒนธรรม และด้านบำเพ็ญประโยชน์ โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับ “มาก” 2) การมีส่วนร่วมในกิจกรรมชมรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงจำแนกตาม เพศ คณะที่ศึกษา ชั้นปีที่ศึกษาและภูมิลำเนา พบว่าโดยภาพรวมและรายด้าน อันประกอบด้วย ด้านวิชาการ ด้านกีฬา ด้านศิลปะและวัฒนธรรม และด้านบำเพ็ญประโยชน์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมตามความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงทั้ง 4 ด้าน ประกอบไปด้วย ด้านวิชาการ พบว่าควรจัดให้มีวันวิชาการบ่อยครั้งขึ้น เพื่อจะได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้กันและควรจัดกิจกรรมให้มีความเพลิดเพลินด้วย นอกจากนี้มุ่งให้การศึกษาเรียนรู้ ในส่วนของด้านกีฬาควรมีการประชาสัมพันธ์ให้มากกว่านี้ เพราะนักศึกษาบางคนมีความสามารถแต่ไม่มีโอกาสรับรู้และแต่ละชมรมในด้านกิจกรรมกีฬาอุปกรณ์ไม่พร้อม ไม่เป็นระเบียบ จึงควรส่งเสริมให้มากขึ้น ทางด้านศิลปะและวัฒนธรรม เห็นควรให้มีการประชาสัมพันธ์ให้มากกว่านี้และควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมและอนุรักษ์ความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละภาค ในส่วนของด้านบำเพ็ญประโยชน์ควรให้มีการสนับสนุนเรื่องทุนทรัพย์มากกว่านี้ และควรจัดให้มีการตรวจสอบงบประมาณและโครงการที่จัดกิจกรรม เพราะเท่าที่เป็นอยู่มีการนำงบประมาณไปใช้ในสิ่งที่ไม่ควร

อภิญา อภิสิทธิ์ฉวีนิช (อภิญา อภิสิทธิ์ฉวีนิช, 2553) ได้ศึกษาเรื่องบุคลิกภาพ มิตรภาพ การเห็นคุณค่าในตนเองและความสุขของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผลการศึกษาพบว่า 1) บุคลิกภาพของนิสิตด้านการแสดงออกตามความเปิดกว้างด้านการยอมรับผู้อื่นและด้านการมีสติอยู่ในระดับ “สูง” ส่วนบุคลิกภาพด้านความหวั่นไหวอยู่ในระดับ “ปานกลาง” 2) มิตรภาพของนิสิตอยู่ในระดับ “สูง” 3) การเห็นคุณค่าในตนเองของนิสิตอยู่ในระดับ “สูง” 4) ความสุขของนิสิตอยู่ในระดับ “ปานกลาง” 5) การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise regression analysis) พบว่า ตัวแปรจำนวน 8 ตัว สามารถพยากรณ์ความสุขของนิสิตได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และสามารถอธิบายได้ร้อยละ 26.7 โดยที่บุคลิกภาพ

ด้านความห้วนไหวนสามารถพยากรณ์ความสุขของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 การเห็นคุณค่าในตนเองด้านความรู้สึกว่า ตนมีความสำคัญ การเห็นคุณค่าในตนเองด้านความรู้สึกว่า ตนมีความสามารถและอาชีพอื่น ๆ ของมารดา (แม่บ้าน/ ว่างงาน/ เสียชีวิต) สามารถพยากรณ์ความสุขของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนมิตรภาพด้านการช่วยเหลือมิตรภาพด้านความปลอดภัยทางอารมณ์ บุคลิกภาพด้านการแสดงออกและบุคลิกภาพด้านการมีสติ สามารถพยากรณ์ความสุขของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์การถดถอยในการพยากรณ์ความสุขของนิสิตได้ดีที่สุดคือบุคลิกภาพด้านความห้วนไหว

วีรยา อักกะโชติกุล (วีรยา อักกะโชติกุล, 2552) ได้วิจัยเกี่ยวกับบทบาทสื่อบุคคลในการส่งเสริมการรับรู้องค์กรนวัตกรรมศึกษาการรับรู้บทบาทสื่อบุคคลและวิธีการสื่อสารในองค์กร เพื่อสร้างและส่งเสริมนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์รวมถึงบทบาทสื่ออื่น ๆ ในการสร้างและส่งเสริมความเป็นองค์กรนวัตกรรมขององค์กรต่าง ๆ ที่ได้รับรางวัลโดยเก็บข้อมูลจากองค์กร 6 แห่ง ซึ่งได้รับรางวัลบริษัทนวัตกรรมยอดเยี่ยมแห่งประเทศไทย โดยงานวิจัยนี้ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้บริหารองค์กรจำนวน 15 คน และแบบสอบถามกับ พนักงานในองค์กรจำนวน 105 คน และประชาชนที่มาใช้บริการจำนวน 420 คน จากการศึกษากรณีดังกล่าวผลการวิจัยพบว่า 1) สื่อบุคคลที่มีบทบาทต่อการรับรู้การเป็นองค์กรนวัตกรรมของบุคลากรในองค์กรส่วนใหญ่คือ ตัวผู้บริหาร ซึ่งสะท้อนวิสัยทัศน์และให้ความสำคัญกับการส่งเสริมนวัตกรรม รวมไปถึงการเป็นผู้ริเริ่มส่งเสริมและชักจูงให้บุคลากรมีการเรียนรู้วัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์อยู่เสมอ 2) วิธีการสื่อสารเพื่อสร้างและส่งเสริมความเป็นองค์กรนวัตกรรมที่พบมากที่สุด คือ การรณรงค์ให้มีการสร้างนวัตกรรมขึ้นในองค์กรโดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านการประกวดและแข่งขันผลงานทางนวัตกรรมภายในองค์กร และการเปิดช่องทางการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความคิดผ่านเว็บไซต์ภายในขององค์กร 3) ประชาชนส่วนใหญ่รับรู้ความเป็นองค์กรนวัตกรรมผ่านทางสื่อบุคคลและสื่ออื่น ๆ รวมถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพในส่วนของสื่อบุคคลรับรู้จากบุคลิกลักษณะการทำงานและการแต่งกายที่ดูคล่องแคล่วและทันสมัยในส่วนของสื่ออื่น ๆ และสภาพแวดล้อมทางกายภาพรับรู้ผ่านความโดดเด่นการมีเอกลักษณ์ และนำสมัยของตราสัญลักษณ์ (โลโก้) เพอร์เนเจอร์การจัดสถานที่และการใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ ภายในองค์กร

ศิรินทร์ทิพย์ ม่วงหืด (ศิรินทร์ทิพย์ ม่วงหืด, 2551) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดกิจกรรมนิสิต มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมโดยรวมและเป็นรายด้าน 4 ด้าน ประกอบไปด้วย กิจกรรมด้านกีฬา กิจกรรมด้านวิชาการ กิจกรรมด้านศิลปะและวัฒนธรรม และกิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ โดยการเปรียบเทียบกิจกรรมดังกล่าวจำแนกตาม เพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา คณะวิชาและคะแนนเฉลี่ยสะสม จากการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับ “มาก” ทุกด้าน และเมื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดกิจกรรม จำแนกตาม อายุ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะวิชาและเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่าอายุ คณะวิชาและชั้นปีที่ศึกษาที่ต่างกัน มีความเห็นต่อการจัดกิจกรรมนิสิตโดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ยกเว้น ชั้นปีที่ศึกษาที่ต่างกัน มีความเห็นต่อการจัดกิจกรรมนิสิตด้านบำเพ็ญประโยชน์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนเพศและเกรดเฉลี่ยสะสมที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมนิสิตโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Kalish and Bertes (1960, p. 292) อ้างถึงใน (ศิรินทร์ทิพย์ ม่วงหืด, 2551) หน้า 48) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทศนคติของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ในเรื่องของนักศึกษาไม่ค่อยสนใจร่วมกิจกรรม พบว่า ถ้านักศึกษามีความรู้และความสนใจในกิจกรรม จะมีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมนั้น และจะมีผลสืบเนื่องไปถึงการให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมนั้น ๆ ด้วย

Abbott (1988) อ้างถึงใน (กรสรวง มณีมาลา, 2552) หน้า 80) ศึกษาเรื่อง A study of the relationship between college involvement and maturity in college senior เพื่อที่จะยืนยันและขยายความข้อค้นพบ เกี่ยวกับบทบาทของการมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการพัฒนาของนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นการศึกษายอบเขตของการพัฒนาของนักศึกษา ในด้านวุฒิภาวะที่เป็นผลมาจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมมหาวิทยาลัยของนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยบอสตัน และศึกษาปัจจัยด้านวุฒิภาวะหลังที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมและวุฒิภาวะในการวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่าง 348 คนและเครื่องมือที่ใช้คือ แบบวัดวุฒิภาวะของฮิช เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมซึ่งข้อความรวบรวมมาจากการศึกษาของ Astin และแบบสอบถามเกี่ยวกับวุฒิภาวะหลังของนักศึกษาการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เป็นคู่ศึกษานัยสำคัญ ข้อค้นพบที่สำคัญมีดังนี้คือ (1) การมีส่วนร่วมกับอาจารย์มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาของนักศึกษาใน 2 ด้าน (2) การมีส่วนร่วมกับอาจารย์มีความสัมพันธ์ต่อคะแนนวุฒิภาวะทั้งหมดของ

นักศึกษา (3) เพศหญิง มีผลต่อระดับวุฒิภาวะในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (4) การเตรียมการทางวิชาการ มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการมีส่วนร่วม (5) ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาและคะแนนวุฒิภาวะโดยรวมไม่สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ (6) ผลรวมของคะแนนการพัฒนาของนักศึกษาสัมพันธ์กับความพึงพอใจประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย และ (7) คะแนนการมีส่วนร่วมทั้งหมดสัมพันธ์กับคะแนนด้านวุฒิภาวะอย่างมีนัยสำคัญ

Standford (1990) อ้างถึงใน (กรสรวง มณีมาลา, 2552) หน้า 81) ศึกษาเรื่อง The influence of extracurricular involvement on student development among campus leaders at two large 50 southeastern universities พบว่า อิทธิพลของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนอกหลักสูตรที่มีผลต่อการพัฒนานักศึกษาในด้านต่าง ๆ มี 3 ด้าน คือ การสร้างเป้าหมายที่ชัดเจน การพัฒนาสัมพันธภาพกับผู้อื่นอย่างมีวุฒิภาวะและความเป็นอิสระทางวิชาการโดยประชากรในการวิจัยเป็นผู้นำนักศึกษา ในมหาวิทยาลัย Florida State University และ University of Florida ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติระหว่างการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนอกหลักสูตรแบบองค์กรและพบการพัฒนาด้านการสร้างเป้าหมายที่ชัดเจนนั้นมีมาก

Billings (2001) อ้างถึงใน (กรสรวง มณีมาลา, 2552) หน้า 82) ศึกษาเรื่อง How student support programs, Services and activities affect retention rates among community college minority students พบว่า โครงการและกิจกรรมนักศึกษาที่จัดขึ้นในมหาวิทยาลัยสามารถเป็นสิ่งที่เพิ่มพูน ประสบการณ์การเรียนรู้ของนักศึกษาได้และประสบการณ์ที่ได้จากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จได้ในการศึกษา ซึ่งสถานศึกษาจึงต้องมีการกระตุ้นและสนับสนุนให้นักศึกษาได้เข้าร่วมโครงการต่าง ๆ และกิจกรรมนักศึกษาเพื่อเป็นการพัฒนานักศึกษา

Doohan (1969) อ้างถึงใน (สุรศักดิ์ ไชยวัง, 2552) หน้า 36) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงานและปัญหาต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมนักศึกษาผลการวิจัยพบว่า จำนวนอาจารย์ที่ปรึกษามีไม่เพียงพอการประสานงานของสถานศึกษาและหน่วยงานชุมชนมีน้อยเกินไปมีช่องว่างระหว่างผู้ใหญ่และวัยรุ่น ความเคร่งครัด การจัดการเรียนการสอน เป็นผลทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้

Harrold (1967) อ้างถึงใน (สุรศักดิ์ ไชยวัง, 2552) หน้า 36) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมนักศึกษาในมหาวิทยาลัย พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาเห็นว่า กิจกรรมนักศึกษาในด้านการปลูกฝัง พัฒนา และส่งเสริมบุคลิกภาพทุกด้านของนักศึกษา และการควบคุมการจัดกิจกรรมนักศึกษาขึ้นอยู่กับ เหตุผลทางด้านคุณธรรม และภูมิหลังของนักศึกษามากกว่ากฎเกณฑ์ของสถาบัน

Saggaf (1982) อ้างถึงใน (ศุภลักษณ์ ร่วมจิตร, 2556) หน้า 31) ได้ศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ค่านิยมและองค์ประกอบ ที่มีความสำคัญ ต่อการเปลี่ยนแปลงของนักศึกษาใหม่ในมหาวิทยาลัย พบว่า ประสบการณ์ด้านกิจกรรม นักศึกษามีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของนักศึกษาใหม่มากกว่าประสบการณ์ด้านการเรียน

Al-Kami (1987) อ้างถึงใน (ศุภลักษณ์ ร่วมจิตร, 2556) หน้า 32) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมนอกหลักสูตรของมหาวิทยาลัย King Saud University พบว่า ปัจจัยช่วยกระตุ้น ให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรม คือได้ประสบการณ์ในการทำงาน พัฒนาความเป็นผู้นำและความสนใจเข้าใจปัญหาชุมชน มีประโยชน์สำหรับงานวิชาการและทำให้รู้จักปกครองตนเอง ส่วนปัจจัยที่ทำให้ไม่สามารถร่วมทำงาน นอกมหาวิทยาลัย เนื่องจากกิจกรรมต้องใช้เวลามาก ความอายนอกกิจกรรมไม่น่าสนใจ นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ในทางที่ติดระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนมัธยมและวิทยาลัย

Baxer (1992) อ้างถึงใน (อัปเดตเลาะ เจ๊ะหลง, 2555) หน้า 171) ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มีต่อการพัฒนาด้านสติปัญญาของนักศึกษาผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน การมีส่วนร่วมในการจัดองค์กรนักศึกษา การจัดการด้านที่อยู่อาศัย การทำงานและประสบการณ์แลกเปลี่ยน มีส่วนช่วยให้นักศึกษาพัฒนาด้านสติปัญญา

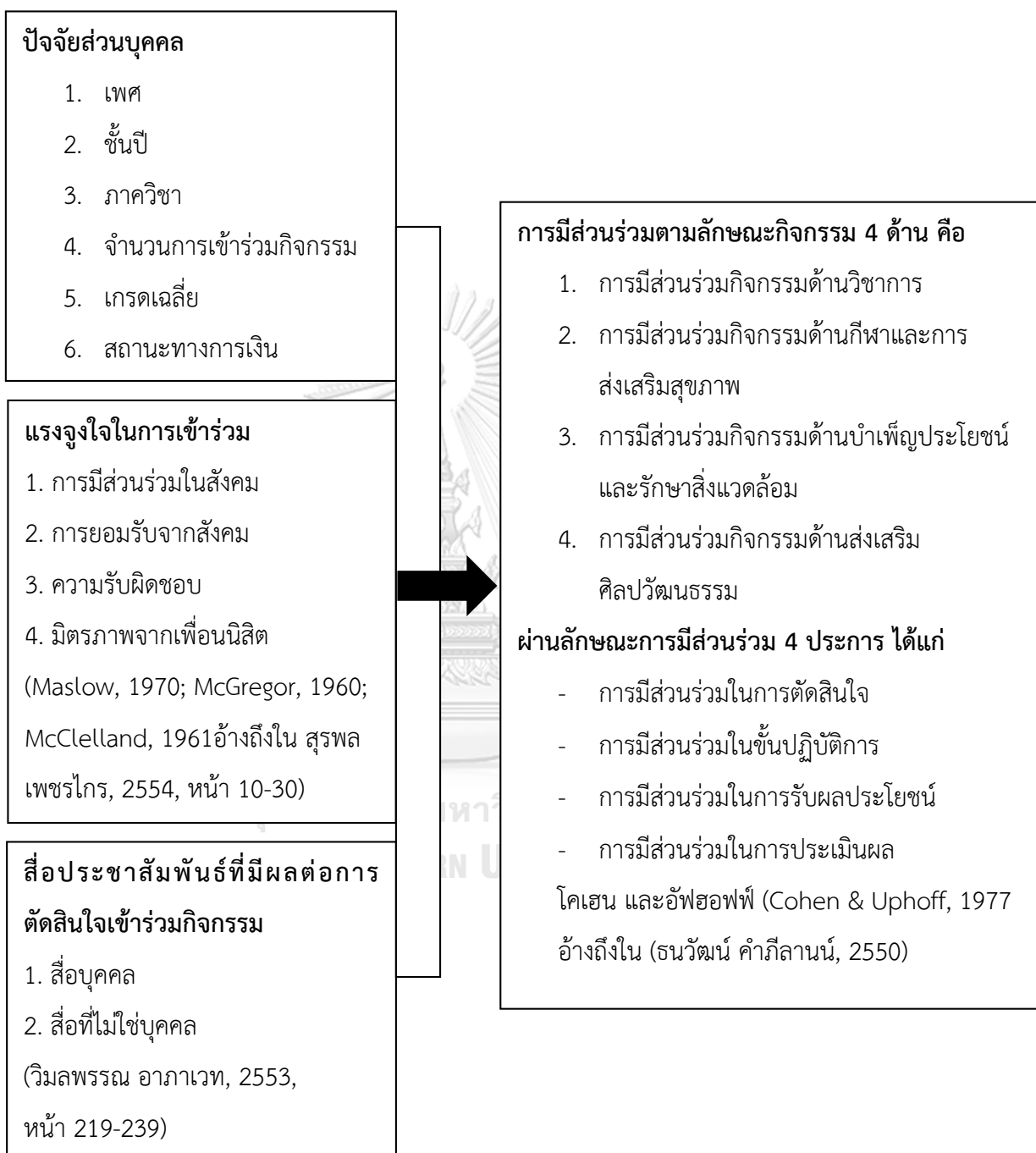
Chebator (1995) อ้างถึงใน (อัปเดตเลาะ เจ๊ะหลง, 2555) หน้า 171) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เกี่ยวกับโปรแกรมหลักสูตรที่มีผลต่อการพัฒนานักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกันด้านความเชื่อมั่น และการควบคุมอารมณ์เนื่องมาจากตัวแปรด้านภูมิหลัง กลุ่มที่เข้าร่วมโปรแกรมมีความเชื่อมั่น และการควบคุมอารมณ์ที่สูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม มีความสำเร็จในด้านความเชื่อมั่น สูงกว่าการควบคุมอารมณ์

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศพบว่า การพัฒนากิจกรรมนิสิตนั้น ถือได้ว่าเป็นสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก สืบเนื่องจากกิจกรรมนิสิตนั้นเป็นสิ่งที่จะช่วยให้นิสิตเหล่านั้น มีทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตให้ครบทุกด้านมากยิ่งขึ้น กิจกรรมนิสิตที่จัดขึ้นจึงมีความจำเป็นต้องตอบสนองต่อความต้องการของนิสิตด้วยเช่นกัน เพื่อให้กิจกรรมมีความน่าสนใจเพื่อที่นิสิตจะเกิดแรงจูงใจในการมาเข้าร่วมกิจกรรมในด้านต่าง ๆ ที่ตนเองต้องการ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้นิสิตได้รับการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตต่อไปได้

8. กรอบแนวคิดการวิจัย

จากตัวแปรที่กล่าวมาข้างต้น สามารถกำหนดเป็นรูปแบบกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรม นิสิตระดับปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นการศึกษาวิจัยเชิงผสมผสาน (Mixed methodology) โดยกำหนดรูปแบบการศึกษาเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ซึ่งเป็นการดำเนินงานวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือจำนวน 300 ชุด, สัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) นิสิต ผู้ดำเนินกิจกรรมเชิงลึกจำนวน 4 คน และการสัมภาษณ์กลุ่ม (Group interview) นิสิตผู้ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 8 คน โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ลักษณะประชากร
2. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือและวิธีการในการสุ่มตัวอย่าง
4. ความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของเครื่องมือในการเก็บข้อมูล
5. การสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูล
6. วิธีการรวบรวมข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ลักษณะประชากรของวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรเป้าหมายที่ใช้ศึกษาเชิงปริมาณครั้งนี้ คือ นิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี ประจำปีการศึกษา 2563 ทั้งที่เคยเข้าร่วมและไม่เคยเข้าร่วมตามประเภทกิจกรรม นิสิตของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 4 ชั้นปี โดยในแต่ละชั้นปี จะประกอบไปด้วย 4 ภาควิชา อันได้แก่ ภาควิชาการปกครอง ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา และภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์

ซึ่งจะมีการทำการเก็บตัวอย่างจำนวน 283 คน ซึ่งได้มาจากสูตรคำนวณหากกลุ่มตัวอย่างแบบทราบจำนวนประชากรของ Yamane (1967)

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่างของวิจัยเชิงปริมาณ

การเลือกกลุ่มตัวอย่างจะใช้วิธีในการสุ่มตัวอย่างแบบทราบจำนวนประชากรของ Taro Yamane (1967) ดังสมการ

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

$$= \frac{963}{1+963(0.05)^2}$$

$$\approx 283 \text{ คน}$$

โดย n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างคือ 0.05 มาจากการที่

ผู้วิจัยได้กำหนดค่าความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$

ดังนั้น ขนาดตัวอย่างที่เหมาะสม คือ 283 ชุด (เพื่อสำรองแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์)

เท่ากับ 17 ชุด รวมเป็น 300 ชุด

3. เครื่องมือและวิธีการในการสุ่มตัวอย่างของวิจัยเชิงปริมาณ

ขั้นตอนที่ 1 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยการกำหนดเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2563 ที่เคยเข้าร่วมและไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขั้นตอนที่ 2 ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified sampling) แจกแจงไปตามชั้นปีและภาควิชา เพื่อให้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 300 ตัวอย่างโดยใช้สูตร ดังนี้

ชั้นปี/ภาควิชา	ขนาดประชากร(คน)	ขนาดกลุ่มตัวอย่าง(คน)
ปี 1 การปกครอง	54	54 (300/963) = 16
ปี 1 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	61	61 (300/963) = 20
ปี 1 สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	58	58 (300/963) = 19
ปี 1 รัฐประศาสนศาสตร์	54	54 (300/963) = 16

ชั้นปี/ภาควิชา	ขนาดประชากร(คน)	ขนาดกลุ่มตัวอย่าง(คน)
ปี 2 การปกครอง	57	57 (300/963) = 18
ปี 2 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	56	56 (300/963) = 17
ปี 2 สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	54	54 (300/963) = 16
ปี 2 รัฐประศาสนศาสตร์	49	49 (300/963) = 16
ปี 3 การปกครอง	63	63 (300/963) = 19
ปี 3 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	70	70 (300/963) = 22
ปี 3 สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	67	67 (300/963) = 21
ปี 3 รัฐประศาสนศาสตร์	67	67 (300/963) = 21
ปี 4 การปกครอง	56	56 (300/963) = 17
ปี 4 ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	76	76 (300/963) = 24
ปี 4 สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	65	65 (300/963) = 21
ปี 4 รัฐประศาสนศาสตร์	56	56 (300/963) = 17
รวม	963	300

ตาราง 2 วิธีการสุ่มตัวอย่างจากแต่ละชั้นปีและภาควิชา

4. ความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของเครื่องมือของวิจัยเชิงปริมาณ

ในการเก็บข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะดำเนินการควบคุมคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

1. การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) โดยการนำแบบสอบถามไปสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อทำการพิจารณาและตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาในแบบสอบถาม รวมถึงโครงสร้างของชุดคำถามที่ใช้วัดตัวแปรต่าง ๆ แล้วจึงจะนำแบบสอบถามไปทำการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้มีความชัดเจน เข้าใจง่ายและครอบคลุมองค์ประกอบของตัวแปรอย่างครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2. การทดสอบความเชื่อมั่นของชุดคำถามที่ใช้วัดตัวแปร (Reliability of measurement) ดำเนินการนำแบบสอบถามที่ได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่ได้รับการแก้ไขไปทดสอบ ก่อนนำไปใช้จริง (Pre-test กับกลุ่มประชากรนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จำนวน 20 คน) เพื่อวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรของ Cronbach เพื่อคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Cronbach alpha) (Cronbach, 1951) pp. 297-334 ได้เท่ากับ 0.970

การแปลความหมายว่าค่าความเชื่อมั่นที่คำนวณได้ควรมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 เท่านั้น กล่าวคือ ถ้าหากว่าเครื่องมือการวัดหรือแบบสอบถามใดมีประสิทธิภาพผู้ตอบย่อมจะสามารถตอบคำตอบที่คงที่ ในส่วนของคะแนนจากผลตอบแต่ละครั้งก็จะคงที่ ทำให้ค่าความเชื่อมั่นที่คำนวณได้นั้น จะมีความใกล้เคียงกับ 1 หรือเท่ากับ 1 ในกรณีที่ไม่มีความคลาดเคลื่อนเลย แต่ในทางตรงกันข้ามหากแบบทดสอบใดที่ขาดความเที่ยง ค่าความเชื่อมั่นจะลดลงไปเรื่อย ๆ จนเข้าใกล้ 0 (ศูนย์) และถ้าหากว่าค่าความเชื่อมั่นเป็น 0 แล้วนั้น ย่อมชี้ให้เห็นได้ว่า แบบทดสอบนั้นไม่มีความเที่ยงเลย เพราะฉะนั้น แบบทดสอบที่ดีควรมีค่าความเชื่อมั่นอย่างน้อยที่ 0.7

5. วิธีการรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบแบบสอบถาม โดยได้ทำการแบ่งแบบสอบถาม ออกเป็น 4 ส่วน ประกอบไปด้วย

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ ชั้นปี ภาควิชา จำนวนการเข้าร่วมกิจกรรม โดยจะเป็นคำถามให้เลือกตอบ

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมตามประเภทของกิจกรรมนิสิต ซึ่งในส่วนนี้คำถามมีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายปิด โดยใช้ระดับการวัดข้อมูล ประเภทอันตรภาคชั้น (Interval scale) เป็นการวัดแบบ Likert scale มี 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้ คะแนน ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตที่น้อยที่สุด

โดยในส่วนของวิธีการแปรผลแบบสอบถามส่วนนี้ได้ใช้ค่าเฉลี่ย ตามเกณฑ์คะแนน
ดังนี้ (วิชิต อุ๋อัน, 2550) หน้า 114

- 4.21-5.00 หมายถึง มากที่สุด
- 3.41-4.20 หมายถึง มาก
- 2.61-3.40 หมายถึง ปานกลาง
- 1.81-2.60 หมายถึง น้อย
- 1.00-1.80 หมายถึง น้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยที่วัดได้	การมีส่วนร่วมตามประเภทของกิจกรรมนิสิต
4.21-5.00	การมีส่วนร่วมตามประเภทของกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “มากที่สุด”
3.41-4.20	การมีส่วนร่วมตามประเภทของกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “มาก”
2.61-3.40	การมีส่วนร่วมตามประเภทของกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “ปานกลาง”
1.81-2.60	การมีส่วนร่วมตามประเภทของกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “น้อย”
1.00-1.80	การมีส่วนร่วมตามประเภทของกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “น้อยที่สุด”

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยที่วัดได้ของการมีส่วนร่วมตามประเภทของกิจกรรมนิสิต

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจ โดยจะเป็นการวัดระดับแรงจูงใจที่
ส่งผลต่อ การตัดสินใจมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต ซึ่งในส่วนนี้คำถามมีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายปิด
โดยใช้ระดับการวัดข้อมูล ประเภทอันตรภาคชั้น (Interval scale) เป็นการวัดแบบ Likert scale มี 5
ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้ คะแนน ดังนี้

- ระดับ 5 หมายถึง ระดับแรงจูงใจมากที่สุด
- ระดับ 4 หมายถึง ระดับแรงจูงใจมาก
- ระดับ 3 หมายถึง ระดับแรงจูงใจปานกลาง
- ระดับ 2 หมายถึง ระดับแรงจูงใจน้อย
- ระดับ 1 หมายถึง ระดับแรงจูงใจน้อยที่สุด

โดยในส่วนของวิธีการแปรผลแบบสอบถามส่วนนี้ได้ใช้ค่าเฉลี่ย ตามเกณฑ์คะแนน
ดังนี้ (วิชิต อุ๋อัน, 2550) หน้า 114

4.21-5.00 หมายถึง มากที่สุด

3.41-4.20 หมายถึง มาก

2.61-3.40 หมายถึง ปานกลาง

1.81-2.60 หมายถึง น้อย

1.00-1.80 หมายถึง น้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยที่วัดได้	ระดับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต
4.21-5.00	ระดับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “มากที่สุด”
3.41-4.20	ระดับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “มาก”
2.61-3.40	ระดับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “ปานกลาง”
1.81-2.60	ระดับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “น้อย”
1.00-1.80	ระดับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “น้อยที่สุด”

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยที่วัดได้ของระดับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต ซึ่ง
ในส่วนนี้คำถามมีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายปิด โดยใช้ระดับการวัดข้อมูล ประเภทอันตรภาคชั้น
(Interval scale) เป็นการวัดแบบ Likert scale มี 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้ คะแนน ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง สื่อที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง สื่อที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมมาก

ระดับ 3 หมายถึง สื่อที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง สื่อที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง สื่อที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมน้อยที่สุด

โดยในส่วนของวิธีการแปรผลแบบสอบถามส่วนนี้ได้ใช้ค่าเฉลี่ย ตามเกณฑ์คะแนน
ดังนี้ (วิจิต อุ๋อัน, 2550) หน้า 114

4.21-5.00 หมายถึง มากที่สุด

3.41-4.20 หมายถึง มาก

2.61-3.40 หมายถึง ปานกลาง

1.81-2.60 หมายถึง น้อย

1.00-1.80 หมายถึง น้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยที่วัดได้	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต
4.21-5.00	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับ “มากที่สุด”
3.41-4.20	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “มาก”
2.61-3.40	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “ปานกลาง”
1.81-2.60	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “น้อย”
1.00-1.80	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตอยู่ในระดับ “น้อยที่สุด”

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยที่วัดได้ของสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต

6. วิธีการรวบรวมข้อมูลและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บข้อมูลวิจัยเชิงปริมาณ

วิธีการรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ใช้แหล่งข้อมูลปฐมภูมิและแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) รวบรวมจากแบบสอบถามที่ได้รับข้อมูลจากนิสิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2563 ทั้งที่เคยเข้าร่วมและไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) ในส่วนนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า หนังสือวารสาร สิ่งพิมพ์และเอกสารตีพิมพ์เผยแพร่ของหน่วยงานต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิธีการเก็บรวบรวม ข้อมูลปฐมภูมิ ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้เก็บข้อมูลตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยเชิงปริมาณ

ในส่วนนี้เป็นการนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากการสอบถามกลุ่มตัวอย่าง โดยจะถูกนำมาประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS/ PC (Statistical package for social science) ซึ่งในส่วนของตัวแปรต่าง ๆ จะถูกนำมาลงรหัส เพื่อเปลี่ยนสภาพข้อมูลให้อยู่ในรูปตัวเลข แล้วจึงจะนำมาวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อธิเช่น เพศ ชั้นปี ภาควิชา โดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics) เพื่อใช้ในการทดสอบสมมติฐานว่ามีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยผ่านการวิเคราะห์การตัดสินใจเข้าร่วมตามประเภทของกิจกรรมนิสิต ซึ่งจำแนกตามตัวแปรเกี่ยวกับแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต และตัวแปรเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต ผ่านการใช้การทดสอบค่าสถิติการวิเคราะห์

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมตามประเภทของกิจกรรม
นิสิต ใช้สถิติ One-way Anova t-test, F-test เพื่อทดสอบความแตกต่างของตัวแปร

สมมติฐานที่ 2 แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต ใช้สถิติ Multiple
linear regression เพื่อทดสอบความมีอิทธิพลของตัวแปร

สมมติฐานที่ 3 สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตใช้สถิติ Simple
linear regression เพื่อทดสอบความมีอิทธิพลของตัวแปร

ลักษณะประชากรของวิจัยเชิงคุณภาพ

ประชากรเป้าหมายที่ใช้ศึกษาเชิงคุณภาพในครั้งนี้ คือ นิสิตคณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรี ประจำปีการศึกษา 2563 ทั้งที่เคยเข้าร่วมและไม่เคยเข้า
ร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิตของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 4 ชั้นปี โดยในแต่ละ
ชั้นปีจะประกอบไปด้วย 4 ภาควิชา อันได้แก่ ภาควิชาการปกครอง ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่าง
ประเทศ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา และภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์

เครื่องมือและวิธีการในการสุ่มตัวอย่างของวิจัยเชิงคุณภาพ

ขั้นตอนที่ 1 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยกำหนด
เลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตผู้ดำเนินกิจกรรม จำนวน 4 คน และการสัมภาษณ์กลุ่ม (Group
interview) นิสิตผู้ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 8 คน

ขั้นตอนที่ 2 ทำการเก็บตัวอย่างตามสะดวกโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 4 ชุด
โดยการทำการสัมภาษณ์ด้วยคำถามปลายเปิด จำนวน 6 ข้อ และทำการเก็บตัวอย่างตามสะดวกโดย
การสัมภาษณ์แบบกลุ่ม จำนวน 8 คน โดยการทำการสัมภาษณ์ด้วยคำถามปลายเปิด จำนวน 6 ข้อ

วิธีการรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ

1. ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก โดยใช้คำถามปลายเปิด 6 ข้อ สำหรับผู้มีส่วนร่วม
กิจกรรมนิสิต ได้แก่

- 1.1 ท่านได้รับแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตจากสาเหตุใด
- 1.2 ท่านคิดว่าสื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมประเภทใด ที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าร่วม
กิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์
- 1.3 ท่านคาดว่าจะได้รับประโยชน์ด้านใดบ้าง จากการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต

1.4 ท่านพบปัญหาอะไรบ้าง ในการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต

1.5 ท่านต้องการให้คณะให้การสนับสนุนการดำเนินงานกิจกรรมนิสิต ในด้านใดบ้าง

1.6 ท่านมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนิสิตในแต่ละด้านอย่างไรบ้าง

ใช้การสัมภาษณ์กลุ่ม โดยใช้คำถามปลายเปิด 6 ข้อ สำหรับผู้ไม่เคยมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต ได้แก่

1.1 ท่านได้รับแรงจูงใจในการไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตจากสาเหตุใด

1.2 ท่านคิดว่าสื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมประเภทใด ที่ส่งผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต

1.3 ท่านคาดว่าจะได้รับประโยชน์ด้านใดบ้างหากมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต

1.4 ท่านพบปัญหาอะไรบ้างในการที่ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต

1.5 ท่านต้องการให้คณะให้การสนับสนุนการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต ในด้านใดบ้าง

1.6 ท่านมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนิสิตในแต่ละด้านอย่างไรบ้าง

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยเชิงคุณภาพ

นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก และการสัมภาษณ์กลุ่มจากนิสิตผู้ดำเนินงานกิจกรรมนิสิต และนิสิตผู้ไม่เคยมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต มาสรุปประเด็นและนำมาอภิปรายผลสนับสนุนในแต่ละสมมติฐาน (Content analysis)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mixed methodology) โดยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative research) และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ดำเนินงานวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลจำนวน 300 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามทั้งหมด เพื่อนำมาทำการวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยนำเสนอผลการทดสอบและวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 5 ข้อมูลเชิงอนุมานของผลการทดสอบสมมติฐาน

สำหรับสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ในบทนี้มีความหมายดังต่อไปนี้

\bar{X}	หมายถึง ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง
SD	หมายถึง ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
n	หมายถึง จำนวนของตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์
R	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R Square	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
Adjusted R Square	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เมื่อปรับแล้ว

B	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปแบบ คะแนนดิบ
Beta	หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปแบบ คะแนนมาตรฐาน
Std.Error	หมายถึง ความคลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาด
Std.Error of the estimate	หมายถึง ความคลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาดประมาณ

4.1 ผลวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ	อันดับ
ชาย	92	30.7	2
หญิง	197	65.7	1
อื่นๆ	11	3.7	3
รวม	300	100.0	

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

จากตารางที่ 6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 65.7 เป็นเพศชาย ร้อยละ 30.7 และเพศอื่นๆ ร้อยละ 3.7 ตามลำดับ

ชั้นปี	จำนวน(คน)	ร้อยละ	อันดับ
ชั้นปี 1	71	23.7	3
ชั้นปี 2	67	22.3	4
ชั้นปี 3	83	27.7	1
ชั้นปี 4	79	26.3	2
รวม	300	100.0	

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปี

จากตารางที่ 7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในชั้นปี 3 คิดเป็นร้อยละ 27.7 ศึกษาอยู่ในชั้นปี 4 คิดเป็นร้อยละ 26.3 ศึกษาอยู่ในชั้นปี 1 คิดเป็นร้อยละ 23.7 และศึกษาอยู่ในชั้นปี 2 คิดเป็นร้อยละ 22.3 ตามลำดับ

ภาควิชา	จำนวน(คน)	ร้อยละ	อันดับ
ภาควิชาการปกครอง	70	23.3	3
ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	83	27.7	1
ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	77	25.7	2
ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์	70	23.3	3
รวม	300	100.0	

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภาควิชา

จากตารางที่ 8 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 27.7 ศึกษาอยู่ในภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คิดเป็นร้อยละ 25.7 ศึกษาอยู่ในภาควิชาการปกครองและภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 23.3 ตามลำดับ

จำนวนการเข้าร่วมกิจกรรม	จำนวน(คน)	ร้อยละ	อันดับ
1-3 ครั้งต่อภาคการศึกษา	187	62.3	3
4-6 ครั้งต่อภาคการศึกษา	48	16.0	1
มากกว่า 6 ครั้งต่อภาคการศึกษา	32	10.7	2
ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม	33	11.0	3
รวม	300	100.0	

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนการเข้าร่วมกิจกรรม

จากตารางที่ 9 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรม 1-3 ครั้งต่อภาคการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 62.3 เข้าร่วมกิจกรรม 4-6 ครั้งต่อภาคการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 16.0 ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 11.0 และเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่า 6 ครั้งต่อภาคการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 10.7 ตามลำดับ

เกรดเฉลี่ย	จำนวน(คน)	ร้อยละ	อันดับ
ต่ำกว่า 2.50	10	3.3	4
2.50-3.00	60	20.0	3
3.01-3.50	131	43.7	1
มากกว่า 3.50	99	33.0	2
รวม	300	100.0	

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเกรดเฉลี่ย

จากตารางที่ 10 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยระหว่าง 3.01-3.50 คิดเป็นร้อยละ 43.7 มีเกรดเฉลี่ยมากกว่า 3.50 คิดเป็นร้อยละ 33.0 มีเกรดเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.00 คิดเป็นร้อยละ 20.0 และมีเกรดเฉลี่ย ต่ำกว่า 2.50 คิดเป็นร้อยละ 3.3 ตามลำดับ

สถานะทางการเงิน	จำนวน(คน)	ร้อยละ	อันดับ
รายได้ไม่เพียงพอ	36	12.0	4
รายได้เพียงพอต่อสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต	108	36.0	3
รายได้เพียงพอต่อสิ่งที่มีราคาแพงบางครั้ง	125	41.7	1
รายได้เพียงพอต่อทุกความต้องการ	31	10.3	2
รวม	300	100.0	

ตาราง 11 จำนวนและร้อยละ ของผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานะทางการเงิน

จากตารางที่ 11 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีรายได้เพียงพอต่อสิ่งที่มีราคาแพงบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.7 มีรายได้เพียงพอต่อสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต คิดเป็นร้อยละ 36.0 มีรายได้ไม่เพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 12.0 และมีรายได้เพียงพอต่อทุกความต้องการ คิดเป็นร้อยละ 10.3 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิตระดับ
ปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์ข้อมูล การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้หลักเกณฑ์แต่ละช่วงคะแนนเท่ากัน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ น้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ น้อยที่สุด

ด้านวิชาการ	\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
1.1 มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม	2.57	1.24	น้อย	3
1.2 มีส่วนร่วมในขั้นปฏิบัติการในกิจกรรม	2.69	1.25	ปานกลาง	4
1.3 มีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม	3.07	1.21	ปานกลาง	1
1.4 มีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม	2.83	1.26	ปานกลาง	2
รวม	2.79	1.06	ปานกลาง	

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิต ระดับประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ

จากตารางที่ 12 แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิต ระดับประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.79 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.06 คือ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิต ระดับประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ อันดับแรกคือ การมีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.07 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสองคือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.83 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสามคือ การมี

ส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.69 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสี่คือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.57 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
1.1 มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม	2.34	1.39	น้อย	3
1.2 มีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการในกิจกรรม	2.49	1.46	น้อย	1
1.3 มีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม	2.47	1.45	น้อย	2
1.4 มีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม	2.34	1.36	น้อย	3
รวม	2.41	1.35	น้อย	

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

จากตารางที่ 13 แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.41 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.35 คือ อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ อันดับแรกคือ การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.49 อยู่ในระดับน้อย อันดับสองคือ การมีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.47 อยู่ในระดับน้อย อันดับสามคือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม และการมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.34 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษา สิ่งแวดล้อม	\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
1.1 มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม	2.32	1.30	น้อย	4
1.2 มีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการในกิจกรรม	2.51	1.36	น้อย	2
1.3 มีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จาก กิจกรรม	2.58	1.40	น้อย	1
1.4 มีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัด กิจกรรม	2.38	1.28	น้อย	3
รวม	2.44	1.25	น้อย	

**ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภท
กิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม**

จากตารางที่ 14 แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.44 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.25 คือ อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม อันดับแรกคือ การมีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.58 อยู่ในระดับน้อย อันดับสองคือ การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.51 อยู่ในระดับน้อย อันดับสามคือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.38 อยู่ในระดับน้อย อันดับสี่คือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.32 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม	\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
1.1 มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม	2.39	1.30	น้อย	3
1.2 มีส่วนร่วมในขั้นปฏิบัติการในกิจกรรม	2.43	1.31	น้อย	1
1.3 มีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม	2.40	1.31	น้อย	2
1.4 มีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม	2.26	1.24	น้อย	4
รวม	2.37	1.23	น้อย	

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

จากตารางที่ 15 แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.37 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.23 คือ อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม อันดับแรกคือ การมีส่วนร่วมในขั้นปฏิบัติการในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.43 อยู่ในระดับน้อย อันดับสองคือ การมีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.40 อยู่ในระดับน้อย อันดับสามคือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.39 อยู่ในระดับน้อย อันดับสี่คือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.26 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์ข้อมูล การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้หลักเกณฑ์แต่ละช่วงคะแนนเท่ากัน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ น้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ น้อยที่สุด

ด้านการมีส่วนร่วมในสังคม	\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
1.1 ท่านรู้สึกได้รับการพัฒนาทักษะใน ส่วนของการทำงานร่วมกับผู้อื่นผ่านการ เข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	3.43	1.226	มาก	1
1.2 ท่านรู้สึกมีโอกาสนำประโยชน์และใช้ ความสามารถของตนเพื่อสังคม ผ่านการ เข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	3.24	1.22	ปานกลาง	3
1.3 ท่านรู้สึกเข้าใจถึงสภาพการทำงาน ร่วมกันในสังคม ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิต	3.41	1.24	มาก	2
รวม	3.36	1.14	ปานกลาง	

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

จากตารางที่ 16 ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรม นิสิต ประเภทด้านการมีส่วนร่วมในสังคม พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.36 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.14 คือ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรม นิสิต ประเภทด้านการมีส่วนร่วมในสังคม อันดับแรกคือ นิสิตรู้สึกได้รับการพัฒนาทักษะในส่วนของการทำงานร่วมกับผู้อื่นผ่านการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.43 อยู่ในระดับมาก อันดับสองคือ นิสิตรู้สึกเข้าใจถึงสภาพการทำงานร่วมกันในสังคม ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.41 อยู่ในระดับมาก อันดับสามคือ นิสิตรู้สึกมีโอกาสทำประโยชน์และใช้ความสามารถของตนเองเพื่อสังคม ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.24 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ด้านการยอมรับจากสังคม	\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
2.1 ท่านรู้สึกได้รับการพัฒนาทักษะ ใน ส่วนของความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีผ่าน การเข้าร่วมกิจกรรม นิสิต	3.28	1.20	ปานกลาง	1
2.2 ท่านมีโอกาสแสดงความรู้ ทักษะ ต่างๆ และความสามารถของตนเอง ผ่าน การเข้าร่วมกิจกรรม นิสิต	3.13	1.17	ปานกลาง	3
2.3 ท่านรู้สึกได้รับการพัฒนาบุคลิกภาพ และทักษะอื่น ๆ เพื่อการวางตัวที่ นำเชื่อถือ ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิต	3.21	1.22	ปานกลาง	2
รวม	3.21	1.12	ปานกลาง	

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรม นิสิต ประเภทด้านการยอมรับจากสังคม

จากตารางที่ 17 ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรม นิสิต ประเภทด้านการยอมรับจากสังคม พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.21 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.12 คือ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรม นิสิต ประเภทด้านการยอมรับจากสังคม อันดับแรกคือ นิสิตรู้สึกได้รับการพัฒนาทักษะ ในส่วนของความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีผ่านการเข้าร่วมกิจกรรม นิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.28 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสองคือ นิสิตรู้สึก

ได้รับการพัฒนาบุคลิกภาพ และทักษะอื่น ๆ เพื่อการวางตัวที่น่าเชื่อถือ ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.21 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสามคือ นิสิตมีโอกาสแสดงความรู้ ทักษะ ต่างๆ และความสามารถของตนเอง ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.13 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ด้านความรับผิดชอบ	\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
3.1 ท่านรู้สึกมีความอดทนอดกลั้น ในการทำงานต่าง ๆ จนสามารถทำงานสำเร็จ ล่วงมากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	3.54	1.19	มาก	1
3.2 ท่านรู้สึกมีระเบียบวินัยและรักษาเวลา ในส่วนของการรับผิดชอบสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	3.44	1.17	มาก	2
3.3 ท่านรู้สึกว่ากิจกรรมนิสิตช่วยฝึกฝนให้ท่านสามารถทำงานจนบรรลุผลสำเร็จได้โดยไม่ต้องมีคนมากำกับดูแลมากนัก	3.30	1.16	ปานกลาง	3
รวม	3.43	1.10	มาก	

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านความรับผิดชอบ

จากตารางที่ 18 ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านความรับผิดชอบ พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.43 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.10 คือ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านความรับผิดชอบ อันดับแรกคือนิสิตรู้สึกมีความอดทนอดกลั้น ในการทำงานต่าง ๆ จนสามารถทำงานสำเร็จล่วงมากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.54 อยู่ในระดับมาก อันดับสองคือนิสิตรู้สึกมีระเบียบวินัยและรักษาเวลา ในส่วนของการรับผิดชอบสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.44 อยู่ในระดับมาก อันดับสามคือนิสิตรู้สึกว่ากิจกรรมนิสิตช่วยฝึกฝนให้ท่านสามารถทำงานจนบรรลุผลสำเร็จได้โดยไม่ต้องมีคนมากำกับดูแลมากนัก มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.30 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต	\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
4.1 ท่านได้พบปะเพื่อนนิสิตในคณะและต่างคณะเพิ่มมากขึ้นจากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	3.67	1.28	มาก	1
4.2 ท่านมีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ รวมถึงประสบการณ์ และความคิดเห็นระหว่างเพื่อนนิสิตด้วยกันมากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	3.52	1.27	มาก	3
4.3 ท่านรู้สึกมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	3.56	1.29	มาก	2
รวม	3.58	1.22	มาก	

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

จากตารางที่ 19 ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.58 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.10 คือ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต อันดับแรกคือ นิสิตได้พบปะเพื่อนนิสิตในคณะและต่างคณะเพิ่มมากขึ้นจากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.67 อยู่ในระดับมาก อันดับสองคือ นิสิตรู้สึกมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.56 อยู่ในระดับมาก อันดับสามคือ นิสิตมีโอกาสดูแลแลกเปลี่ยนความรู้ รวมถึงประสบการณ์ และความคิดเห็นระหว่างเพื่อนนิสิตด้วยกันมากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.52 อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิเคราะห์ข้อมูล การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้หลักเกณฑ์แต่ละช่วงคะแนนเท่ากัน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ น้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายถึง มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ น้อยที่สุด

สื่อบุคคล	\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
1.1 ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำจากอาจารย์	1.92	1.12	น้อย	4
1.2 ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำจากรุ่นพี่	3.01	1.36	ปานกลาง	3
1.3 ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำหรือชักชวนจากเพื่อนนิสิต	3.86	1.18	มาก	1
1.4 ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตเนื่องจากเพื่อนนิสิตเป็นผู้จัดกิจกรรมนั้น ๆ	3.42	1.47	มาก	2
รวม	3.05	1.01	มาก	

ตาราง 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อบุคคล

จากตารางที่ 20 สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อบุคคล พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.05 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.01 คือ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อบุคคล อันดับแรกคือ นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำหรือชักชวนจากเพื่อนนิสิต (\bar{X}) เท่ากับ 3.86 อยู่ในระดับมาก อันดับสองคือ นิสิตเข้า

ร่วมกิจกรรมนิสิตเนื่องจากเพื่อนนิสิตเป็นผู้จัดกิจกรรมนั้น ๆ มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.42 อยู่ในระดับมาก อันดับสามคือ นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำจากรุ่นพี่ มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.01 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสี่คือ นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำจากอาจารย์ มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 1.92 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

สื่อที่ไม่ใช่บุคคล	\bar{X}	SD	แปลผล	อันดับ
2.1 ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากการหาข้อมูลบนสื่ออินเทอร์เน็ต เช่น เพจกิจการนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เพจสโมสรนิสิตรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เป็นต้น	3.25	1.34	ปานกลาง	2
2.2 ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากการหาข้อมูลบนสื่อสังคมออนไลน์ เช่น Line กลุ่ม, IG, Twitter เป็นต้น	3.51	1.23	มาก	1
2.3 ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตจากการอ่านบอร์ดประชาสัมพันธ์กิจกรรมนิสิต	2.12	1.27	น้อย	3
รวม	2.96	1.05	ปานกลาง	

ตาราง 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อที่ไม่ใช่บุคคล

จากตารางที่ 21 สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อที่ไม่ใช่บุคคล พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.96 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.05 คือ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อที่ไม่ใช่บุคคล อันดับแรกคือ นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากการหาข้อมูลบนสื่อสังคมออนไลน์ เช่น Line กลุ่ม, IG, Twitter เป็นต้น (\bar{X}) เท่ากับ 3.51 อยู่ในระดับมาก อันดับสองคือ นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากการหาข้อมูลบนสื่ออินเทอร์เน็ต เช่น เพจกิจการนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เพจสโมสรนิสิตรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.25 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสามคือ นิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตจากการอ่านบอร์ดประชาสัมพันธ์กิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.12 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ส่วนที่ 5 ข้อมูลเชิงอนุมานของผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจกับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างสื่อประชาสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน

สมมติฐานที่ 1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 1.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพศ	การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิต			
	Mean	SD	F	Sig*
ชาย	2.51	0.83	1.32	0.26
หญิง	2.47	0.98		
อื่นๆ	2.94	0.89		

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 22 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามเพศ

จากตารางที่ 22 ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t -test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ระดับนัยสำคัญ 0.05 ปรากฏผล Sig. = 0.26 ซึ่งมีค่ามากกว่า α = 0.05 ($P > \alpha$) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน

ดังนั้น เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple comparison) โดยการใช้การทดสอบแบบ Least significant difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

เพศ	\bar{X}	ชาย	หญิง	อื่นๆ
		2.51	2.47	2.94
ชาย	2.51	-	0.77*	0.15*
หญิง	2.47	-	-	0.10*
อื่นๆ	2.94	-	-	-

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 23 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของเพศ กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 23 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่า นิสิตเพศอื่นๆ หรือเพศทางเลือกร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตมากกว่านิสิตเพศชายและเพศหญิง

สมมติฐานที่ 1.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ด้านชั้นปี กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชั้นปี	การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิต			
	Mean	SD	F	Sig*
ชั้นปี 1	2.57	0.97	0.76	0.51
ชั้นปี 2	2.44	0.99		
ชั้นปี 3	2.59	0.85		
ชั้นปี 4	2.40	0.93		

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 24 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปี

จากตารางที่ 24 ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t -test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ระดับนัยสำคัญ 0.05 ปรากฏผล Sig. = 0.51 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ ($P > \alpha$) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านชั้นปีแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน

ดังนั้น เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple comparison) โดยการใช้การทดสอบแบบ Least significant difference (LSD) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ชั้นปี	\bar{X}	ชั้นปี 1	ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4
		2.57	2.44	2.59	2.40
ชั้นปี 1	2.57	-	0.41*	0.93*	0.25*
ชั้นปี 2	2.44	-	-	0.35*	0.78*
ชั้นปี 3	2.59	-	-	-	0.20*
ชั้นปี 4	2.40	-	-	-	-

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 25 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของชั้นปี กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 25 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่า นิสิตชั้นปี 3 มีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตมากกว่านิสิตที่ชั้นปี 1 ชั้นปี 2 และชั้นปี 4

สมมติฐานที่ 1.3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ด้านภาควิชา กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาควิชา	การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิต			
	Mean	SD	F	Sig*
ภาควิชาการปกครอง	2.40	0.93	0.71	0.54
ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ	2.46	0.93		
ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา	2.61	0.95		
ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์	2.54	0.93		

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 26 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามภาควิชา

จากตารางที่ 26 ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t -test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ระดับนัยสำคัญ 0.05 ปรากฏผล Sig. = 0.54 ซึ่งมีค่ามากกว่า α = 0.05 ($P > \alpha$) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านภาควิชาแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน

ดังนั้น เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple comparison) โดยการใช้การทดสอบแบบ Least significant difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ภาควิชา	\bar{X}	GOV	IR	SOC	PA
		2.40	2.46	2.61	2.54
GOV	2.40	-	0.66*	0.17*	0.35*
IR	2.46	-	-	0.32*	0.60*
SOC	2.61	-	-	-	0.67*
PA	2.54	-	-	-	-

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 27 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของภาควิชา กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

* GOV = ภาควิชาการปกครอง

IR = ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

SOC = ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

PA = ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์

จากตารางที่ 27 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่า นิสิตภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตมากกว่านิสิตภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และภาควิชาการปกครอง

สมมติฐานที่ 1.4 ทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเกรดเฉลี่ย กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เกรดเฉลี่ย	การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิต			
	Mean	SD	F	Sig*
ต่ำกว่า 2.50	2.51	0.87	0.03	0.99
2.50-3.00	2.47	0.90		
3.01-3.50	2.52	0.94		
มากกว่า 3.50	2.50	0.96		

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 28 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามเกรดเฉลี่ย

จากตารางที่ 28 ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t -test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ระดับนัยสำคัญ 0.05 ปรากฏผล Sig. = 0.99 ซึ่งมีค่ามากกว่า α = 0.05 ($P > \alpha$) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเกรดเฉลี่ยแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน

ดังนั้น เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple comparison) โดยการใช้การทดสอบแบบ Least significant difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

เกรดเฉลี่ย	\bar{X}	ต่ำกว่า	2.50-3.00	3.01-3.50	มากกว่า
		2.50			3.50
		2.51	2.47	2.52	2.50
ต่ำกว่า 2.50	2.51	-	0.89*	0.99*	0.97*
2.50-3.00	2.47	-	-	0.74*	0.82*
3.01-3.50	2.52	-	-	-	0.91*
มากกว่า 3.50	2.50	-	-	-	-

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 29 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของเกรดเฉลี่ย กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 29 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่า นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ย 3.01-3.50 มีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50 นิสิตที่เกรดเฉลี่ยมากกว่า 3.50 และนิสิตที่มีเกรดเฉลี่ย 2.50-3.00

สมมติฐานที่ 1.5 ทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ด้านสถานะทางการเงิน กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานะทางการเงิน	การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิต			
	Mean	SD	F	Sig*
รายได้ไม่เพียงพอ	2.43	1.16	0.34	0.79
รายได้เพียงพอต่อสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต	2.46	0.93		
รายได้เพียงพอต่อสิ่งที่มีราคาแพงบางครั้ง	2.56	0.84		
รายได้เพียงพอต่อทุกความต้องการ	2.52	1.05		

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 30 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามเกรดเฉลี่ย

จากตารางที่ 30 ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t -test โดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ระดับนัยสำคัญ 0.05 ปรากฏผล Sig. = 0.79 ซึ่งมีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ ($P > \alpha$) พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานะทางการเงินแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน

ดังนั้น เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple comparison) โดยการใช้การทดสอบแบบ Least significant difference (LSD) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ภาควิชา	\bar{X}	A1	A2	A3	A4
		2.43	2.46	2.56	2.52
A1	2.43	-	0.87*	0.44*	0.68*
A2	2.46	-	-	0.38*	0.73*
A3	2.56	-	-	-	0.82*
A4	2.52	-	-	-	-

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 31 การเปรียบเทียบรายคู่ของค่าเฉลี่ยของจำนวนการเข้าร่วมกิจกรรม กับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

* A1 = รายได้ไม่เพียงพอ

A2 = รายได้เพียงพอต่อสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต

A3 = รายได้เพียงพอต่อสิ่งที่มีราคาแพงบางครั้ง

A4 = รายได้เพียงพอต่อทุกความต้องการ

จากตารางที่ 31 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ พบว่า นิสิตที่มีรายได้เพียงพอต่อสิ่งที่มีราคาแพงบางครั้ง มีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตมากกว่านิสิตที่มีรายได้เพียงพอต่อทุกความต้องการ นิสิตที่มีรายได้เพียงพอต่อสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต และนิสิตที่มีรายได้ไม่เพียงพอ

สมมติฐานที่ 2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจกับการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 2.1 แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ในภาพรวม

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.51	0.13		3.86	.000		
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.35	0.07	0.43	4.49	.000*	.183	5.470
2.การยอมรับจากสังคม	0.23	0.07	0.27	2.92	.004*	.186	5.369
3.ความรับผิดชอบ	0.00	0.06	0.00	0.11	.912	.264	3.783
4.มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต	0.01	0.05	0.01	0.22	.826	.401	2.496
R	0.709						
R Square	0.502						
Adjusted R Square	0.495						
Durbin Watson	1.967						
F ratio	74.370 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 32 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

จากตารางที่ 32 การทดสอบเงื่อนไขของ Enter multiple regression analysis พบว่า แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ และแรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่า มากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “แรงจูงใจ” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม” ซึ่งเท่ากับ 0.709 ดังนั้น แรงจูงใจ กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม มีความสัมพันธ์กัน โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.502 หรือร้อยละ 50.2

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ แรงจูงใจ อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม มีทั้งหมด 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การมีส่วนร่วมในสังคม การยอมรับจากสังคม มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต และความรับผิดชอบ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.35, 0.23, 0.01 และ 0.00 ตามลำดับ

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.52	0.12		4.34	.000*		
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.36	0.07	0.44	5.08	.000*	0.22	4.49
2.การยอมรับจากสังคม	0.23	0.07	0.28	3.31	.001*	0.22	4.49
R	0.708						
R Square	0.502						
Adjusted R Square	0.499						
Durbin Watson	1.973						
F ratio	74.370 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 33 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Stepwise multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม	R	R Square	Adjusted R Square	Durbin Watson	F ratio	Sig.
ค่าคงที่						
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.695	0.484	0.482		279.004	0.000
2.การมีส่วนร่วมในสังคม, การยอมรับจากสังคม	0.708	0.502	0.499	1.973	149.675	0.000

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 34 ผลวิเคราะห์ข้อมูล Stepwise multiple regression analysis

จากตารางที่ 33-34 การทดสอบเงื่อนไขของ Stepwise multiple regression analysis พบว่า แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม และแรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่า มากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “แรงจูงใจ” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม” ซึ่งเท่ากับ 0.708 ดังนั้น แรงจูงใจ กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม มีความสัมพันธ์กัน โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.502 หรือร้อยละ 50.2

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ แรงจูงใจ อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม มีทั้งหมด 2 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การมีส่วนร่วมในสังคม และการยอมรับจากสังคม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.36 และ 0.23 ตามลำดับ

ผู้วิจัยเลือกสรุปผลจากตารางที่ 29 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

สมการ Multiple linear regression ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{Y} = (0.51) + 0.35 (X_1) + 0.23 (X_2) + 0.008 (X_3) + 0.01 (X_4)$$

เมื่อ \hat{Y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

X_1 = แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

X_2 = แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม

X_3 = แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ

X_4 = แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

$$\text{Standardized } \hat{Y} = 0.43 (X_1) + 0.27 (X_2) + 0.00 (X_3) + 0.01 (X_4)$$

เมื่อ \hat{Y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

X_1 = แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

X_2 = แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม

X_3 = แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ

X_4 = แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

สมมติฐานที่ 2.2 แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับ
ปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ในด้านวิชาการ

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
	ค่าคงที่	0.95	0.16				5.70
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.47	0.10	0.50	4.74	0.000*	0.18	5.47
2.การยอมรับจากสังคม	0.11	0.10	0.12	1.13	0.258	0.18	5.36
3.ความรับผิดชอบ	0.17	0.08	0.17	1.97	0.050*	0.26	3.78
4.มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต	-0.19	0.06	-0.22	-3.09	0.002*	0.40	2.49
R	0.617						
R Square	0.380						
Adjusted R Square	0.372						
Durbin Watson	1.881						
F ratio	45.255 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 35 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

จากตารางที่ 35 การทดสอบเงื่อนไขของ Enter multiple regression analysis พบว่า แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ และแรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่า มากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “แรงจูงใจ” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ” ซึ่งเท่ากับ 0.617 ดังนั้น แรงจูงใจ กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ มีความสัมพันธ์กัน โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.380 หรือร้อยละ 38.0

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ แรงจูงใจ อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ มีทั้งหมด 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การมีส่วนร่วมในสังคม มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต การยอมรับจากสังคม และความรับผิดชอบ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.47, 0.17, 0.11 และ -0.19 ตามลำดับ

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.95	0.16		5.68	0.000		
1.การมีส่วนร่วมในสังคม (A1)	0.53	0.08	0.57	6.50	0.000*	0.26	3.734
2.มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต (A2)	-0.17	0.06	-0.20	-2.91	0.004*	0.42	2.369
3.ความรับผิดชอบ (A3)	0.19	0.08	0.20	2.39	0.017*	0.28	3.473
R	0.617						
R Square	0.380						
Adjusted R Square	0.372						
Durbin Watson	1.881						
F ratio	45.255 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 36 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Stepwise multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ	R	R Square	Adjusted R Square	Durbin Watson	F ratio	Sig.
ค่าคงที่						
1. A1	0.59	0.35	0.35		163.217	0.000
2. A1,A2	0.60	0.36	0.36		85.552	0.000
3. A1,A2,A3	0.61	0.37	0.37	1.874	59.854	

*Sig. \leq 0.05

* A1 = การมีส่วนร่วมในสังคม, A2 = มิตรภาพ, A3 = ความรับผิดชอบ

ตาราง 37 ผลวิเคราะห์ข้อมูล Stepwise multiple regression analysis

จากตารางที่ 36-37 การทดสอบเงื่อนไขของ Stepwise multiple regression analysis พบว่า แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม และแรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่า มากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “แรงจูงใจ” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ” ซึ่งเท่ากับ 0.617 ดังนั้น แรงจูงใจ กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ มีความสัมพันธ์กัน โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.380 หรือร้อยละ 38.0

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ แรงจูงใจ อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ มีทั้งหมด 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การมีส่วนร่วมในสังคม และความรับผิดชอบต่อ มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.53, 0.19 และ -0.17 ตามลำดับ

ผู้วิจัยเลือกสรุปผลจากตารางที่ 32 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

สมการ Multiple linear regression ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{Y} = (0.95) + 0.47 (X_1) + 0.11 (X_2) + 0.17 (X_3) - 0.19 (X_4)$$

เมื่อ \hat{Y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

X_1 = แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

X_2 = แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม

X_3 = แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ

X_4 = แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

$$\text{Standardized } \hat{Y} = 0.50 (X_1) + 0.12 (X_2) + 0.17 (X_3) - 0.22 (X_4)$$

เมื่อ \hat{Y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

X_1 = แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

X_2 = แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม

X_3 = แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ

X_4 = แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

สมมติฐานที่ 2.3 แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.45	0.24		1.903	0.058*		
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.25	0.14	0.21	1.807	0.072	0.18	5.470
2.การยอมรับจากสังคม	0.20	0.14	0.17	1.458	0.146	0.18	5.369
3.ความรับผิดชอบ	-0.07	0.12	-0.06	-0.605	0.545	0.26	3.783
4.มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต	0.18	0.09	0.17	2.088	0.038*	0.40	2.496
R	0.470						
R Square	0.221						
Adjusted R Square	0.210						
Durbin Watson	1.735						
F ratio	20.883 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 38 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

จากตารางที่ 38 การทดสอบเงื่อนไขของ Enter multiple regression analysis พบว่า แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ และแรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่า มากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “แรงจูงใจ” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ” ซึ่งเท่ากับ 0.470 ดังนั้นแรงจูงใจ กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ มีความสัมพันธ์กัน โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.221 หรือร้อยละ 22.1

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ แรงจูงใจ อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ มีทั้งหมด 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การมีส่วนร่วมในสังคม การยอมรับจากสังคม มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต และความรับผิดชอบ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.25, 0.20, 0.18 และ -0.07 ตามลำดับ

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.43	0.23		1.896	0.059*		
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.36	0.09	0.30	3.982	0.000*	0.45	2.196
2.มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต	0.21	0.08	0.19	2.521	0.012*	0.45	2.196
R	0.470						
R Square	0.221						
Adjusted R Square	0.210						
Durbin Watson	1.735						
F ratio	20.883 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 39 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Stepwise multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

กิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	R	R Square	Adjusted R Square	Durbin Watson	F ratio	Sig.
ค่าคงที่						
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.445	0.198	0.195		73.645	0.000
2.การมีส่วนร่วมในสังคม, มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต	0.464	0.215	0.210	1.720	40.662	0.000

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 40 ผลวิเคราะห์ข้อมูล Stepwise multiple regression analysis

จากตารางที่ 39-40 การทดสอบเงื่อนไขของ Stepwise multiple regression analysis พบว่า แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม และแรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่า มากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “แรงจูงใจ” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ” ซึ่งเท่ากับ 0.470 ดังนั้นแรงจูงใจ กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ มีความสัมพันธ์กัน โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.221 หรือร้อยละ 22.1

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ แรงจูงใจ อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ มีทั้งหมด 2 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การมีส่วนร่วมในสังคม และมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.36 และ 0.21 ตามลำดับ

ผู้วิจัยเลือกสรุปผลจากตารางที่ 35 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

สมการ Multiple linear regression ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (0.45) + 0.25 (X_1) + 0.20 (X_2) - 0.07 (X_3) + 0.18 (X_4)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

X_1 = แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

X_2 = แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม

X_3 = แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ

X_4 = แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.21 (X_1) + 0.17 (X_2) - 0.06 (X_3) + 0.17 (X_4)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

X_1 = แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

X_2 = แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม

X_3 = แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ

X_4 = แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

สมมติฐานที่ 2.4 แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.51	0.21		2.42	0.016*		
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.42	0.12	0.38	3.35	0.001*	.183	5.470
2.การยอมรับจากสังคม	0.23	0.12	0.20	1.82	0.069	.186	5.369
3.ความรับผิดชอบ	-0.09	0.11	-0.08	-0.89	0.374	.264	3.783
4.มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต	0.02	0.08	0.02	0.28	0.773	.401	2.496
R	0.527						
R Square	0.278						
Adjusted R Square	0.268						
Durbin Watson	1.979						
F ratio	28.351 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 41 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม

จากตารางที่ 41 การทดสอบเงื่อนไขของ Enter multiple regression analysis พบว่า แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ และแรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่า มากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “แรงจูงใจ” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม” ซึ่งเท่ากับ 0.527 ดังนั้น แรงจูงใจ กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กัน โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.278 หรือร้อยละ 27.8

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ แรงจูงใจ อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กัน มีทั้งหมด 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การมีส่วนร่วมในสังคม การยอมรับจากสังคม มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต และความรับผิดชอบ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.42, 0.23, 0.02 และ -0.09 ตามลำดับ

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients		Collinearity statistics			
					T	Sig.		
	B	SE	Beta				Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.53	0.19			2.76	0.006*		
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.56	0.05	0.51		10.45	0.000*	1.000	1.000
R	0.527							
R Square	0.278							
Adjusted R Square	0.268							
Durbin Watson	1.979							
F ratio	28.351 (0.000)							

*Sig. ≤ 0.05

ตาราง 42 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Stepwise multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีเสื้อ						
กิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีเสื้อ	R	R Square	Adjusted R Square	Durbin Watson	F ratio	Sig.
ค่าคงที่						
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.518	0.268	0.266	1.950	109.194	0.000

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 43 ผลวิเคราะห์ข้อมูล Stepwise multiple regression analysis

จากตารางที่ 42-43 การทดสอบเงื่อนไขของ Stepwise multiple regression analysis พบว่า แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม และแรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่า มากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “แรงจูงใจ” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีเสื้อ” ซึ่งเท่ากับ 0.527 ดังนั้น แรงจูงใจ กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีเสื้อ มีความสัมพันธ์กัน โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.278 หรือร้อยละ 27.8

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ แรงจูงใจ อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีเสื้อ มีทั้งหมด 1 ปัจจัย ได้แก่ การมีส่วนร่วมในสังคม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.56

ผู้วิจัยเลือกสรุปผลจากตารางที่ 38 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม

สมการ Multiple linear regression ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (0.51) + 0.42 (X_1) + 0.23 (X_2) - 0.09 (X_3) + 0.02 (X_4)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์
และรักษาสิ่งแวดล้อม

X_1 = แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

X_2 = แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม

X_3 = แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ

X_4 = แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.38 (X_1) + 0.20 (X_2) - 0.08 (X_3) + 0.02 (X_4)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์
และรักษาสิ่งแวดล้อม

X_1 = แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

X_2 = แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม

X_3 = แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ

X_4 = แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

สมมติฐานที่ 2.5 แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับ
ปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

แรงจูงใจมีผลต่อการมี ส่วนร่วมตามประเภท กิจกรรมของนิสิตใน ด้านส่งเสริม ศิลปวัฒนธรรม	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.11	0.19		0.57	0.568		
1.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.25	0.11	0.23	2.19	0.029*	0.18	5.47
2.การยอมรับจากสังคม	0.36	0.11	0.33	3.11	0.002*	0.18	5.36
3.ความรับผิดชอบ	0.03	0.10	0.02	0.32	0.748	0.26	3.78
4.มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต	0.02	0.07	0.02	0.36	0.714	0.40	2.49
R	0.603						
R Square	0.364						
Adjusted R Square	0.355						
Durbin Watson	1.858						
F ratio	42.152 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 44 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

จากตารางที่ 44 การทดสอบเงื่อนไขของ Enter multiple regression analysis พบว่า แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ และแรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่า มากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “แรงจูงใจ” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม” ซึ่งเท่ากับ 0.603 ดังนั้น แรงจูงใจ กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.364 หรือร้อยละ 36.4

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ แรงจูงใจ อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มีทั้งหมด 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การยอมรับจากสังคม การมีส่วนร่วมในสังคม ความรับผิดชอบ และมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.36, 0.25, 0.03 และ 0.02 ตามลำดับ

แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.15	0.18		0.86	0.390		
1.การยอมรับจากสังคม	0.39	0.10	0.35	3.65	0.000*	0.22	4.49
2.การมีส่วนร่วมในสังคม	0.28	0.10	0.26	2.67	0.008*	0.22	4.49
R	0.603						
R Square	0.364						
Adjusted R Square	0.355						
Durbin Watson	1.858						
F ratio	42.152 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 45 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Stepwise multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

กิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม	แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภท					
	R	R Square	Adjusted R Square	Durbin Watson	F ratio	Sig.
ค่าคงที่						
1.การยอมรับจากสังคม	0.590	0.348	0.346		158.883	0.000
2.การยอมรับจากสังคม, การมีส่วนร่วมในสังคม	0.603	0.363	0.359	1.855	84.643	0.000

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 46 ผลวิเคราะห์ข้อมูล Stepwise multiple regression analysis

จากตารางที่ 45-46 การทดสอบเงื่อนไขของ Stepwise multiple regression analysis พบว่า แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม และแรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่า มากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “แรงจูงใจ” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม” ซึ่งเท่ากับ 0.603 ดังนั้น แรงจูงใจกับการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.364 หรือร้อยละ 36.4

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ แรงจูงใจ อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มีทั้งหมด 2 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การยอมรับจากสังคม และการมีส่วนร่วมในสังคม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.39 และ 0.28 ตามลำดับ

ผู้วิจัยเลือกสรุปผลจากตารางที่ 41 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

สมการ Multiple linear regression ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (0.11) + 0.25 (X_1) + 0.36 (X_2) + 0.03 (X_3) + 0.02 (X_4)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

X_1 = แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

X_2 = แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม

X_3 = แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ

X_4 = แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.23 (X_1) + 0.33 (X_2) - 0.02 (X_3) + 0.02 (X_4)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

X_1 = แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม

X_2 = แรงจูงใจด้านการยอมรับสังคม

X_3 = แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ

X_4 = แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต

สมมติฐานที่ 3 ทดสอบความแตกต่างระหว่างสื่อประชาสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วม
ตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานที่ 3.1 สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภท
กิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็น บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วม ตามประเภทกิจกรรม ของนิสิตในภาพรวม	Unstandardized		Standardized	T	Sig.	Collinearity	
	coefficients		coefficients			Tolerance	VIF
	B	SE	Beta				
ค่าคงที่	0.86	0.14		6.17	0.000*		
1. สื่อประชาสัมพันธ์ เป็นบุคคล	0.53	0.04	0.58	12.34	0.000*	1.00	1.00
R	0.582						
R Square	0.339						
Adjusted R Square	0.336						
Durbin Watson	1.531						
F ratio	152.508 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 47 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

จากตารางที่ 47 การทดสอบเงื่อนไขของ Simple regression analysis พบว่าสื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม” ซึ่งเท่ากับ 0.582 ดังนั้นสื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.339 หรือร้อยละ 33.9

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.53

สมการ Simple regression analysis ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (0.86) + 0.53 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.58 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

สมมติฐานที่ 3.2 สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตด้านวิชาการ	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	1.16	.16		6.89	0.000*		
1. สื่อประชาสัมพันธ์เป็นบุคคล	0.53	.05	0.50	10.19	0.000*	1.00	1.00
R	0.509						
R Square	0.259						
Adjusted R Square	0.256						
Durbin Watson	1.791						
F ratio	104.009 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 48 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

จากตารางที่ 48 การทดสอบเงื่อนไขของ Simple regression analysis พบว่า สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ” ซึ่งเท่ากับ 0.509 ดังนั้น สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.259 หรือร้อยละ 25.9

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.53

สมการ Simple regression analysis ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (1.16) + 0.53 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.50 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

สมมติฐานที่ 3.3 สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.80	0.23		3.51	0.001*		
1. สื่อประชาสัมพันธ์เป็นบุคคล	0.52	0.07	0.39	7.37	0.000*	1.00	1.00
R	0.393						
R Square	0.154						
Adjusted R Square	0.151						
Durbin Watson	1.539						
F ratio	54.365 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 49 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

จากตารางที่ 49 การทดสอบเงื่อนไขของ Simple regression analysis พบว่าสื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ” ซึ่งเท่ากับ 0.393 ดังนั้น สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.154 หรือร้อยละ 15.4

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.52

สมการ Simple regression analysis ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (0.80) + 0.52 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.39 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

สมมติฐานที่ 3.4 สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม

สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	0.98	0.21		4.61	0.000*		
1. สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล	0.48	0.06	0.38	7.23	0.000*	1.00	1.00
R	0.387						
R Square	0.150						
Adjusted R Square	0.147						
Durbin Watson	1.693						
F ratio	52.401 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 50 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม

จากตารางที่ 50 การทดสอบเงื่อนไขของ Simple regression analysis พบว่าสื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม” ซึ่งเท่ากับ 0.387 ดังนั้น สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.150 หรือร้อยละ 15.0

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.48

สมการ Simple regression analysis ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (0.98) + 0.48 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์
และรักษาสิ่งแวดล้อม

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.38 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์
และรักษาสิ่งแวดล้อม

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

สมมติฐานที่ 3.5 สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภท
กิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็น บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วม ตามประเภทกิจกรรม ของนิสิตด้านส่งเสริม ศิลปวัฒนธรรม	Unstandardized		Standardized	T	Sig.	Collinearity	
	coefficients		coefficients			Tolerance	VIF
	B	SE	Beta				
ค่าคงที่	0.50	0.19		2.581	0.010*		
1. สื่อประชาสัมพันธ์ เป็นบุคคล	0.61	0.06	0.50	9.954	0.000*	1.00	1.00
R	0.500						
R Square	0.250						
Adjusted R Square	0.247						
Durbin Watson	1.703						
F ratio	99.082 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 51 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

จากตารางที่ 51 การทดสอบเงื่อนไขของ Simple regression analysis พบว่าสื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม” ซึ่งเท่ากับ 0.500 ดังนั้น สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.250 หรือร้อยละ 25.0

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.61

สมการ Simple regression analysis ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (0.50) + 0.61 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.50 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

สมมติฐานที่ 3.6 สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	1.38	0.14		9.49	0.000*		
1. สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล	0.37	0.04	0.42	8.16	0.000*	1.00	1.00
R	0.428						
R Square	0.138						
Adjusted R Square	0.180						
Durbin Watson	1.617						
F ratio	66.694 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 52 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

จากตารางที่ 52 การทดสอบเงื่อนไขของ Simple regression analysis พบว่าสื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม” ซึ่งเท่ากับ 0.428 ดังนั้นสื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.138 หรือร้อยละ 13.8

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.37

สมการ Simple regression analysis ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (1.38) + 0.37 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.42 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

สมมติฐานที่ 3.7 สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตด้านวิชาการ	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	1.06	0.14		7.10	0.000*		
1. สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล	0.58	0.04	0.58	12.33	0.000*	1.00	1.00
R	0.518						
R Square	0.338						
Adjusted R Square	0.336						
Durbin Watson	1.816						
F ratio	152.120 (0.000)						

*Sig. < 0.05

ตาราง 53 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

จากตารางที่ 53 การทดสอบเงื่อนไขของ Simple regression analysis พบว่า สื่อมหาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “สู่อหประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ” ซึ่งเท่ากับ 0.518 ดังนั้น สื่อมหาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.338 หรือร้อยละ 33.8

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ สื่อมหาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.58

สมการ Simple regression analysis ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (1.06) + 0.58 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

X_1 = สื่อมหาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.58 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ

X_1 = สื่อมหาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

สมมติฐานที่ 3.8 สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	2.14	0.23		9.17	0.000*		
1. สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล	0.09	0.07	0.07	1.24	0.215	1.00	1.00
R	0.072						
R Square	0.005						
Adjusted R Square	0.002						
Durbin Watson	1.680						
F ratio	1.545 (0.215)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 54 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

จากตารางที่ 54 การทดสอบเงื่อนไขของ Simple regression analysis พบว่าสื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ” ซึ่งเท่ากับ 0.072 ดังนั้น สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.005 หรือร้อยละ 0.5

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.215 ซึ่งมากกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าไม่มีตัวแปรต้นคือ สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล ที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.09

สมการ Simple regression analysis ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (2.14) + 0.09 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.07 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

สมมติฐานที่ 3.9 สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม

สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม	Unstandardized coefficients		Standardized coefficients	T	Sig.	Collinearity statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่	1.31	0.20		6.42	0.000*		
1. สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล	0.38	0.06	0.32	5.85	0.000*	1.00	1.00
R	0.321						
R Square	0.103						
Adjusted R Square	0.100						
Durbin Watson	1.725						
F ratio	34.224 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 55 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม

จากตารางที่ 55 การทดสอบเงื่อนไขของ Simple regression analysis พบว่าสื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม” ซึ่งเท่ากับ 0.321 ดังนั้น สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.103 หรือร้อยละ 10.3

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.38

สมการ Simple regression analysis ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (1.31) + 0.38 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.32 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม

X_1 = สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล

สมมติฐานที่ 3.10 สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภท
กิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่ บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วม ตามประเภทกิจกรรม ของนิสิตด้านส่งเสริม ศิลปวัฒนธรรม	Unstandardized		Standardized	T	Sig.	Collinearity	
	coefficients		coefficients			Tolerance	VIF
	B	SE	Beta				
ค่าคงที่	1.02	0.19		5.20	0.000*		
1. สื่อประชาสัมพันธ์ เป็นบุคคล	0.45	0.06	0.38	7.30	0.000*	1.00	1.00
R	0.389						
R Square	0.152						
Adjusted R Square	0.149						
Durbin Watson	1.751						
F ratio	53.293 (0.000)						

*Sig. \leq 0.05

ตาราง 56 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้นอย่างง่าย (Simple regression analysis) ในการวิเคราะห์สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

จากตารางที่ 56 การทดสอบเงื่อนไขของ Simple regression analysis พบว่าสื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ R ระหว่างตัวแปรอิสระ “สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล” และตัวแปรตาม “การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม” ซึ่งเท่ากับ 0.389 ดังนั้น สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล กับ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.152 หรือร้อยละ 15.2

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig. = 0.000 ซึ่งน้อยกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่ามีตัวแปรต้นคือ สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคล อย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของ ตัวแปรตามคือ การมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ เท่ากับ 0.45

สมการ Simple regression analysis ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = (1.02) + 0.45 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

$$X_1 = \text{สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล}$$

$$\text{Standardized } \hat{y} = 0.38 (X_1)$$

เมื่อ \hat{y} = การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

$$X_1 = \text{สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล}$$

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐาน	การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์	Sig.	ผลการทดสอบ
1.1	เพศแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน	0.26	ยอมรับ H_0
1.2	ชั้นปีแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน	0.51	ยอมรับ H_0
1.3	ภาควิชาแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน	0.54	ยอมรับ H_0

สมมติฐาน	การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์	Sig.	ผลการทดสอบ
1.4	จำนวนการเข้าร่วมแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน	0.00*	ปฏิเสธ H_0
1.5	เกรดเฉลี่ยแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน	0.99	ยอมรับ H_0
1.6	สถานะทางการเงินแตกต่างกัน มีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน	0.79	ยอมรับ H_0
2.1	แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ในภาพรวม	0.00*	ปฏิเสธ H_0
2.2	แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ในด้านวิชาการ	0.00*	ปฏิเสธ H_0
2.3	แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	0.00*	ปฏิเสธ H_0
2.4	แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม	0.00*	ปฏิเสธ H_0
2.5	แรงจูงใจมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ ในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม	0.00*	ปฏิเสธ H_0
3.1	สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม	0.00*	ปฏิเสธ H_0
3.2	สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ	0.00*	ปฏิเสธ H_0

สมมติฐาน	การมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์	Sig.	ผลการทดสอบ
3.3	สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	0.00*	ปฏิเสธ H ₀
3.4	สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม	0.00*	ปฏิเสธ H ₀
3.5	สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม	0.00*	ปฏิเสธ H ₀
3.6	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในภาพรวม	0.00*	ปฏิเสธ H ₀
3.7	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านวิชาการ	0.00*	ปฏิเสธ H ₀
3.8	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ	0.215	ยอมรับ H ₀
3.9	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม	0.00*	ปฏิเสธ H ₀
3.10	สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมของนิสิตในด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม	0.00*	ปฏิเสธ H ₀

ตาราง 57 ผลการวิเคราะห์ผลสรุปการทดสอบสมมติฐาน

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

สรุปประเด็นสัมภาษณ์ตัวแทนนิสิตที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนนิสิตระดับปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้ง 4 ภาควิชา พบว่า โดยส่วนใหญ่ นิสิตกลุ่มนี้มีการเข้าร่วมกิจกรรมตั้งแต่ 4 ครั้งต่อภาคการศึกษาขึ้นไป และเกรดเฉลี่ยไม่ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตและสิ่งของที่มีราคาแพงจึงไม่ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตในกิจกรรม

ในส่วนของแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต ส่วนใหญ่เกิดจากความสัมพันธ์ในเรื่องมิตรภาพจากเพื่อนนิสิตที่ต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน ทั้งในด้านของวิชาการ ด้านกีฬาและส่งเสริมสุขภาพ อีกทั้งยังคำนึงถึงรูปแบบของกิจกรรมที่ตนเองต้องการจะเข้าร่วม ในที่นี้ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนิสิตหากมีเพื่อนเข้าร่วมด้วย หรือมีรูปแบบกิจกรรมที่น่าสนใจ ก็จะเป็นแรงจูงใจให้เกิดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งนี้แรงจูงใจของนิสิตเองอาจจะรวมถึง การต้องการมีส่วนร่วมในสังคม พบว่า เพราะต้องการมีปฏิสัมพันธ์และพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับนิสิตอื่น ๆ ทั้งในชั้นปีเดียวกันหรือต่างชั้นปี ทำให้นิสิตเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านต่าง ๆ ในส่วนของการต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคมนั้น พบว่า นิสิตมีความต้องการโอกาสในการแสดงออกซึ่งทักษะและความถนัดของตนเอง เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์และได้รับการยอมรับจากเพื่อนนิสิตที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านนั้น ๆ และอีกหนึ่งส่วนนั้นอาจจะเป็นเพราะหน้าที่ความรับผิดชอบจึงทำให้เกิดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต เนื่องจากนิสิตที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมส่วนใหญ่เกิดจากการที่นิสิตอยู่ในส่วนของผู้ปฏิบัติงานทำให้เกิดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต

สื่อประชาสัมพันธ์มีทั้งในรูปแบบสื่อที่เป็นบุคคล และสื่อที่ไม่ใช่บุคคล โดยสื่อที่เป็นบุคคลนั้น หมายถึง การเชิญชวน หรือบอกต่อปากต่อปากระหว่างเป็นเพื่อนนิสิต รุ่นพี่ รุ่นน้อง ให้มาร่วมกิจกรรม มีบ้างที่นิสิตผู้จัดกิจกรรมออกไปประชาสัมพันธ์เอง เพื่อจะสามารถบอกรายละเอียดกิจกรรมให้แก่ นิสิตทั่วไปได้เข้าใจ และเกิดความสนใจอยากมาเข้าร่วมมากขึ้น โดยสื่อประเภทนี้จะเป็นการสื่อสารให้เข้าใจกันระหว่างบุคคลเสียส่วนใหญ่ และไม่พบว่านิสิตได้รับการประชาสัมพันธ์กิจกรรมผ่านคำแนะนำจากอาจารย์หรือที่ปรึกษา ส่วนสื่อที่ไม่ใช่บุคคล นิสิตผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมส่วนใหญ่จะใช้สื่อสังคมออนไลน์ อาทิ Facebook เป็นช่องทางหลักในการประชาสัมพันธ์ เพราะเป็นช่องทางที่คนในปัจจุบันคุ้นเคย และใช้สื่อสารกันอย่างกว้างขวาง สามารถเข้าถึงนิสิตได้ทุกที่ ทุกเวลา

ในส่วนนี้อาจหมายถึงการมีแผนเพจของผู้จัดกิจกรรมนั้นๆ ให้ติดตามข่าวสาร หรือข้อมูลที่ต้องการประชาสัมพันธ์ ซึ่งนิสิตไม่ได้รับสารผ่านบอร์ดประชาสัมพันธ์เพราะมีการจัดวางไม่เด่นชัด

ในส่วนขอประโยชน์ที่ได้รับจากการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต พบว่า การได้นำความรู้จากห้องเรียนมาพัฒนาศักยภาพของตนเองผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต รู้จักการวางแผนอย่างเป็นระบบ ฝึกการตัดสินใจในฐานะที่ต้องเป็นผู้นำนิสิตและผู้ตาม รู้จักการบริหารจัดการเวลามากขึ้น เพื่อให้เรียนและทำกิจกรรมได้อย่างสมดุล รวมถึงเป็นการสังคมใหม่ๆ สำหรับรุ่นพี่รุ่นน้อง หรือเพื่อนชั้นปีเดียวกัน อีกทั้งสามารถได้รับความรู้เพิ่มเติมทั้งทักษะการใช้ชีวิต และทักษะทางด้านวิชาการที่แตกต่างจากที่ตนกำลังศึกษาอยู่ รวมถึงได้เรียนรู้ระบบงานเอกสาร ระบบราชการ ผ่านการติดต่อขอจัดกิจกรรม เป็นการฝึกปฏิบัติจริง

ปัญหาในการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต พบว่า ส่วนใหญ่ประสบปัญหาที่ผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมน้อย แม้ว่าจะมีลักษณะกิจกรรมที่น่าสนใจหรือกิจกรรมที่ไม่น่าสนใจก็ตาม รวมถึงสถานที่จัดหรือกายภาพไม่ดี ไม่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมนิสิตในทุกรูปแบบ อีกทั้งในส่วนของความขัดแย้งกันเองในฐานะผู้จัดกิจกรรมก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การมีส่วนร่วมกิจกรรมนั้นน้อยลง และนำไปสู่ความไม่สบายใจต่อกัน ความต้องการของนิสิตเองก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้กิจกรรมที่จัดออกมาไม่ตรงกับสิ่งที่นิสิตต้องการมีส่วนร่วม

สิ่งที่ต้องการให้คณะให้การสนับสนุน พบว่า เรื่องงบประมาณและการอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม หรือการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ไม่อยากให้คณะเป็นผู้ที่คอยตรวจการหรือสั่งห้ามในการจัดกิจกรรมมากเกินไป ควรที่จะเป็นผู้เอื้อในการดำเนินกิจกรรมให้ราบรื่นเสียมากกว่า อีกทั้งมีความต้องการให้สนับสนุนและส่งเสริมให้คณาจารย์ภายในคณะมาเพิ่มองค์ความรู้ในกิจกรรมต่างๆ ให้มากยิ่งขึ้น รวมไปถึงการมีปฏิสัมพันธ์ในการมีส่วนร่วมกับสังคมภายนอกให้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนิสิต พบว่า เนื่องจากสถานการณ์ปัจจุบันได้รับผลกระทบการจัดกิจกรรมจาก การแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 ทำให้การจัดกิจกรรมในพื้นที่ขาดหาย ทำให้กิจกรรมไม่ตอบโจทย์ของการมีส่วนร่วม ควรจัดให้มีแนวทางการจัดกิจกรรมที่ดึงดูด พร้อมทั้งมีการประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสม โดยการวางแผนกิจกรรมอย่างชัดเจนและดึงศักยภาพของนิสิตชั้นปี 1 เข้ามามีส่วนร่วมให้นิสิตรู้สึกถึงความสัมพันธ์อันดีของรุ่นพี่รุ่นน้องและคณะ

สรุปประเด็นสัมภาษณ์ตัวแทนนิสิตที่ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (การสัมภาษณ์นิสิตแบบกลุ่ม จำนวน 8 คน)

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนนิสิตระดับปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้ง 4 ภาควิชา พบว่า โดยส่วนใหญ่ในนิสิตกลุ่มนี้เป็นนิสิตระดับชั้นปีที่ 1 ที่ไม่มีส่วนในการเข้าร่วมกิจกรรมหรือเคยเข้าร่วมกิจกรรม 1 ครั้งคือการปฐมนิเทศนิสิตชั้นปี 1 ในส่วนของเกรดเฉลี่ย นิสิตมีเกรดเฉลี่ยมากกว่า 3.50 ขึ้นไป ซึ่งถือได้ว่าเป็นเกรดเฉลี่ยที่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่สูงของคณะ อีกทั้งในส่วนของสถานะทางการเงินนิสิตมีรายได้เพียงพอต่อสิ่งที่มีราคาแพงจึงไม่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรม

แรงจูงใจในการไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต ส่วนใหญ่เกิดจากความน่าเบื่อของกิจกรรมที่ไม่ตอบโจทย์ความต้องการส่วนตัวในการอยากมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต ระยะการเดินทางที่ทำให้ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตได้ รวมไปถึงในส่วนของมิตรภาพนิสิตทั้งเพื่อน รุ่นพี่หรือคนสนิทไม่ได้ความร่วมมือกิจกรรมทำให้ไม่มีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม อีกทั้งในส่วนของเวลาที่ไม่สามารถจัดสรรให้ตรงกับกิจกรรมนิสิตที่จัดขึ้น และรวมถึงสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 ก็ทำให้ไม่สามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆของนิสิตได้อย่างครอบคลุม

สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต ส่วนใหญ่การเข้าถึงสื่อของนิสิตในยุคปัจจุบัน มักจะเข้าถึงสื่อที่ไม่ใช่บุคคลเป็นหลัก มีความต้องการเข้าถึงสื่อในรูปแบบออนไลน์ ผ่านเพจ Facebook โดยการประชาสัมพันธ์ข้อมูลนั้นจะต้องมีอินโฟกราฟิกที่ดึงดูดน่าสนใจ และให้ข้อมูลถูกต้องครบถ้วนในการจัดกิจกรรมนั้นๆ เพื่อดึงดูดให้เกิดการอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต อีกทั้งการประกาศผ่านไลน์กลุ่มชั้นปี และการใช้ graphic ผ่าน Instagram ก็เป็นอีก 2 ช่องทางที่นิยมใช้ในการประชาสัมพันธ์สร้างความสนใจและทันต่อเหตุการณ์ให้กับนิสิตในทุก ๆ กิจกรรม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับหากมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตคือ มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต รุ่นพี่ในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เป็นการสร้างสัมพันธ์มิตรร่วมกัน ทั้งในด้านความคิดและการแสดงออกในทุก ๆ ด้าน รวมถึงได้มีโอกาสที่จะเรียนรู้ข้อมูลและฝึกทักษะเพิ่มเติมในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ อีกทั้งเป็นการสร้าง connection กับนิสิตชั้นปีอื่น ๆ ถือเป็นเหมือนคลายจิตใจจากเนื้อหารายวิชาการ รวมไปถึงเป็นการฝึกฝนการทำงานร่วมกับผู้อื่นหรือการเข้าสังคม

ปัญหาในการไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตคือ การสูญเสีย connection จากมิตรภาพที่เกิดขึ้นจากเพื่อนนิสิต และรุ่นพี่ผ่านกิจกรรมนิสิตในด้านต่าง ๆ ถือเป็นพลาดโอกาสในการทำสิ่งใหม่ ๆ ของตนเอง ส่งผลไปยังการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนภายในคณะ ขาดเพื่อนใหม่ที่ต้องรู้จักกันผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้น รวมไปถึงช่วงเวลาของการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไม่

ตอบสนองในการเข้ามามีส่วนร่วมเนื่องจากอาศัยอยู่ไกลจากสถานที่จัดกิจกรรมนิสิต อีกทั้งการประชาสัมพันธ์ที่ไม่ทั่วถึง ไม่มีข้อมูลที่ต่อเนื่องและเพียงพอทำให้เกิดความต้องการที่จะมีส่วนร่วม

สิ่งที่ต้องการให้คณะให้การสนับสนุนการดำเนินงานกิจกรรมนิสิตคือ ความหลากหลายในด้านกิจกรรมไม่เน้นกิจกรรมที่เป็นวิชาการมากเกินไป ช่วยอำนวยความสะดวกในการติดต่อเรื่องเอกสารเนื่องจากนิสิตหลายส่วนยังไม่เข้าใจในขั้นตอนการขอเอกสารจากทางคณะ เปิดพื้นที่ในการจัดกิจกรรมให้กับทุกคนไม่ใช่เพียงแค่งานกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง และสนับสนุนในด้านงบประมาณในการจัดกิจกรรมให้ตรงกับความต้องการของนิสิต อีกทั้งส่งเสริมให้นิสิตจัดกิจกรรมในทุกรูปแบบ เป็นโอกาสและอิสระทางความคิดให้กับนิสิตมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนิสิตคือ ต้องการกิจกรรมนิสิตที่มีความหลากหลายของกิจกรรมในทุก ๆ ด้านเพียงพอต่อความต้องการที่จะมีส่วนร่วมของนิสิตทุกระดับ ทั้งกิจกรรมด้านวิชาการและด้านนันทนาการ โดยเน้นจุดประสงค์เพื่อสร้างให้เกิดความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดในหมู่นิสิตให้ได้มากที่สุด เนื่องจากอยู่ในสถานการณ์แพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 ทำให้กิจกรรมส่วนใหญ่จัดในรูปแบบออนไลน์ ทำให้ไม่มีความหลากหลายของกิจกรรมและไม่มีความน่าสนใจหรือดึงดูดให้มีส่วนร่วม ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์มากขึ้น และใช้ช่องทางหรือรูปแบบอื่น ๆ ในการจัดกิจกรรม อีกทั้งควรมีช่องทางให้นิสิตทุกคนได้เสนอกิจกรรมที่ต้องการมีส่วนร่วม เพื่อก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างนิสิตมากยิ่งขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” เป็นการวิจัยเชิงผสม มีทั้งการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ (Quantitative research) ซึ่งทำการสัมภาษณ์นิสิตผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรม จำนวน 4 คน และสัมภาษณ์แบบกลุ่มนิสิตผู้ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรม จำนวน 8 คน ในส่วนของเชิงปริมาณ (Quantitative research) ทำการเก็บข้อมูลจำนวน 300 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามทั้งหมด นำมาทำการวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยนำเสนอผลการทดสอบและวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมาย ผลการวิเคราะห์ข้อมูล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563 จำนวน 300 คน ด้วยวิธีการสำรวจ (Survey research method) ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการดำเนินการวิจัย โดยมีรายละเอียดในเรื่องการกำหนดกลุ่มตัวอย่างประชากร การสุ่มตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล จากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลไปทำการประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical package for the social sciences) ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และส่วนการทดสอบสมมติฐานนั้น ใช้การพิสูจน์ความแตกต่างแบบ One-way ANOVA รวมทั้งการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงเส้น อย่างง่าย Simple linear regression และความถดถอยเชิงพหุ หรือตัวแปรตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป Multiple regression โดยพิจารณาตามวัตถุประสงค์ที่ศึกษา ดังนี้

1. ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ศึกษาสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. ศึกษาหาแนวทางการแก้ไขและความต้องการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 65.7 ทางด้านระดับชั้นปี ที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ ระดับชั้นปี 3 คิดเป็นร้อยละ 27.7 ทางด้านภาควิชาที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ ภาควิชาที่ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คิดเป็นร้อยละ 27.7 ทางด้านจำนวนการเข้าร่วมที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ เข้าร่วมกิจกรรม 1-3 ครั้งต่อภาคการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 62.3 ทางด้านเกรดเฉลี่ยที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ เกรดเฉลี่ยระหว่าง 3.01-3.50 คิดเป็นร้อยละ 43.7 และทางด้านสถานะทางการเงินที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ รายได้เพียงพอต่อสิ่งที่มีราคาแพงบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.7

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับแนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรม นิตินระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสนใจที่แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรม นิติน ประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.79 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.06 คือ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิติน ประเภทกิจกรรมด้านวิชาการ อันดับแรกคือ การมีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.07 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสองคือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.83 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสามคือ การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.69 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสี่คือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.57 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ประเภทกิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.41 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.35 คือ อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิติน ประเภทกิจกรรมด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ อันดับแรกคือ การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.49 อยู่ในระดับน้อย อันดับสองคือ การมีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.47 อยู่ในระดับน้อย อันดับสามคือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม และการมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.34 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ประเภทกิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.44 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.25 คือ อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม อันดับแรกคือ การมีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.58 อยู่ในระดับน้อย อันดับสองคือ การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.51 อยู่ในระดับน้อย อันดับสามคือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.38 อยู่ในระดับน้อย อันดับสี่คือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.32 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ประเภทกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.37 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.23 คือ อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทกิจกรรมด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม อันดับแรกคือ การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.43 อยู่ในระดับน้อย อันดับสองคือ การมีส่วนร่วมในการได้รับประโยชน์จากกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.40 อยู่ในระดับน้อย อันดับสามคือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.39 อยู่ในระดับน้อย อันดับสี่คือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผลการจัดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.26 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสนใจที่แรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านการมีส่วนร่วมในสังคม พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.36 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.14 คือ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านการมีส่วนร่วมในสังคม อันดับแรกคือ นิสิตรู้สึกได้รับการพัฒนาทักษะในส่วนของการทำงานร่วมกับผู้อื่นผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.43 อยู่ในระดับมาก อันดับสองคือ นิสิตรู้สึกเข้าใจถึงสภาพการทำงานร่วมกันในสังคม ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.41 อยู่ในระดับมาก อันดับสามคือ นิสิตรู้สึกมีโอกาสทำประโยชน์และใช้ความสามารถของตนเพื่อสังคม ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.24 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ประเภทด้านการยอมรับจากสังคม พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.21 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.12 คือ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านการยอมรับจากสังคม อันดับแรกคือ นิสิตรู้สึกได้รับการพัฒนาทักษะ ในส่วนของความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.28 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสองคือ นิสิตรู้สึกได้รับการพัฒนาบุคลิกภาพ และทักษะอื่น ๆ เพื่อการวางตัวที่น่าเชื่อถือ ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.21 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสามคือ นิสิตมีโอกาสแสดงความรู้ ทักษะต่างๆ และความสามารถของตนเอง ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.13 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ประเภทด้านความรับผิดชอบ พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.43 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.10 คือ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านความรับผิดชอบ อันดับแรกคือ นิสิตรู้สึกมีความอดทนอดกลั้น ในการทำงานต่าง ๆ จนสามารถทำงานสำเร็จจุลวงมากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.54 อยู่ในระดับมาก อันดับสองคือ นิสิตรู้สึกมีระเบียบวินัยและรักษาเวลา ในส่วนของการรับผิดชอบต่อสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.44 อยู่ในระดับมาก อันดับสามคือ นิสิตรู้สึกว่ากิจกรรมนิสิตช่วยฝึกฝนให้ท่านสามารถทำงานจนบรรลุผลสำเร็จได้โดยไม่ต้องมีคนมากำกับดูแลมากนัก มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.30 อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

ประเภทด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.58 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.10 คือ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต อันดับแรกคือ นิสิตได้พบปะเพื่อนนิสิตในคณะและต่างคณะเพิ่มมากขึ้นจากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.67 อยู่ในระดับมาก อันดับสองคือ นิสิตรู้สึกมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.56 อยู่ในระดับมาก อันดับสามคือ นิสิตมีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ รวมถึงประสบการณ์ และความคิดเห็นระหว่างเพื่อนนิสิตด้วยกันมากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.52 อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเชิงพรรณนาเกี่ยวกับสื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสนใจที่สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อบุคคล พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.05 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.01 คือ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อบุคคล อันดับแรกคือนิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำหรือชักชวนจากเพื่อนนิสิต (\bar{X}) เท่ากับ 3.86 อยู่ในระดับมาก อันดับสองคือนิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตเนื่องจากเพื่อนนิสิตเป็นผู้จัดกิจกรรมนั้น ๆ มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.42 อยู่ในระดับมาก อันดับสามคือนิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำจากรุ่นพี่ มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.01 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสี่คือนิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำจากอาจารย์ มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 1.92 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ประเภทสื่อที่ไม่ใช่บุคคล พบว่า โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.96 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 1.05 คือ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต ประเภทสื่อที่ไม่ใช่บุคคล อันดับแรกคือนิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากการหาข้อมูลบนสื่อสังคมออนไลน์ เช่น Line กลุ่ม, IG, Twitter เป็นต้น (\bar{X}) เท่ากับ 3.51 อยู่ในระดับมาก อันดับสองคือนิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากการหาข้อมูลบนสื่ออินเทอร์เน็ต เช่น เพจกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เพจสโมสรนิสิตรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 3.25 อยู่ในระดับปานกลาง อันดับสามคือนิสิตเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตจากการอ่านบอร์ดประชาสัมพันธ์กิจกรรมนิสิต มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 2.12 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ส่วนที่ 5 ข้อมูลเชิงพรรณนาจากการสัมภาษณ์

จากการสัมภาษณ์นิสิตผู้มีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า แรงจูงใจในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต ส่วนใหญ่เกิดจากความสัมพันธ์ในเรื่องมิตรภาพจากเพื่อนนิสิตที่ต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน อีกทั้งยังคำนึงถึงรูปแบบของกิจกรรมที่ตนเองต้องการจะเข้าร่วม ในที่นี้อาจจะหมายถึงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนิสิตหากมีเพื่อนเข้าร่วมด้วย หรือมีรูปแบบกิจกรรมที่น่าสนใจ ก็จะเป็นแรงจูงใจให้เกิดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งนี้แรงจูงใจของนิสิตเองอาจจะรวมไปถึง การต้องการมีส่วนร่วมในสังคม การต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม และอีกหนึ่งส่วนนี้อาจจะเป็นเพราะหน้าที่ความรับผิดชอบจึงทำให้เกิดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตได้เช่นกัน

ในส่วนของการจัดกิจกรรมนั้น สื่อประชาสัมพันธ์ทั้งในรูปแบบสื่อที่เป็นบุคคล และสื่อที่ไม่ใช่บุคคล โดยสื่อที่เป็นบุคคลนั้น คือ การเชิญชวน หรือบอกต่อปากต่อปากระหว่างเป็นเพื่อน นิสิต รุ่นพี่ รุ่นน้อง ให้มาร่วมกิจกรรม มีบ้างที่นิสิตผู้จัดกิจกรรมออกไปประชาสัมพันธ์เอง เพื่อจะสามารถบอกรายละเอียดกิจกรรมให้แก่ นิสิตทั่วไปได้เข้าใจ และเกิดความสนใจอยากมาเข้าร่วมมากขึ้น โดยสื่อประเภทนี้จะเป็นการสื่อสารให้เข้าใจกันระหว่างบุคคลเสียส่วนใหญ่ ส่วนสื่อที่ไม่ใช่บุคคล นิสิตผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมส่วนใหญ่จะใช้สื่อสังคมออนไลน์ อาทิ Facebook เป็นช่องทางหลักในการประชาสัมพันธ์ เพราะเป็นช่องทางที่คนในปัจจุบันคุ้นเคย และใช้สื่อสารกันอย่างกว้างขวาง สามารถเข้าถึงนิสิตได้ทุกที่ ทุกเวลา ในส่วนนี้อาจหมายถึงการมีแฟนเพจของผู้จัดกิจกรรมนั้นๆ ให้ติดตามข่าวสาร หรือข้อมูลที่ต้องการประชาสัมพันธ์

เมื่อมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมจึงเห็นว่า ประโยชน์ที่ได้รับจากการมีส่วนร่วมกิจกรรม นิสิตคือ การได้นำความรู้จากห้องเรียนมาพัฒนาศักยภาพของตนเองผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรม นิสิต รู้จักการวางแผนอย่างเป็นระบบ ฝึกการตัดสินใจในฐานะที่ต้องเป็นผู้นำ นิสิตและผู้ตาม รู้จักการบริหารจัดการเวลามากขึ้น เพื่อให้เรียนและทำกิจกรรมได้อย่างสมดุล รวมถึงเป็นการสังคมใหม่ๆ สำหรับรุ่นพี่รุ่นน้อง หรือเพื่อนชั้นปีเดียวกัน อีกทั้งสามารถได้รับความรู้เพิ่มเติมทั้งทักษะการใช้ชีวิต และทักษะทางด้านวิชาการที่แตกต่างจากที่ตนกำลังศึกษาอยู่ รวมถึงได้เรียนรู้ระบบงานเอกสาร ระบบราชการ ผ่านการติดต่อของจัดกิจกรรม เป็นการฝึกปฏิบัติจริง

และในการเข้าร่วมจึงพบปัญหาในการมีส่วนร่วมกิจกรรม นิสิตคือ ส่วนใหญ่ประสบปัญหาที่ผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมน้อย แม้ว่าจะมีลักษณะกิจกรรมที่น่าสนใจหรือกิจกรรมที่ไม่น่าสนใจก็ตาม รวมถึงสถานที่จัดหรือกายภาพไม่ดี ไม่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม นิสิตในทุกรูปแบบ อีกทั้งในส่วนของความขัดแย้งกันเองในฐานะผู้จัดกิจกรรมก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การมีส่วนร่วมกิจกรรมนั้นน้อยลง และนำไปสู่ความไม่สบายใจต่อกัน ความต้องการของนิสิตเองก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้กิจกรรมที่จัดออกมาไม่ตรงกับสิ่งที่นิสิตต้องการมีส่วนร่วม

จากปัญหาดังกล่าวก่อให้เกิดสิ่งที่ต้องการให้คณะให้การสนับสนุนคือ เรื่องงบประมาณและการอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม หรือการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ไม่อยากให้คณะเป็นผู้ที่คอยตรวจการหรือสั่งห้ามในการจัดกิจกรรมมากเกินไป ควรที่จะเป็นผู้เอื้อในการดำเนินกิจกรรมให้ราบรื่นเสียมากกว่า อีกทั้งมีความต้องการให้สนับสนุนและส่งเสริมให้คณาจารย์ภายในคณะมาเพิ่มองค์ความรู้ในกิจกรรมต่างๆ ให้มากยิ่งขึ้น รวมไปถึงการมีปฏิสัมพันธ์ในการมีส่วนร่วม กับสังคมภายนอกให้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนิสิตคือ เนื่องจากสถานการณ์ปัจจุบันได้รับผลกระทบการจัดกิจกรรมจาก การแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 ทำให้การจัดกิจกรรมในพื้นที่ ขาดหาย ทำให้กิจกรรมไม่ตอบโจทย์ของการมีส่วนร่วม ควรจัดให้มีแนวทางการจัดกิจกรรมที่ดึงดูด พร้อมทั้งมีการประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสม โดยการวางแผนกิจกรรมอย่างชัดเจนและดึงดูดศักยภาพของ นิสิตชั้นปี 1 เข้ามามีส่วนร่วมให้นิสิตรู้สึกถึงความสัมพันธ์อันดีของรุ่นพี่รุ่นน้องและคณะ

จากการสัมภาษณ์นิสิตผู้ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย พบว่า แรงจูงใจในการไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต ส่วนใหญ่เกิดจากความน่าเบื่อของ กิจกรรมที่ไม่ตอบโจทย์ความต้องการส่วนตัวในการอยากมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต ระยะการ เดินทางที่ทำให้ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตได้ รวมไปถึงในส่วนของมิตรภาพนิสิตทั้งเพื่อน รุ่น พี่หรือคนสนิทไม่ได้ความร่วมกิจกรรมทำให้ไม่มีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม อีกทั้งในส่วน ของเวลาที่ไม่สามารถจัดสรรให้ตรงกับกิจกรรมนิสิตที่จัดขึ้น และรวมถึงสถานการณ์การแพร่ระบาดของ เชื้อโควิด-19 ก็ทำให้ไม่สามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆของนิสิตได้อย่างครอบคลุม

ในส่วนของการจัดกิจกรรมนั้น สื่อประชาสัมพันธ์ที่จะส่งผลต่อความต้องการมีส่วนร่วม กิจกรรมนิสิต ส่วนใหญ่การเข้าถึงสื่อของนิสิตในยุคปัจจุบัน มักจะเข้าถึงสื่อที่ไม่ใช่บุคคลเป็นหลัก มีความต้องการเข้าถึงสื่อในรูปแบบออนไลน์ ผ่านเพจ Facebook โดยการประชาสัมพันธ์ข้อมูลนั้น จะต้องมียินโฟกราฟิกที่ดึงดูดน่าสนใจ และให้ข้อมูลถูกต้องครบถ้วนในการจัดกิจกรรมนั้นๆ เพื่อดึงดูด ให้เกิดการอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต อีกทั้งการประกาศผ่านไลน์กลุ่มชั้นปี และการใช้ graphic ผ่าน Instagram ก็เป็นอีก 2 ช่องทางที่นิยมใช้ในการประชาสัมพันธ์สร้างความสนใจและทันต่อ เหตุการณ์ให้กับนิสิตในทุก ๆ กิจกรรม

โดยส่วนใหญ่ในด้านประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับหากมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตคือ มิตรภาพจากเพื่อนนิสิต รุ่นพี่ในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เป็นการสร้างสัมพันธ์มิตรร่วมกัน ทั้งในด้านความคิดและการแสดงออกในทุก ๆ ด้าน รวมถึงได้มีโอกาสที่จะเรียนรู้ข้อมูลและฝึกทักษะ เพิ่มเติมในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ อีกทั้งเป็นการสร้าง connection กับนิสิตชั้นปีอื่น ๆ ถือ เป็นการผ่อนคลายจิตใจจากเนื้อหาวิชาการ รวมไปถึงเป็นการฝึกฝนการทำงานร่วมกับผู้อื่นหรือการ เข้าสังคม

ปัญหาในการไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตคือ การสูญเสีย connection จาก มิตรภาพที่เกิดขึ้นจากเพื่อนนิสิต และรุ่นพี่ผ่านกิจกรรมนิสิตในด้านต่าง ๆ ถือเป็นการพลาดโอกาสใน การทำสิ่งใหม่ ๆ ของตนเอง ส่งผลไปยังการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนภายในคณะ ขาดเพื่อนใหม่ที่ต้อง รู้จักกันผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้น รวมไปถึงช่วงเวลาของการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไม่

ตอบสนองในการเข้ามามีส่วนร่วมเนื่องจากอาศัยอยู่ไกลจากสถานที่จัดกิจกรรมนิสิต อีกทั้งการประชาสัมพันธ์ที่ไม่ทั่วถึง ไม่มีข้อมูลที่ต่อเนื่องและเพียงพอทำให้เกิดความต้องการที่จะมีส่วนร่วม

ทางด้านสิ่งที่ต้องการให้คณะให้การสนับสนุนการดำเนินงานกิจกรรมนิสิตคือ ความหลากหลายในด้านกิจกรรมไม่เน้นกิจกรรมที่เป็นวิชาการมากเกินไป ช่วยอำนวยความสะดวกในการติดต่อเรื่องเอกสารเนื่องจากนิสิตหลายส่วนยังไม่เข้าใจในขั้นตอนการขอเอกสารจากทางคณะ เปิดพื้นที่ในการจัดกิจกรรมให้กับทุกคนไม่ใช่เพียงแค่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง และสนับสนุนในด้านงบประมาณในการจัดกิจกรรมให้ตรงกับความต้องการของนิสิต อีกทั้งส่งเสริมให้นิสิตจัดกิจกรรมในทุกรูปแบบ เป็นโอกาสและอิสระทางความคิดให้กับนิสิตมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนิสิตคือ ต้องการกิจกรรมนิสิตที่มีความหลากหลายของกิจกรรมในทุก ๆ ด้านเพียงพอต่อความต้องการที่จะมีส่วนร่วมของนิสิตทุกระดับ ทั้งกิจกรรมด้านวิชาการและด้านนันทนาการ โดยเน้นจุดประสงค์เพื่อสร้างให้เกิดความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดในหมู่นิสิตให้ได้มากที่สุด เนื่องจากอยู่ในสถานการณ์แพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 ทำให้กิจกรรมส่วนใหญ่จัดในรูปแบบออนไลน์ ทำให้ไม่มีความหลากหลายของกิจกรรมและไม่มีความน่าสนใจหรือดึงดูดให้มีส่วนร่วม ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์มากขึ้น และใช้ช่องทางหรือรูปแบบอื่น ๆ ในการจัดกิจกรรม อีกทั้งควรมีช่องทางให้นิสิตทุกคนได้เสนอกิจกรรมที่ต้องการมีส่วนร่วม เพื่อก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างนิสิตมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย”

การทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ ชั้นปี ภาควิชา จำนวน การเข้าร่วมกิจกรรม เกรดเฉลี่ย สถานะทางการเงิน กับการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สรุปผลได้ ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับงานวิจัยของศุภลักษณ์ ร่วมจิต (2556) ที่ได้มีการศึกษาในส่วนของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี โดยภาพรวมและรายปัจจัยย่อย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะกิจกรรมไม่ได้จำกัดเพศ อีกทั้งยังช่วยพัฒนาศักยภาพ เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ให้กับนักศึกษาทั้งชายและหญิงได้ไม่แตกต่างกัน

ปัจจัยส่วนบุคคลด้านชั้นปีแตกต่างกันไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยในด้านนี้นั้นเป็นข้อมูลจำเพาะที่ผู้วิจัยเห็นตรงกันกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าเป็นหนึ่งในปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต เหตุที่ปัจจัยด้านชั้นปีแตกต่างกันไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เกณฑ์เฉลี่ยชั้นปีของนิสิตนั้น มีอัตราการมีส่วนร่วมใกล้เคียงกัน อันเนื่องมาจากการเก็บข้อมูลนั้นได้ดำเนินการเก็บข้อมูลแบบสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified sampling) แจกแจงไปตามชั้นปีและภาควิชา เพื่อให้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 300

ปัจจัยส่วนบุคคลด้านภาควิชาแตกต่างกันไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งปัจจัยส่วนบุคคลดังกล่าวเป็นข้อมูลจำเพาะอีกด้านหนึ่งที่ผู้วิจัยเห็นตรงกันกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าเป็นหนึ่งในปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต เหตุที่ปัจจัยด้านภาควิชาแตกต่างกันไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เกณฑ์เฉลี่ยภาควิชาของนิสิตนั้น มีอัตราการมีส่วนร่วมใกล้เคียงกัน อันเนื่องมาจากการเก็บข้อมูลนั้นได้ดำเนินการเก็บข้อมูลแบบสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified sampling) แจกแจงไปตามชั้นปีและภาควิชา เพื่อให้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 300

ปัจจัยส่วนบุคคลด้านจำนวนการเข้าร่วมกิจกรรมแตกต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งปัจจัยส่วนบุคคลดังกล่าวเป็นข้อมูลจำเพาะอีกด้านหนึ่งที่ผู้วิจัยเห็นตรงกันกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าเป็นหนึ่งในปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต เหตุที่ปัจจัยด้านจำนวนการเข้าร่วมกิจกรรมแตกต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เกณฑ์เฉลี่ยของการเข้าร่วมกิจกรรมนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมาก ซึ่งอาจส่งผลให้จำนวนการเข้าร่วมส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านต่าง ๆ เพราะยิ่งการเข้าร่วมน้อย ก็ยิ่งส่งผลให้การมีส่วนร่วมในกิจกรรมครบทุกด้านนั้นลดน้อยลงตามไปด้วยเช่นกัน

ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเกรดเฉลี่ยแตกต่างกันไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งปัจจัยส่วนบุคคลดังกล่าวเป็นข้อมูลจำเพาะอีกด้านหนึ่งที่ผู้วิจัยเห็นตรงกันกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าเป็นหนึ่งในปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต เหตุที่ปัจจัยด้านเกรดเฉลี่ยแตกต่างกันไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เกณฑ์เฉลี่ยเกรดเฉลี่ยของนิสิตนั้น มีอัตราการมีส่วนร่วมใกล้เคียงกัน เนื่องจากนิสิตส่วนใหญ่ที่ศึกษาอยู่ในคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีผลการเรียนที่อยู่ระดับดี อีกทั้งมหาวิทยาลัยกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำสำหรับการจบการศึกษา ทำให้นิสิตต้องรักษาเกรดเฉลี่ยให้ได้ตามเกณฑ์เพื่อจบการศึกษา

ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานะทางการเงินแตกต่างกันไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งปัจจัยส่วนบุคคลดังกล่าวเป็นข้อมูลจำเพาะอีกด้านหนึ่งที่ผู้วิจัยเห็นตรงกันกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าเป็นหนึ่งในปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต เหตุที่ปัจจัยด้านสถานะทางการเงินแตกต่างกันไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตในการวิจัยครั้งนี้ พบว่าเกณฑ์เฉลี่ยสถานะทางการเงินของนิสิตนั้น ไม่ได้ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิต อาจเนื่องจากกิจกรรมที่จัดขึ้นไม่ได้ส่งผลกระทบต่อปัจจัยด้านดังกล่าว นิสิตจึงสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมได้ อีกทั้งนิสิตส่วนใหญ่มีรายได้เพียงพอต่อสิ่งที่มีราคาแพงบางครั้งและเพียงพอต่อการดำรงชีวิต

การทดสอบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคม ด้านการยอมรับจากสังคม ด้านความรับผิดชอบ และด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิตกับการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในภาพรวม ด้านวิชาการ ด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ ด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม ด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม สรุปผลได้ดังนี้

แรงจูงใจด้านการมีส่วนร่วมในสังคมส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตทั้ง 4 ประเภทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งมีความสอดคล้องกันกับทฤษฎีของ Morgan and King (1966, p. 281) ที่กล่าวถึงการที่มนุษย์นั้นมีความต้องการผูกพันกับผู้อื่น เนื่องจากจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงมีความจำเป็นต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นนอกเหนือจากพ่อแม่ พี่น้อง และเมื่อเกิดความผูกพันกันนั้น ก็ทำให้เกิด ความพึงพอใจและสบายใจ โดยการที่มนุษย์จะอยู่ร่วมกันหรือทำงานเกี่ยวข้องกัน ก็เพื่อที่จะสนองความต้องการต่าง ๆ ไปทิศทางเดียวกันกับที่ นิติพล ภูตะโชติ (2556) ได้กล่าวมีการเพิ่มเติมเกี่ยวกับความต้องการความนับถือในทฤษฎีลำดับขั้นแห่ง ความต้องการของ Maslow (1943) ซึ่งมีความเห็นว่า มนุษย์มักมีความต้องการให้คนอื่นยอมรับนับถือตนเอง โดยความต้องการด้านนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้มีการเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคม ส่งผลให้เกิดความต้องการอยากจะเป็นคนเด่นคนดังในสังคม มีความต้องการให้คนอื่นในสังคมยกย่อง อีกทั้งมองว่าตัวเองนั้นมีคุณค่า ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพรรณดี อินทรบุญสม (2551) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า แรงจูงใจด้านการติดต่อสัมพันธ์ มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา อยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า นักศึกษาในวัยนี้ เป็นวัยที่ต้องการมีเพื่อนใหม่ พบปะผู้คนหลายประเภท มีความอยากรู้อยากเห็น ได้ทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ และพัฒนาการเข้าสังคม ดังเช่น การที่ได้สัมผัสประสบการณ์ประธานชมรมอาสาพัฒนาและบำเพ็ญประโยชน์ ที่ชอบทำกิจกรรม ชอบพบปะพูดคุยกับคนหลากหลายอยู่แล้ว จึงได้มาทำกิจกรรม ซึ่งเป็นไปทิศทางเดียวกันกับประธานชมรมแบบมีต้น ที่โดยส่วนตัวนั้น ก็ชอบทำกิจกรรมมาตั้งแต่เด็กไม่ว่าจะเป็น

กิจกรรมอะไรก็แล้วแต่ มักจะเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยเสมอ ทำให้ตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของทางมหาวิทยาลัย

แรงจูงใจด้านการยอมรับจากสังคมส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตทั้ง 4 ประเภทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งมีความสอดคล้องกันกับทฤษฎีของ McClelland (1961) ที่กล่าวถึงความต้องการประสบความสำเร็จนั้น เป็นหนึ่งในความต้องการแสวงหาแนวทางเพื่อที่จะสามารถก้าวไปข้างหน้า โดยมักจะใช้ความพยายามเพื่อบังคับไปสู่ความสำเร็จและจะส่งผลให้มีความรับผิดชอบในการแก้ปัญหาต่าง ๆ และสอดคล้องกับ สุพานี สฤกษ์วานิช (2552) ซึ่งได้มีการยกตัวอย่างความต้องการประสบความสำเร็จไว้ อาทิ ความต้องการที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ ความต้องการที่จะทำงานให้ดีกว่าคนอื่น ความต้องการที่จะทำงานได้ยอดเยี่ยมหรือการทำงานร่วมกับคนเก่ง ความต้องการในการที่จะสามารถบรรลุเป้าหมายที่ค่อนข้างมีความยาก ความต้องการที่จะสามารถแก้ไขปัญหาที่มีความซับซ้อน ความต้องการที่จะสามารถทำงานที่มีความท้าทาย และความ ต้องการที่จะสามารถพัฒนาวิธีการให้ดีขึ้นในการทำงาน เป็นต้น ซึ่งมีความสอดคล้องกันกับ ผลการวิจัยของ ผุสดี กว้างวิทยากุล ในเรื่อง ความต้องการรูปแบบการจัดกิจกรรมนักศึกษาของ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 คณะวิศวกรรมและอุตสาหกรรมเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความต้องการรูปแบบการจัดกิจกรรมกีฬาและส่งเสริมสุขภาพอยู่ในระดับมาก เนื่องจากวัยรุ่นในขณะนี้ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เรียนรู้เกี่ยวกับการผูกมิตร และกระทำตนให้เพื่อนฝูงพอใจ ด้วยเหตุนี้แรงจูงใจด้านการยอมรับจากสังคมจึงมีผลต่อการตัดสินใจ เข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต อีกทั้งมีความสอดคล้องกับการที่ได้สัมภาษณ์ประธานชมรม We love music ซึ่งมีแรงจูงใจในการทำกิจกรรม คือ ตนเอง มีความสามารถด้านดนตรีอยู่แล้ว จึงต้องการเวที ในการแสดงออกทางความสามารถ และเพื่อแบ่งปันความรู้ให้กับนิสิตที่สนใจในดนตรีเช่นกัน

แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตในกิจกรรมด้าน วิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งมีความสอดคล้องกันกับ ทฤษฎี Theory X-Y Theory ของ McGregor (1960) ที่ได้มีนิยาม Theory X บนแนวคิดที่ว่า คนส่วนใหญ่มักจะชอบรับการชี้แนะ หรือการรับคำสั่ง ไม่สนใจที่จะรับผิดชอบในส่วนต่างๆ ในทางกลับกัน Y Theory เป็นแนวคิดที่ว่า มนุษย์นั้นสามารถที่จะบังคับตนเองได้ มีการสร้างสรรค์งานได้ และไม่ไขว่คว้าที่เกียจคร้าน หากว่ามี แรงจูงใจอย่างเหมาะสม ซึ่งในความเป็นจริงนั้นมักจะมีคนประเภท X และ Y อยู่ปะปนกันในสังคม หรือกลุ่มคน ดังนั้น หากเป็นผู้นำจะต้องใช้ความระมัดระวังในการแก้ไขปัญหาเบื้องต้น และหา แรงจูงใจหลาย ๆ วิธี ให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคล และมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพรรณิ อินทรบุญสม (2551) ที่ได้มีการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเอง มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา อยู่ในระดับมาก เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่า นักศึกษาเห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ทำให้ตนเองได้รับ

การพัฒนาในด้านต่าง ๆ ในส่วนที่นอกเหนือจากความรู้ในห้องเรียน อีกทั้งได้รับประสบการณ์โดยตรง ส่งผลให้มีความรับผิดชอบ สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ กล้าคิด กล้าทำ กล้าตัดสินใจ และมีภาวะผู้นำมากยิ่งขึ้น และยังสามารถนำสิ่งเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

แรงจูงใจด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิตส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตในกิจกรรมด้านวิชาการ กิจกรรมด้านกีฬาและส่งเสริมสุขภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การมีมิตรภาพระหว่างเพื่อนนิสิตนั้นส่งผลทำให้นิสิตนั้นมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากยิ่งขึ้น ซึ่งการที่มีมิตรภาพระหว่างเพื่อนนิสิตที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตนั้น มีความสอดคล้องกันกับทฤษฎีของ McClelland (1961) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ว่าด้วย ความสำคัญกับความต้องการที่อยากจะอยู่ร่วมกับผู้อื่น อาทิ การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งนั้นมีความต้องการที่จะมีเพื่อนหรือมีกลุ่ม มีความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม มีความต้องการที่จะเป็นที่ชื่นชมของเพื่อน และในขณะเดียวกันนั้นจากที่ได้สัมภาษณ์นิสิตผู้ที่มีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต เห็นได้ว่าแรงจูงใจในเรื่องมิตรภาพนั้น การมีส่วนร่วมของนิสิตส่วนใหญ่มักเกิดจากความสัมพันธ์ในเรื่องมิตรภาพจากเพื่อนนิสิตที่ต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน

การทดสอบความแตกต่างระหว่างสื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคลและที่ไม่ใช่บุคคลกับการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในภาพรวม ด้านวิชาการ ด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ ด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม ด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม สรุปผลได้ดังนี้

สื่อประชาสัมพันธ์ที่เป็นบุคคล ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตทั้ง 4 ประเภท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในมุมมองนั้นสื่อประชาสัมพันธ์ประเภทบุคคลถือได้ว่าเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสูงสำหรับการประชาสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เพื่อโน้มน้าวจิตใจ เพราะเป็นการติดต่อกับผู้รับสารโดยตรง โดยส่วนใหญ่แล้วนั้นมักจะอาศัยการพูดในลักษณะต่าง ๆ เข้ามาชักจูง ซึ่งมีความสอดคล้องกันกับงานวิจัยของวาริยา อักกะโชติกุล (2552) ที่ได้ศึกษาบทบาทของสื่อบุคคลในการส่งเสริมการรับรู้องค์กรนวัตกรรม พบว่า วิธีการสื่อสารผ่านการอบรมได้คะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์สูง นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากการสัมภาษณ์นิสิตผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเห็นว่าแรงชักจูงจากเพื่อน ถือเป็นการประชาสัมพันธ์บุคคลอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ ซึ่งมีความสอดคล้องกันกับงานวิจัยของ วริทธิ์ โอนพรตน์วิบูล (2549) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องกระบวนการตัดสินใจและอิทธิพลของสื่อบุคคลและสื่อมวลชนที่มีต่อการตัดสินใจเลิกเล่นการพนันฟุตบอลของกลุ่มผู้เล่นการพนันฟุตบอล พบว่า บุคคลในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลิกเล่นพนันฟุตบอล

สื่อประชาสัมพันธ์ที่ไม่ใช่บุคคลมีผลต่อแนวโน้มในการตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตด้านวิชาการ ด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีแกวด์ล้อม ด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีความสอดคล้องกันกับ อรุณรัตน์ ชินวรรณ (2553) กล่าวว่า สื่ออินเทอร์เน็ต เป็นสื่อที่นิยมใช้ในการประชาสัมพันธ์ สามารถเข้าถึงผู้รับสารได้อย่างรวดเร็ว และไร้พรมแดน มีราคาถูก มีการพัฒนาข้อมูลใหม่ ๆ อยู่เสมอ ในขณะเดียวกัน ข้อมูลเก่าที่เก็บอยู่ก็ยังสามารถเข้าไปดูได้ จากการสัมภาษณ์นิสิตผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรม ต่างใช้ช่องทางประชาสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ตสำหรับการรับสารและส่งสารที่ต้องการให้อีกฝ่ายรับรู้ อีกทั้งยังใช้สำหรับการเผยแพร่ข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้เป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่ต้องการจะมีส่วนร่วมในกิจกรรม

ข้อเสนอแนะ

จากการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากผลการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านจำนวนการเข้าร่วมกิจกรรม ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิตโดยตรง สืบเนื่องจากยิ่งมีนิสิตเข้าร่วมน้อย การมีส่วนร่วมก็จะน้อยตามไปด้วยเช่นกัน ดังนั้นหากมีการจัดกิจกรรมที่เปิดกว้างทางความคิดมากขึ้น ก็จะทำให้นิสิตสนใจเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้น เนื่องจากทัศนคติของนิสิตรัฐศาสตร์ส่วนใหญ่มีความเป็นเอกภาพสูง ทำให้มีความต้องการทางความคิดแตกต่างกันออกไป ฉะนั้น ควรให้มีการเปิดรับฟังว่านิสิตมีความต้องการกิจกรรมในลักษณะใดตามลำดับ เพื่อดึงดูดให้นิสิตนั้นต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ตนร่วมคิด ร่วมมือมากยิ่งขึ้น

จากผลการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจ พบว่า แรงจูงใจด้านความรับผิดชอบ ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต ในเชิงลบ อาจเนื่องมาจากการที่นิสิตรัฐศาสตร์ส่วนใหญ่ให้ความรับผิดชอบในส่วนของภาระเรียน หรือด้านอื่น ๆ มากกว่าการเข้าร่วมกิจกรรมที่ไม่ตอบโจทยที่ตนต้องการ ทำให้มุมมองของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นลดน้อยลงไป ในส่วนนี้หากคณะจัดให้มีวัฒนธรรมใหม่ๆที่ตอบโจทยทางด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากยิ่งขึ้น อาจจะสามารถดึงดูดให้นิสิตเข้ามามีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น อาทิ การสร้างกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อสังคมหรือกิจกรรมที่ส่งผลให้นิสิตรู้สึกถึงเกิดความรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากยิ่งขึ้นอาจจะเกี่ยวกับการเมือง เพราะเป็นเรื่องที่นักรัฐศาสตร์ต้องการ

จากผลการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยด้านสื่อประชาสัมพันธ์ พบว่า สื่อประเภทบุคคลและสื่อที่ไม่ใช่บุคคลนั้น ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมนิสิต โดยในส่วนของสื่อประเภทบุคคลนั้น ส่วนใหญ่มุ่งความสนใจไปที่การชักจูงจากเพื่อนนิสิตที่ชวนกันปากต่อปาก หรือรวมไปถึงการที่เพื่อนนิสิตเป็นผู้จัดกิจกรรมนั้น ๆ ด้วยเช่นกัน ในขณะที่สื่อประเภทที่ไม่ใช่บุคคลนั้น ส่วนใหญ่มุ่งความสนใจไปที่สื่อออนไลน์ ดังนั้นหากผู้ดำเนินกิจกรรมอยากให้นิสิตเข้าร่วมมากยิ่งขึ้น จึงควร

เน้นการประชาสัมพันธ์ผ่าน 2 ช่องทางเหล่านี้ โดยการประชาสัมพันธ์ดังกล่าวเน้น ข้อมูล รายละเอียดต่าง ๆ ให้ครบถ้วน เพื่อไม่ให้เกิดข้อสงสัยหรือให้เกิดข้อสงสัยน้อยที่สุด อีกทั้งควร จัดทำสื่อด้านนี้ให้มีความน่าสนใจ ทั้งในส่วนของรูปแบบการประชาสัมพันธ์ กราฟิก หรือควรจัดให้มี ลูกเล่นหรือแคมเปญในการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องก่อนที่จะถึงวันกิจกรรมจริง

โดยในภาพรวมของกิจกรรมทุกฝ่าย เสนอให้การจัดกิจกรรมนิสิตนั้น ควรที่จะความ หลากหลายของกิจกรรมในทุก ๆ ด้าน เพียงพอต่อความต้องการที่จะมีส่วนร่วมของนิสิตทุกระดับ ทั้ง กิจกรรมด้านวิชาการและด้านนันทนาการ โดยเน้นจุดประสงค์เพื่อสร้างให้เกิดความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ในหมู่นิสิตให้ได้มากที่สุด อีกทั้งในปัจจุบันเนื่องจากอยู่ในสถานการณ์แพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 ทำให้กิจกรรมส่วนใหญ่จัดในรูปแบบออนไลน์ ส่งผลทำให้ไม่มีความหลากหลายของกิจกรรมและไม่มี ความน่าสนใจหรือดึงดูดให้มีส่วนร่วม อีกทั้งควรมีช่องทางให้นิสิตทุกคนได้เสนอกิจกรรมที่ต้องการมี ส่วนร่วม เพื่อก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างนิสิตมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาเปรียบเทียบความต้องการ และการดำเนินงานการจัดกิจกรรมนิสิตของ นิสิตคณะสายสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ควรศึกษาในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับนิสิตที่ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตคณะ รัฐศาสตร์ให้ลงลึกถึงเป้าหมายมากยิ่งขึ้น
3. ควรศึกษาทัศนะของผู้บริหาร คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาต่อการจัด กิจกรรมนิสิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

- Cronbach, L. J. (1951). *Coefficient alpha and the internal structure of tests.*
Psychometrika, 16(3), 297-334.
- Nation, U. (1981). *Department of International Economic and Social affair. Popular Participation as Strategy for Program Community Level Action and Development.* New York : United Nation.
- กรสรวง มณีมาลา. (2552). การมีส่วนร่วมในกิจกรรมชมรมของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยรามคำแหง].
- กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิต. (2563). ข้อมูลนิสิตระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ.
- กลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิตและสโมสรนิสิตรัฐศาสตร์. (2559-2562). รายงานผลการดำเนินงานกลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิตและสโมสรนิสิตรัฐศาสตร์. .
- คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2563). ประวัติคณะรัฐศาสตร์
- จำนง อติวัฒน์สิทธิ์. (2532). ประวัติแนวความคิดทางสังคม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ฉอาน วุฒิชรรมรักษา. (2526). ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนในโครงการสร้างงานในชนบท: ศึกษาเฉพาะกรณีโครงการที่ได้รับรางวัลดีเด่นของตำบลคิ่งพะยอม อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์].
- ณรงค์ วาริชล. (2550). การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการชุมชนในการพัฒนาเทศบาลสู่ "เมืองน่าอยู่" : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา]. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป.
- ทวีศักดิ์ สิทธิเวช. (2550). การใช้สื่อเพื่อการประชาสัมพันธ์
<http://www.oknation.net/blog/print.php?id=292121>
- ทานตะวัน อินทร์จันทร์. (2546). การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการชุมชนในการพัฒนาชุมชนย่อยในเขตเทศบาลเมืองลำพูน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่].
- ชนวัฒน์ คำภีลานัน. (2550). การมีส่วนร่วมของกรรมการชุมชนในการพัฒนาท้องถิ่น เทศบาลเมืองคูคต จังหวัดปทุมธานี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร].
- นภวรรณ คณานุกรักษ์. (2550). พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ : ซีวีแอลการพิมพ์.
- นิติพล ภูตะโชติ. (2556). พฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพฯ : วี. พรินท์.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2535 : 38). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- บุพผาวรรณ ฤทธิ์สุวรรณ. (2550). สื่อประชาสัมพันธ์
[http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=pakkiranum&month=08-2007&date=02&group=1&gblog=3.](http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=pakkiranum&month=08-2007&date=02&group=1&gblog=3)

- ปรัชญา เวสารัชช์. (2528). การมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมเพื่อพัฒนาชนบท. กรุงเทพฯ : สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรีดา เจษฎาวารางกุล. (2550). การมีส่วนร่วมของกรรมการชุมชนในการพัฒนาชุมชนในเขตเทศบาลเมืองคูคต อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น].
- พิบูล ทีปะपाल. (2550). พฤติกรรมองค์การสมัยใหม่. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์.
- มุกมณี มีโชคชูสกุล. (2555). หลักการจัดการ. กรุงเทพฯ : ทริปปเบิลเอ็ดดูเคชั่น.
- ยุทธพงษ์ เข้าประมรงค์. (2558). การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการชุมชนในการพัฒนาชุมชนในเขตเทศบาลตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา].
- ยุพิน ระพีพันธุ์. (2544). ความรู้ ทักษะคิดและการจัดการที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการชุมชนในการจำแนกประเภทมูลฝอยที่ใช้ในชีวิตประจำวันก่อนทิ้งในเขตเทศบาลเมืองพนัส อำเภอพนสนิมคม จังหวัดชลบุรี คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์].
- เยาวมาลย์ จ้อยจุฬี. (2542). การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นต่อการจัดการมูลฝอย : ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาลตำบลแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยเกริก].
- วรรณการ์ ภูมิวงศ์พิทักษ์. (2540). ปัญหาและอุปสรรคของการมีส่วนร่วมของประชาชนในโครงการครอบครัวและชุมชนพัฒนา : ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชนดวงแข เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์].
- วิจิต อุ๋อัน. (2550). การวิจัยและการสืบค้นข้อมูลทางธุรกิจ. กรุงเทพฯ: พรินท์แอมมี่.
- วิมลพรรณ อาภาเวท. (2553). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินท์ติ้ง เฮาส์.
- วีรยา อักกะโชติกุล. (2552). บทบาทที่บุคคลในการส่งเสริมการรับรู้องค์กรนวัตกรรม คณะนิเทศศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- วุฒิ สุขเจริญ. (2552). พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ : จี.พี. ไฮเบอร์พรินท์.
- ศิรินทร์ทิพย์ ม่วงพืด. (2551). ความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดกิจกรรมนิสิต มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต].
- ศุภลักษณ์ ร่วมจิตร. (2556). ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัย ราชภัฏรำไพพรรณี สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, คณะวิทยาการจัดการ, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี]. .
- สมพิศ ไห้งาม. (2550). การจัดการและการบริหารงานกิจการนักเรียน. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำเนา ขจรศิลป์. (2538). มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 2: การพัฒนานักศึกษา.
- สุพรรณิ อินทรบุญสม. (2551). รายงานการวิจัย แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง งานแนะแนว จัดหางานและทุนการศึกษา กองกิจการนักศึกษา สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง]. กรุงเทพฯ.
- สุพานิ สฤษฏ์วานิช. (2552). พฤติกรรมองค์การสมัยใหม่ : แนวคิดและทฤษฎี (พิมพ์ครั้งที่ 2). ปทุมธานี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรพล เพชรไกร. (2554). เทคนิคการจูงใจ. ออยุธยา : เทียนวัฒนาพรินท์ติ้ง.

- สุรศักดิ์ ไชยวัง. (2552). ความต้องการในการจัดกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
ล้านนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา].
- เสาวนีย์ วรรณประดิษฐ์. (2558). แนวโน้มในการตัดสินใจเข้าร่วมตามประเภทกิจกรรมชมรมของนิสิตมหาวิทยาลัย
บูรพา วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา].
- อภิญา อภิสิทธิ์วิช. (2553). บุคลิกภาพ มิตรภาพ การเห็นคุณค่าในตนเองและความสุขของนิสิตระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์]. กรุงเทพมหานคร
- อรุณรัตน์ ชินวรรณ. (2553). สื่อประชาสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : วี พรินท์ (1991).
- อัปเดตเลาะ เจ๊ะหลง. (2555). แนวทางการจัดกิจกรรมนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี].
- อาภรณ์พันธ์ จันทร์สว่าง. (2522). คำบรรยายลักษณะวิชาทฤษฎีและหลักการพัฒนาชุมชน 2. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบสอบถาม
เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต
ระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ได้รับการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ วันชัย มีชาติ (อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต)
2. รองศาสตราจารย์ เวียงรัฐ เนติโพธิ์ (รองคณบดีฝ่ายกิจการนิสิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)
3. นางสาวอุบลรัตน์ วรรณขาว (หัวหน้ากลุ่มงานส่งเสริมและพัฒนากิจการนิสิต คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อ	ข้อความคำถาม	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน IOC
		ที่ 1	ที่ 2	ที่ 3	
1.	เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง ☐ อื่นๆ	1	1	1	1
2.	ชั้นปี ☐ ชั้นปี 1 ☐ ชั้นปี 2 ☐ ชั้นปี 3 ☐ ชั้นปี 4	1	1	1	1
3.	ภาควิชา ☐ การปกครอง ☐ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ☐ สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ☐ รัฐประศาสนศาสตร์	1	1	1	1
4.	จำนวนการเข้าร่วมกิจกรรม ☐ 1-3 ครั้งต่อภาคการศึกษา ☐ 4-6 ครั้งต่อภาคการศึกษา ☐ มากกว่า 6 ครั้งต่อภาคการศึกษา ☐ ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม	0	1	1	1
5.	เกรดเฉลี่ย ☐ ต่ำกว่า 2.50 ☐ 2.51 - 3.00 ☐ 3.01 - 3.50 ☐ มากกว่า 3.50	1	1	1	1

6.	สถานะทางการเงิน ☐ รายได้ไม่เพียงพอ ☐ รายได้เพียงพอต่อสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต ☐ รายได้เพียงพอต่อสิ่งที่มีราคาแพงบางครั้ง ☐ รายได้เพียงพอต่อทุกความต้องการ	1	1	1	1
----	---	---	---	---	---

ตอนที่ 2 แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต

ข้อ	ข้อคำถาม	ความเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน IOC
		ที่ 1	ที่ 2	ที่ 3	
1.	ด้านวิชาการ - การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ - การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการ - การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ - การมีส่วนร่วมในการประเมินผล	1	1	1	1
2.	ด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ - การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ - การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการ - การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ - การมีส่วนร่วมในการประเมินผล	1	1	1	1
3.	ด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสิ่งแวดล้อม - การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ - การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการ - การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ - การมีส่วนร่วมในการประเมินผล	1	1	1	1
4.	ด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม - การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ - การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการ - การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ - การมีส่วนร่วมในการประเมินผล	1	1	1	1

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต

ข้อ	ข้อความ	ความเห็น ผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน IOC
		ที่ 1	ที่ 2	ที่ 3	
1. ด้านการมีส่วนร่วมในสังคม					
1.1	ท่านรู้สึกได้รับการพัฒนาทักษะในส่วนของการทำงานร่วมกับผู้อื่นผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66
1.2	ท่านรู้สึกมีโอกาสทำประโยชน์และใช้ความสามารถของตนเพื่อสังคม ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66
1.3	ท่านรู้สึกเข้าใจถึงสภาพการทำงานร่วมกันในสังคม ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66
2. ด้านการยอมรับจากสังคม					
2.1	ท่านรู้สึกได้รับการพัฒนาทักษะ ในส่วนของความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66
2.2	ท่านมีโอกาสแสดงความรู้ ทักษะต่างๆ และความสามารถของตนเอง ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66
2.3	ท่านรู้สึกได้รับการพัฒนาบุคลิกภาพ และทักษะอื่น ๆ เพื่อการวางตัวที่น่าเชื่อถือ ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66
3. ด้านความรับผิดชอบ					
3.1	ท่านรู้สึกมีความอดทนอดกลั้น ในการทำงานต่างๆ จนสามารถทำงานสำเร็จลุล่วงมากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66
3.2	ท่านรู้สึกมีระเบียบวินัยและรักษาเวลา ในส่วนของการรับผิดชอบสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66

3.3	ท่านรู้สึกว่าการนิสิตช่วยฝึกฝน ให้ท่านสามารถทำงานจนบรรลุผลสำเร็จได้โดยไม่ต้องมีคนมากำกับดูแลมากนัก	1	1	0	0.66
4. ด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต					
4.1	ท่านได้พบปะเพื่อนนิสิตในคณะและต่างคณะเพิ่มมากขึ้นจากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66
4.2	ท่านมีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ รวมถึงประสบการณ์ และความคิดเห็นระหว่างเพื่อนนิสิตด้วยกันมากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66
4.3	ท่านรู้สึกมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	1	1	0	0.66

ตอนที่ 4 สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลกระทบต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต

ข้อ	ข้อความคำถาม	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน IOC
		ที่ 1	ที่ 2	ที่ 3	
1. สื่อบุคคล					
1.1	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำจากอาจารย์	1	1	1	1
1.2	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำจากรุ่นพี่	1	1	1	1
1.3	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำหรือชักชวนจากเพื่อนนิสิต	1	1	1	1
1.4	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตเนื่องจากเพื่อนนิสิตเป็นผู้จัดกิจกรรมนั้น ๆ	1	1	1	1

2. สื่อที่ไม่ใช่บุคคล					
2.1	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากการหาข้อมูลบนสื่อ อินเทอร์เน็ต เช่น เพจกิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เพจสโมสรนิสิตรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เป็นต้น	1	1	1	1
2.2	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากการหาข้อมูลบนสื่อ สังคมออนไลน์ เช่น Line กลุ่ม, IG, Twitter เป็นต้น	1	1	1	1
2.3	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตจากการอ่านบอร์ด ประชาสัมพันธ์กิจกรรมนิสิต	1	1	1	1

ผลทดสอบค่า Cronbrach's Alpha
เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมกิจกรรมของนิสิต
ระดับปริญญาตรีคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
 Alpha = 0.806

แนวโน้มการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนน IOC
1.	ด้านวิชาการ <ul style="list-style-type: none"> - การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ - การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการ - การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ - การมีส่วนร่วมในการประเมินผล 	0.634
2.	ด้านกีฬาและการส่งเสริมสุขภาพ <ul style="list-style-type: none"> - การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ - การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการ - การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ - การมีส่วนร่วมในการประเมินผล 	0.092
3.	ด้านบำเพ็ญประโยชน์และรักษาสีงแวดล้อม <ul style="list-style-type: none"> - การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ - การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการ - การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ - การมีส่วนร่วมในการประเมินผล 	0.107
4.	ด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม <ul style="list-style-type: none"> - การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ - การมีส่วนร่วมในชั้นปฏิบัติการ - การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ - การมีส่วนร่วมในการประเมินผล 	0.558

ตอนที่ 3 ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต

ข้อ	ข้อความ	คะแนน IOC
1. ด้านการมีส่วนร่วมในสังคม		
1.1	ท่านรู้สึกได้รับการพัฒนาทักษะในส่วนของการทำงานร่วมกับผู้อื่นผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	0.854
1.2	ท่านรู้สึกมีโอกาสทำประโยชน์และใช้ความสามารถของตนเองเพื่อสังคม ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	
1.3	ท่านรู้สึกเข้าใจถึงสภาพการทำงานร่วมกันในสังคม ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	
2. ด้านการยอมรับจากสังคม		
2.1	ท่านรู้สึกได้รับการพัฒนาทักษะ ในส่วนของความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	0.803
2.2	ท่านมีโอกาสแสดงความรู้ ทักษะต่างๆ และความสามารถของตนเอง ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	
2.3	ท่านรู้สึกได้รับการพัฒนาบุคลิกภาพ และทักษะอื่น ๆ เพื่อการวางตัวที่ น่าเชื่อถือ ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	
3. ด้านความรับผิดชอบ		
3.1	ท่านรู้สึกมีความอดทนอดกลั้น ในการทำงานต่าง ๆ จนสามารถทำงาน สำเร็จลุล่วงมากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	0.833
3.2	ท่านรู้สึกมีระเบียบวินัยและรักษาเวลา ในส่วนของการรับผิดชอบสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	
3.3	ท่านรู้สึกว่าการกิจกรรมนิสิตช่วยฝึกฝน ให้ท่านสามารถทำงานจนบรรลุผล สำเร็จได้โดยไม่ต้องมีคนมากำกับดูแลมากนัก	
4. ด้านมิตรภาพจากเพื่อนนิสิต		
4.1	ท่านได้พบปะเพื่อนนิสิตในคณะและต่างคณะเพิ่มมากขึ้นจากการเข้าร่วม กิจกรรมนิสิต	0.532
4.2	ท่านมีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ รวมถึงประสบการณ์ และความคิดเห็น ระหว่างเพื่อนนิสิตด้วยกันมากขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	
4.3	ท่านรู้สึกมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีขึ้น ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต	

ตอนที่ 4 สื่อประชาสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมตามประเภทกิจกรรมนิสิต

ข้อ	ข้อความคำถาม	คะแนน IOC
1. สื่อบุคคล		
1.1	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำจากอาจารย์	-0.035
1.2	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำจากรุ่นพี่	
1.3	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตผ่านคำแนะนำหรือชักชวนจากเพื่อนนิสิต	
1.4	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตเนื่องจากเพื่อนนิสิตเป็นผู้จัดกิจกรรมนั้น ๆ	
2. สื่อที่ไม่ใช่บุคคล		
2.1	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากการหาข้อมูลบนสื่ออินเทอร์เน็ต เช่น เพจ กิจกรรมนิสิตคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เพจสโมสรนิสิตรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เป็นต้น	0.505
2.2	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต จากการหาข้อมูลบนสื่อสังคมออนไลน์ เช่น Line กลุ่ม, IG, Twitter เป็นต้น	
2.3	ท่านเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตจากการอ่านบอร์ดประชาสัมพันธ์กิจกรรมนิสิต	

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายกิตติธัช ทองจีน
วัน เดือน ปี เกิด	2 สิงหาคม 2534
สถานที่เกิด	สุราษฎร์ธานี
ที่อยู่ปัจจุบัน	554/1 ซอบบางแค1 แขวงบางแค เขตบางแค กรุงเทพมหานคร 10160

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY